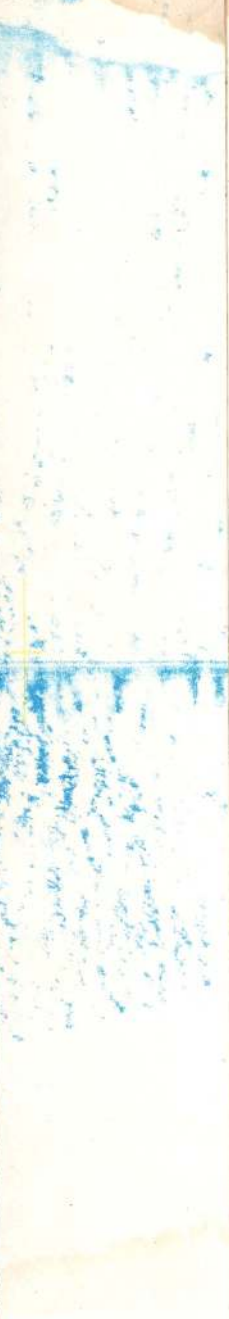

கிணய்ப்பிரச்சனாக்கள் கிரீவர்கள்

இதுவரை
உலகவலம்

ஜி. தருமபாண்டி

இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுகள்

இதுவோர் உலகவலம்

வி.ரி. தமிழ்மாறன் LL.B(Hons), LL.M, Attorney-at-Law

(முதுநிலை விரிவுரையாளர், சட்டபீடம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்)

INAPPRACHANAITH THEERVUKAL — ITHUVOR ULAGAVALM
(A Collection of Articles on Rights of Minorities)

V.T. THAMILMARAN

FACULTY OF LAW
UNIVERSITY OF COLOMBO
COLOMBO - 3
SRI LANKA

FIRST EDITION

JANUARY 1993

இலங்கையில்: ரூ. 50.00

விலை

இந்தியாவில்: ரூ. 20.00

ஏனைய நாடுகளில்: 5 US Dollars

Published By :

RAJANI PATHIPPAKAM

79, Av. DES MARTYS
DE CHATEAUBRIANT
93700 DRANCY FRANCE

Printed By :

KAANTHALAKAM

834, ANNA SAALAI, MOUNT ROAD,
MADRAS — 600 002.

நூல்கள் கிடைக்குமிடம்.

ரஜனி பதிப்பகம்
பிரான்ஸ்

“கனடா ஈழநாடு”
கனடா

காந்தளகம்
யாழ்ப்பாணம், சென்னை

‘அவையத்து முந்தியிருக்கச்
செய்த என் தந்தைக்கு’

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்
சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்

உள்ளடக்கம்

என்னுரை

~~செய்யுறை~~ *செய்யுறை*

1.	குர்தியரும் ஈழத்தமிழரும் — இதுதான் தலைவிதியா?	01
2.	குருதிக்கடல் குளிக்கும் குடியரசுக் கூட்டங்கள் — இது இன்றைய யூக்கோஸ்லாவியா	17
3.	வேதனை விளிம்பில் இரு நாடுகள் — லெபனான் - சைப்பிரஸ்	35
4.	விட்டுக்கொடுத்து வெற்றிகாணும் இரு நாடுகள் — பெல்ஜியம் - கவீற்சலாந்து	48
5.	கனடா காட்டும் பாதையில்.....! — ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்விங்கே!	71

என்னுரை

இத்தொகுப்பில் அடங்குபவை யாவும் ஏதோ 'பெரிய' ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளல்ல. அந்நோக்கில் எழுதப்பட்டவையுமல்ல. மாறாக, ஆராய்ச்சி அறைக்கு வெளியில் சுதந்திரக்காற்றைச் சுவாசித்துப் பொதுமக்களை மனத்திற்கொண்டு எழுதப்பட்டவையே இவை. ஆங்கில வாசனையில் எங்கே அடிபட்டுப் போய்விடுவேனோ என்ற அச்சத்தில் தமிழில் எதையாவது எழுதிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பில் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலுமாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதிய போதிலும் அவற்றுள் பல இன்று என்னிடமே இல்லை. தேவையேற்படும்போது எனது மாணவர்களிடமே அவற்றைக் 'கடனாகப்' பெற்றும் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

சட்டத் தமிழையோ, அகராதித் தமிழையோ பயன்படுத்துவதை இயன்றவரை தவிர்த்து எளிமையாக எழுதுவதற்கு யான் எடுத்திருக்கும் முயற்சி எந்தளவுக்கு வெற்றிகண்டுள்ளது என்பதை வாசகர்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். என்னையும் மீறி ஏதேனும் 'வரட்சியான' சொற்கள் வந்து விழுந்திருபின் அதற்காக மன்னிப்பும் கோருகிறேன்.

இத்தொகுப்பில் வருபவை குறிப்பிட்ட ஒரு 'கருவை' ஆழப் பதிய வைக்கும் முயற்சியாகும். எனவேதான் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் சிறுபான்மையினர் பிரச்சனைகளையும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளையும் தொட்டுக்காட்டிட முயன்றுள்ளேன். இது பற்றிய வாசகர் கருத்துக்கள் எனது அடுத்தடுத்த ஆக்கங்களில் நிச்சயமாக உள்வாங்கப்பட்டிருக்கும் என்ற உறுதியையும் இங்கு அளிக்க விரும்புகிறேன். கட்டுரைகளைப் படித்து முடித்தபின் வாசகர்கள் இயலாமைப் பெருமூச்சு விடக் கூடாது என்பதற்காகவே அறிஞர் பெர்னாட்ஷா பின் வருமாறு கூறுகிறார்:

“என்னுடைய பிரசுரங்கள், கட்டுரைகள், நூல்கள் யாவற்றிலுமே ஒரு விடயத்தை நான் மிகத்தெளிவுபடக் கூறியுள்ளேன். இந்தப் பாராளுமன்றமானது எனது ஆக்கங்கள் யாவற்றையும் படித்துவிட்டு அதற்கு நேர்மாறாகவே செயற்படவேண்டும் என்பது தான் அந்த ஆலோசனை”

இந்நூலினால் ஏதேனும் சிறிதளவு பயன்கிட்டுமானால் அது இத்தகைய தொகுப்பு முயற்சியை முன்னெடுத்த நண்பர் குகநாதனுக்கும் அதற்குத் துணைநின்ற எனது சகோதரர் இளங்கோவுக்கும் பெருமை சேர்க்கட்டும்.

சட்ட பீடம்,
கொழும்புப் பல்கலைக் கழகம்
கொழும்பு - 3
ஆவணி 1992.

வி.ரி. தமிழ்மாறன்

பதிப்புரை

ஈழத்தின் தீவகத்திற்குப் பெருமைசேர்க்கும் 'இலக்கியக் குடும்பம்' ஒன்றில் பிறந்தவர் வி.ரி. தமிழ்மாறன்.

நாடறிந்த எழுத்தாளர், கவிஞர் மட்டுமல்ல நல்ல பேச்சாளரும் ஆவார்.

ஈழத்தில் பல மேடைகளில் கவியரங்குகளில் தோன்றி எழுந்தமானமாகவே கவிபாடிப் புகழ்பெற்ற தமிழ்மாறன் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டப்பீடத்தில் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றத் தொடங்கியதும் சிறந்த மனித உரிமை வாதியாகத் தன்னை இனம்காட்டிக் கொண்டவர்.

பாரிஸ் நகரில் தலைமையகத்தைக் கொண்டு வெளிவரும் "பாரிஸ் ஈழநாடு" பத்திரிகை (கனடா, ஜெர்மனி, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளில் பதிப்புகளை வெளியிட்டு வருகிறது) யில் உலக அரசியல் விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதி, பல்லாயிரம் வாசகர்களின் பாராட்டைப் பெற்றுள்ள திரு. தமிழ்மாறனின் சிறந்த ஐந்து கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல்.

கடந்த ஆண்டு நவம்பர் மாதமே வெளிவரவேண்டிய இந்நூல் சற்றுத் தாமதமாகி வெளிவருகிறது.

— ரஜனி குகநாதன்

குர்தியரும் ஈழத்தமிழரும்

இதுதான் தலைவிதியா?

TURKY என்ற பதத்தை தமிழில் துருக்கி என்கிறோம். TURKS மக்களைத் துருக்கியர் என்கிறோம். எனவே KURDS என்ற பதத்தையும் தமிழில் குர்தியர் என்று அழைப்பதே பொருத்தம். நாளை குர்திஷ்தான் நாடு உருவானாலும் குர்தியர் என்ற பதம் (இனத்தைக் குறிப்பதால்) மாறிவிட நியாயமில்லை. தமிழில் 'குர்திஷ் மக்கள்' என்று சில பத்திரிகைகள் எழுதிவருகின்றன. ஆனால் அம்மக்களுக்கு முறையான அடையாளத்தை வழங்க மறுப்பதாக இது அமையும் என்பதால் குர்தியர் என்று நாம் அழைப்பதே அவர்களது தனித்துவத்தைப் பேணுவதாக இருக்கும்.

யார் இந்தக் குர்தியர்? ஏன் இவர்கள் அண்மைக்காலத்தில் அதிகம் பிரபல்யம் பெறுகிறார்கள்? இவர்களுக்கும் ஈழத் தமிழர்களது அரசியலுக்கும் என்ன ஒற்றுமை என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். குவைத் மீதான ஈராக்கின் ஆக்கிரமிப்பினைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட மத்திய கிழக்கு யுத்தத்தினால் குர்தியர் பிரச்சினை தற்போது முன்னணிக்கு வந்துள்ளது. குர்தியரின் பாதுகாப்புக்கென தற்போது ஈராக்கின் வடபுலத்தே அமெரிக்கப் படைகள் இன்னமும் நிலைகொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். குர்தியர் கொடுமைகளுக்குள்ளாக் கப்படுவது ஈராக்கில் மட்டுந்தானா என்பதை ஆராய்ப்புகின் சர்வதேச அரசியலின் அசிங்கமான உண்மைகள் பல வெளிச்சத்துக்கு வருவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். காலனித்துவ அரசியலாலும் பிராந்திய ஆதிக்கத்தினாலும் எப்படி ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை சிக்கலாக்கப்பட்டதோ அதேபோன்று, சிக்கலில் தவிக்கும் ஒரு சிறுபான்மையினமே குர்திய இனமாகும்.

குர்தியரது இன்றைய நிலைமை எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை முறையாகக் கிரகித்திருந்தால் ஈழத் தமிழர் போராட்டமும் திசைமாறியிருக்கத் தேவையேற்பட்டிருக்காது என்பதை இக்கட்டுரையைப் படித்து முடிக்கும் எவருமே ஒப்புக்கொள்ளவே செய்வார். தமது விடுதலைப் போருக்கு அதிக அளவில் அண்டை நாடுகளில் தங்கியிருந்தமை, முறையான பலத்துடன் மக்களோடு மக்களாக நின்று போராடத்தவறியமை, ஒரே இனத்துக்குள்ளேயே சலுகைபெற்ற குழுக்கள் உருவானமை போன்ற நிகழ்வுகளால் குர்தியர் இன்னும் சுதந்திர நாட்டைக் கனவாகவே வைத்திருக்கவேண்டியுள்ளது.

இதுவரை 'குர்திஷ்தான்' போரில் இறந்த குர்தியரின் தொகையும் ஈழப் போரில் இறந்த தமிழரின் தொகையும் ஏறக்குறைய ஒரேயளவாகும். ஆனாலும் இராணுவ ரீதியில் ஈழப்போர் பெற்ற சில வெற்றிகளை குர்தியர் இன்னமும் ஈட்டவில்லை. ஈழப்போரில் பலியான அரசபடைகளின் எண்ணிக்கை 'குர்திஷ்தான்' போரில் மடிந்த படைகளின் எண்ணிக்கையைவிட அதிகம் என்றே சொல்லலாம். ஆனாலும் மேற்கு நாடுகள் இன்று குர்தியர் பிரச்சினையை முன்னெடுக்கும் அதே வேகத்தை ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையில் காட்டவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியதே. ஆனால் இதற்கான காரணங்களையோ அன்றி அவலங்களையோ நாம் ஒருபோதும் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது.

குர்தியர் இந்தோ - ஐரோப்பிய பாரம்பரியத்தில் வந்த மக்கள் குழுவினர் என வரலாற்றாளர் கூறுகின்றனர். மலைப் பிராந்தியங்களிலும் மேட்டுநிலங்களிலும் செறிந்து வாழ்வது இவர்களது இயல்பு. துருக்கி, ஈராக், ஈரான் ஆகிய மூன்று நாடுகளும் சந்திக்கும் மலைப்பிரதேசமே இவர்களது தாயகமாகும். இந்த முக்கூட்டுப் பிரதேசம் கூறுபோடப்படுவதற்கு முன்னால் இப்பகுதியை 'குர்திஷ்தான்' என்றே இவர்கள் பன்னூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அழைத்துவந்தனர். இவர்களது மொழி பாரசீகமொழியோடு தொடர்புடைய ஒன்று. பாரசீக மொழியை திராவிட பாரம்பரியத்தின் பழமைக்கு ஒப்பிடலாம். குர்திய மொழியை தமிழ்மொழியோடு ஒப்பிட்டால் - எப்படி தமிழ் - மலையாளம் என்ற பிரிவுகள் உள்ளனவோ அதேபோல சிறுசிறு பிரிவுகள் குர்திய மொழியிலும் உண்டு. இந்த வேறுபாடுகள் பேச்சு வழக்கிலேயே

அதிகம் தென்படுகின்றன. உலகிலுள்ள குர்தியரின் சரியான எண்ணிக்கை 1987 இன் பின் இதுவரை திட்டவட்டமாக வெளியிடப்படவில்லை. ஆயினும் முன்னைய கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் வைத்து இன்று இவர்களின் எண்ணிக்கையை வருமாறு குறிப்பிடலாம்:

துருக்கியில் - 10 மில்லியன்

ஈரானில் - 5 மில்லியன்

ஈராக்கில் - 3.9 மில்லியன்

சிரியாவில் - 1 மில்லியன்

(முன்னாள்) சோவியத்தில் - 3 லட்சம்

இவற்றுள் அளவில் மிகச்சிறிய நாடு சிரியா. பெரியது சோவியத் ஆகும். ஆனால் கூடுதலாகக் குர்தியர் வாழ்வதும் இவர்கள் கொடுமைக்கு உள்ளாவதும் துருக்கியில் தான் என்பது அதிகளவில் பிரச்சாரஞ் செய்யப்படாத விடய மொன்று. 'குர்திஷ்தான்' ஒன்று அமைவதானால் அதற்கு இடமளிக்கவேண்டியது முதலில் துருக்கியே. ஈரானுக்கு அடுத்தபடியாக ஈராக்கை இவ்விடயத்தில் கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். ஆனால் குர்தியரின் நலனுக்கு மேலாக சர்வதேச அரசியல் நடம்புரிவதால் குட்டிநாடான ஈராக்கினை வற்புறுத்தும் 'பணிகளே' முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. காரணமில்லாமலில்லை. மேற்கு நாடுகளின் இராணுவ அமைப்பான நேட்டோவில் (வட அத்திலாந்திக் பொருத்தனை அமைப்பு) துருக்கியும் ஒன்றாக இருப்பதால் அது மேற்குலகின் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அண்மைய யுத்தத்தில் துருக்கியின் இராணுவத் தளங்களை மேற்கு நாடுகள் பயன்படுத்தி ஈராக்கைத் தாக்கியமையை அவதானிக்க வேண்டும்.

16 ம் நூற்றாண்டளவிலேயே ஒற்றோமன், பராசீகப் பேரரசுகள் இந்தக் குர்தியரின் பூரண சுயாட்சியை (குழுக்கள் ரீதியில்) அனுமதித்திருந்தார்கள். அதாவது ஒரு வகைச் சிற்றரசு ஆட்சிமுறை. இதற்குப் பிரதிபயனாக - மலைப்பிராந்தியம் வரை நீண்டிருக்கும் பேரரசின் எல்லைகளில் அமைதியைப் பேணுவதாகக் குர்தியர் உறுதியளித்திருந்தனர். இங்ஙனம் பூரண சுயாட்சி அனுமதிக்கப்பட்டதற்கு காரணம் இந்த இரு பேரரசுகளாலும் குறிப்பிட்ட மலைப்பிராந்தியங்களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது நடைமுறைச் சாத்தியமின்மையாக இருந்தமையேயாகும். எனவே குர்தியருக்குச் சொந்தமான பிரதேசங்களும் அரசாங்கங்களும் இருந்தமையை ஒப்புக்கொண்டால்

அவர்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை தற்போது உண்டென்பது அடுத்த கட்ட வாதமாக அமைகிறது.

எப்படி இலங்கையில் போர்த்துக்கேயரின் வருகையோடு தமிழ் இராச்சியம் முடிவுக்கு வந்ததோ அதே போன்ற ஒரு நிலைமை 19 ம் நூற்றாண்டில் குர்தியருக்கும் ஏற்பட்டது. ரைபினும் இயந்திரத் துப்பாக்கியும் பின்னர் யுத்த விமானமும் அரசாங்கத்தின் கைகளுக்கு வந்ததன் பின்னர், பேரரசுகள் குர்தியக் குழுக்களின் ஆட்சி முறையைச் சீர்குலைக்க முற்பட்டன.

தமது எல்லைகளைத் தாமே கட்டுப்படுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கை வந்ததன் பின்னர் குர்தியக் குழுக்களின் ஆதரவு தொடர்ந்தும் தமக்குத் தேவையில்லை என்பதை வெளிப்படுத்தும் வகையில் பேரரசுப்படைகள் மலைப்பிராந்தியங்களில் ஊடுருவி எல்லைகளை வில்தரித்தன. இங்ஙனமாக, முதலாம் உலகப் போரின் முடிவில் ஒற்றோமன் பேரரசு குடைந்தமைக் கப்பட்டபோது குர்தியர் - துருக்கி, ஈரான், ஈராக் எனச் சிதறிய நிலையில் தாம் விடப்பட்டிருந்ததை முதன்முலாக உணர்ந்தனர். ஆனாலும் எதிர்கால அபாயங்களை அப்போது அவர்கள் அவ்வளவாக உணர்ந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

யுத்தத்துக்குப் பிந்தியதான காலகட்டத்தில் இந்த மூன்று நாடுகளிலும் குர்தியர் வேண்டக்காதவர்களாகவும் சந்தேகத்துடன் நோக்கப்படுபவர்களாகவும் மாறிவிட்டனர். எல்லா நாடுகளிலுமே சிறுபான்மையினர் என்ற முத்திரையே இவர்களுக்குக் கிடைத்தது. பெரும்பான்மையினருடன் ஒத்துப்போகவேண்டும் என்ற உபதேசங்களும் கிடைக்கத் தவறவில்லை. பாரம்பரியமான அவர்களது வாழ்க்கை முறையும் மரபுகளும் அருகத் தொடங்கின. புதிதாக அவர்கள் எந்தெந்த நாடுகளில் காணப்படுகிறார்களோ அந்தந்த நாடுகளின் மொழியைக் கற்குமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். அவர்கள் துருக்கி, பாரசீகம் அல்லது அரபுமொழியை கற்கவேண்டியிருந்தது. தமது 'குர்திஷ்' அடையாளத்தை இழந்து துருக்கிய, ஈரானிய அல்லது அராபிய அடையாளத்தை, தேசியத்தை ஏற்பதாக இது அமையும். குழுக்களாகவும் பாரம்பரிய சமூக அமைப்பு முறைமையிலும் வாழ்ந்து பழக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இது பேரிடரளிப்பதாக அமைந்திருந்தது. இதிலிருந்து ஆரம்பித்ததே குர்தியர் கிளர்ச்சியாகும்.

குர்தியர் குழுக்களாக வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்கள். எனவே

சில குழுக்கள் அரசாங்கத்துக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிப் பிரதியுபகாரமாக அற்ப சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டன. வேறு சில குழுக்கள் - இது அரசாங்கத்தின் அத்து மீறல் எனக் கூறி அடையாளத்தை இழக்கமாட்டோம் என அடம் பிடித்தன.

ஈழத்தமிழர் வரலாற்றில் 1920 களின் காலகட்டத்தை இங்கு ஒப்பிடலாம். ஒத்துழைக்கவேண்டும் என்றனர் சிலர். குர்தியரின் ஒற்றுமை சிதறுண்டது. ஆனாலும் அரசாங்கங்களின் கெடுபிடியினால் குர்தியரை மீண்டும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் காலமும் வரவே செய்தது. தமது கலாச்சாரம், பாரம்பரியம், பிரதேசம் திட்டமிட்டுச் சீரழிக்கப்படுவதைக் குர்தியர் உணர்ந்தபோது 'குர்திய தேசியம்' என்ற அடையாளம் முன்னரைவிட வலுப் பெறலாயிற்று. இதேவித அனுபவம் ஈழத்தமிழருக்கு 1950 களில் ஏற்பட்டமையை ஞாகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இதனைத் தொடர்ந்தே குர்தியர் தமது அடையாளம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனக் குரலெழுப்பினர். சட்டப்படியான தமது உரிமைகள் பற்றி அக்கறை காட்டினார். கட்டாயத்தின் பேரில் ஓரினம் உருத்தெரியாமல் அழிக்கப்படமுடியாது எனக் கொதித்தெழுந்துள்ளனர். தாம் ஆட்சி உரிமையுள்ளவர்கள் என்பதை உலகுக்குப் பறைசாற்ற முற்பட்டனர். அதன் எதிரொலியே இன்று நாம் கேட்பதாகும்.

துருக்கி

மத்திய கிழக்கில் குர்திய மக்கள் சிதறிக்கிடக்கும் இந்த மூன்று நாடுகளையும் தனித்தனி ஆராயவேண்டும். எல்லா விதத்திலும் துருக்கியே முதலிடம் வகிப்பதால் அதனையே முதலில் ஆராய்வோம். துருக்கியின் சனத்தொகை மொத்தமாக 55 மில்லியன் ஆகும். இதில் 19 வீதத்தினர் அளவில் குர்தியர் உள்ளனர். கிழக்கு, தென்கிழக்கு பகுதிகளில் நெருக்கமாக வாழும் குர்தியர் எவ்வித அடிப்படை உரிமைகளையும் பெற அனுமதிக்கப்படாத நிலையிலுள்ளனர். இங்குள்ள 10 மில்லியன் குர்தியர்களில் எவர் ஒருவராவது தன்னை 'குர்திஷ்' என்று கூறினால் அது குற்றமாகும். இவர்களது தாய் மொழி குர்திஷ் என்று அடையாளங் கூறக்கூடாது. லண்டனிலுள்ள துருக்கிய தூதுவரே இந்த நிலைமை உண்மையென ஒப்புக் கொண்டுள்ளார். இன்றும் பிரிட்டனுக்கு வரும் அகதிகளின் எண்ணிக்கையில் முதலிடத்தைத் துருக்கியிலிருந்து வருபவரே பெறுகின்றனர். இரண்டாவது இடத்திலேயே இலங்கை அகதிகளின் எண்ணிக்கையுள்ளது. அந்தளவுக்கு அடக்குமுறைக்குப்

பெயர் பெற்ற நாடு துருக்கி. அங்கே வாழும் சிறுபான்மையினர் நிலைமை எப்படித்தான் இருக்கும் ?

'குர்திஷ்' மொழியைப் பொது இடத்தில் பேசுவதோ அல்லது பிரசரம் செய்து விநியோகிப்பதோ குற்றமாகும். துருக்கியப் பாராளுமன்றத்தின் குர்திய உறுப்பினர் ஒருவர் பகிரங்க இடமொன்றில் 'துருக்கியில் குர்தியர் உள்ளனர். நான் கூட ஒரு குர்தியப் பிரசையே' என்று உரையாற்றியதற்காக வழக்கிடப்பட்டார். தேசிய உணர்வுகளைப் பலவீனப்படுத்தும் வகையில் பிரச்சாரஞ் செய்தார் என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு இரு வருடக் கடுழியச்சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். துருக்கியின் அடக்கு முறை ஆட்சிக்கு இதைப் போன்று நிறைய உதாரணங்கள் கூறமுடியும். ரிசப் மரஸ்ஸி என்ற பிரசரகர்த்தா - குர்தியரின் அரசியல், கலாச்சார நூல்களைப் பிரசரித்ததற்காக 1982 இலிருந்து தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளார். தனது எதிர்வாதத்தில் அவர் கூறுவதாவது: குர்திய மக்களின் உள்ளமையையும் அவர்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை உள்ளதென்பதையும் கூறுவதை இராணுவ வழக்கறிஞர் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். துருக்கியருக்கு இருக்கும் அதே உரிமை எமக்கும் இருக்கவேண்டும் என விரும்புகிறோம். எனவே தான் நாம் எப்போதும் குர்தியருக்கு எதிரான அடக்கு முறையினையும் அவர்கள் கொல்லப்படுவதனையும் எதிர்த்து வருகிறோம்."

1922இல் துருக்கியக் குடியரசு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது முதல் 'குர்திஷ்' தனித்துவம் மறுக்கப்பட்டே வந்துள்ளது. 1924 இல் 'குர்திஷ்' பாடசாலைகள், சங்கங்கள், பிரசரங்கள் யாவும் தடை செய்யப்பட்டன. 1920 களிலும் 30 களிலும் குர்திய சமூகத்தினில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெருங் கிளர்ச்சிகளும் கொடிய முறையில் அடக்கப்பட்டுவிட்டன. நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டு 10 லட்சம் மக்கள் அளவில் துருக்கியின் மேற்குப் பகுதிகளுக்கு விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். ஆயினும் குர்தியர் தமது தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் மனம் தளர்ந்திடவில்லை. இலங்கைத் தமிழ்மக்கள் ஒரு காலத்தில் 'இலங்கை' அடையாளத்தை விரும்பியதோடு, தமது உரிமைகள் 'சோசலிசக் கொள்கை' என்று சொல்லிக் கொண்ட அரசாங்கத்தின் கீழ் கிடைக்குமென நம்பிய கதையுமுண்டல்லவா. அதைப்போலவே குர்தியரும் பாராளுமன்ற சோசலிஸக் 'கானலின்' பின்னால்

சென்று 1970 களில் துருக்கிய இடதுசாரிகளை முழுதான் அளவில் ஆதரித்தார்கள். இதில் கண்ட ஏமாற்றமே இக்காலப்பகுதியின் முடிவில் போராட்டக் குழுக்களை வலுபெறச் செய்தது என்பதையும் குறிப்பிட்டாகவேண்டும்.

'குர்திஷ்தான்' எனும் தனியொரு அரசை நிறுவுவதை இலக்காகக் கொண்டு இப்போராட்டக் குழுக்கள் செயற்படத் தொடங்கின. ஆனாலும் வன்முறை தவிர்ந்த வழிகளில் சுதந்திரம் பெறலாம் என நம்பியே இவை தமது போராட்டங்களை முன்னெடுத்தன. இதே காலப்பகுதியில் (1970 களில்) இலங்கையிலும் வன்முறையற்று - தமிழீழம் பெறுவோம் எனத் தமிழர் கூட்டணி உருவானமையும் ஓர் அதிசய ஒற்றுமையே. ஆனால் மேற்கூறிய குழுக்களில் ஒன்றையொன்று மட்டும் பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை வைத்துப் போரிடத் தொடங்கியது 'குர்திஷ் தொழிலாளர் கட்சி' (பி.கே.கே) என்ற இக்குழு ஆயுதப்படைகள் மீதும் அவற்றுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கும் குர்திய துரோகிகள் மீதும் இலக்கு வைத்து தாக்கியது. ஆயுதப்படைகளுடன் ஒத்துழைப்போர் குர்திய நிலச்சுவாந்தர்களாக இருந்தமை பி.கே.கே.யை மேலும் இடதுசாரிக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றத் தூண்டியது. செல்வந்தக் குர்தியர் நிலப்பிரபுத்துவத்தை காப்பாற்றுவதற்காக, சொந்தச் சகோதரர்களையே காட்டிக் கொடுத்து வந்தனர். 1980 களில் அரசு முடுக்கிவிட்ட தீவிரவாத எதிர்ப்பின் பின்னணியில் இந்த இனத்துரோகிகள் பலர் முக்கிய பங்கெடுத்திருந்தனர். ஆனாலும் பி.கே.கே. ஆயிரக்கணக்கான படையினரையும் குர்திய துரோகிகளையும் இதுவரை கொன்றுள்ளதாக கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

சாதாரண குர்தியர் பி.கே.கே.யின் வன்முறை நடவடிக்கைகளை ஏற்பதாகத் தெரியவில்லை. கிராமப்புறங்களில் ஆரம்பத்தில் பலாத்காரப் பிரயோகத்துக்கு அஞ்சியே மக்கள் இக்குழுவுக்கு உணவும் உறையுளும் வழங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. கிராம மக்கள் போராளிகளினால் துப்பாக்கி முனையில் அச்சுறுத்தப்பட்டு உணவுப்பொட்டலங்களை வழங்கியதாகவும் ஆதாரபூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. ஆயினும் தற்போது நிலைமை முற்றிலும் மாறி வருவதாகத் தெரிகின்றது. அரசின் கொடூரப் போக்கு பாட்டாளி மக்களை பி.கே.கே.யின் பக்கந் தள்ளுவதாக அமைந்துள்ளதால் இக்குழுவின் ஆதரவாளர் எண்ணிக்கை தற்போது அதிகரித்து வருவதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 1980 லிருந்து இன்று வரை

சிறையிடப்பட்ட குர்தியரின் எண்ணிக்கை சுமார் ஒரு இலட்சமாகும். குர்தியப் பிரதேசங்களில் மட்டும் 4 லட்சம் துருக்கிய படைகள் நிலை கொண்டுள்ளன. எதேச்சாதிகாரக் கைதுகள், தொடரும் சித்திரவதைகள், சிறையிலேயே கொல்லப்படுதல் போன்றவை இங்கு சர்வசாதாரணம். இளைஞர்களை மட்டுமன்றி பெண்களையும் முதியோரையும் பொலிஸ் நிலையத்தில் கொடுமைப்படுத்துவதில் துருக்கியப் படைகள் பெயர் பெற்றவை. பி.கே.கே. யை எதிர்த்துத் தாக்கும் உள்ளூர் (ஊர்காவற்) படைகளில் சேர மறுப்போரே அதிகளவில் சித்திரவதைக்குள்ளாகின்றனர்.

புட்சர்ஸ் ஆற்றுக்கு அருகிலுள்ள குப்பைக் கூழமொன்றிற்கு அண்மித்ததாக 1989 இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதைகுழியொறில் ஏராளமான சடலங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதேயாண்டு யூனில் மேலும் பல புதைகுழிகள் வெளிச்சத்துக்கு வந்தன. ஆயினும் துருக்கிய அரசாங்கமோ விசாரணை இன்னும் முடியவில்லை என்கிறது. ஆயுதப் படையினர் கைது செய்தோரில் 300 குர்தியர் என்ன ஆனார்கள் என்பதற்கு விபரம் ஏதும் அரசாங்கத்திடம் இல்லை. சித்திரவதை, கொடூர மனிதாபிமானமற்ற நடாத்துகைக்கு எதிரான ஐ.நா.சமவாயம் ஒன்றில் துருக்கியும் ஒப்பமிட்டு உறுதிப்படுத்தி உள்ளது. ஆனால் நடைமுறையில் இது பற்றி எதுவுமே அலட்டிக் கொள்ளாததாகவே துருக்கி கருமமாற்றுகின்றது. மற்றொரு சமவாயத்திலும் ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் சேர்ந்து 1988 இல் கையொப்பமிட்டுத் தன்னை ஐரோப்பிய அணியில் இணைத்து காட்டிக் கொள்ளும் துருக்கி நடைமுறையில் அப்பட்டமான கொடுமைகளை குர்தியர் மீது இழைத்து வருகின்றது. ஆனாலும் ஐரோப்பா பெரிதாக எதுவுமே துருக்கிக்கு எதிராக வாய் திறந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கிழக்குத் துருக்கியில் அரசாங்கம் பாரிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை மேற்கொண்டுள்ளது. பதினைந்து லட்சம் கெக்டர் நிலப்பரப்பில் மேற்கொள்ளப்படும் இத்திட்டங்களினால் 50 லட்சம் மக்கள் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றனர் காணிச் சுவீகரிப்பினால் பாதிக்கப்படுபவர் யாவரும் குர்தியரே. 'மீளக்குடியேற்றம்' என்பது நம்பரமான, விசுவாசமிக்க பிரசைகளுக்கு மட்டுமே 'என்பது எழுதாத விதியாகும். இதன்படி, துருக்கிய மொழியில் தேர்ச்சியும் பெற்றிருக்கவேண்டுமென்ற தேவைப்படும் சேர்ந்துள்ளதால் இயல்பாகவே சந்தேகப் பார்வைக்கி

டமாகிவிட்ட குர்தியர் ஒருபோதுமே காணியோ, இழப்பீடோ பெறமாட்டார்களென்பது நிச்சயமானதாகும். துருக்கியர் என்று அடையாளங் காட்டின் இழப்பீடு கிடைக்கும். குர்தியர் தம்மை மலைத்துருக்கியர் என அழைப்பதை அரசாங்கம் விரும்புகிறது. மீதமுள்ள இவர்களது காணிகளும் காடு வளர்ப்புக்கும் அபிவிருத்திக்கும் என ஒதுக்கப்பட்டு வருகின்றன. திருகோணமலை, அம்பாறை மாவட்டங்களை ஒத்த விதத்திலேயே துருக்கியிலும் கிழக்கில் உள்ள குர்தியரிடம் அரசாங்கம் பறிப்பு நடாத்துகின்றது.

அடியோடு மறுக்கப்படும் மதச்சுதந்திரம்

சுன்னி இஸ்லாமிலிருந்து கிளைத்த ஒரு பிரிவான அலெவி மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக மட்டும் சுமார் 20 லட்சம் குர்தியர் துருக்கியில் உள்ளனர். துருக்கியின் அரசமதம் சுன்னிப் பிரிவு என்பதை கவனிக்கவேண்டும். துருக்கியரும் குர்தியரும் கலந்து வாழும் பகுதிகளில் - ஆனால் குர்தியர் சிறுபான்மையினராக உள்ள பகுதிகளிலேயே இந்த அலெவி மதத்தினரை பூச்சிகளுக்கு சமமாகவே கருதுவர். மேலும் ஒரு சமூகம் என்றளவில் அலெவிப் பரிவினர் எப்போதும் இடதுசாரி அனுதாபிகள் என்ற முத்திரை பெற்று தீண்டத்தகாதவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருகாலத்தில் தமிழர்கள் அநேகர் இடது சாரிகளாக வலிந்து ஆக்கப்பட்டமையையும் ஞாபகத்திலிருத்தி நோக்குங் கால் எம்மவர் தலைவிரியும் குர்தியர் தலைவிரியும் ஒன்று தானா ? என்ற வினா இயல்பாகவே எழத்தான் செய்யும்.

1970 களில் இந்த அலெவி முஸ்லிம்களை குறி வைத்து வலதுசாரிகள் தொடுத்த தாக்குதல்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் மாண்டமை வரலாறாகியுள்ளது. 1978 இல் மாராஷ் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற படுகொலைகள் உலகமறிந்த விடயமாகும். 1980 இல் இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதிகளின் எழுச்சியினால் (தென்னிலங்கைப் பேரினவாதத்தை ஒத்த கிளர்ச்சிகள்) குர்தியர் மீதான அடக்குமுறை மதவடிவம் போர்த்துக்கொண்டது. ஆனால் இன்றுங் கூட கிராமங் கிராமமாக உள்ளூர் நிர்வாகத்தினாலும் ஆயுதப் படைகளினாலும் மனம் போன போக்கில் நிகழ்த்தப்படும் அடக்குமுறைகளும் கெடுபிடிகளும் சற்றும் ஓய்ந்ததாக இல்லை. இந்த அலெவி மக்களுக்குச் சாதாரண அடிப்படை வசதிகளான பாடசாலை, வீதிகள் மருத்துவ மனைகள் போன்றவை கூடக் கிடையா

உள்ளூர் முஸ்லிம்களிலும் குர்தியர்களிலுமுள்ள அடிப்படை வாதிகள் (வர்க்க ஒருமைப்பாடு) தமக்கு அயலிலுள்ள அலெவி மக்களை துன்புறுத்துதலும் அச்சுறுத்தி விரட்டுதலும் சர்வசாதாரணம் (மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் நினைவுக்கு வருகின்றதல்லவா ?), பாதிக்கப்பட்டோர் பொலிசுக்குச் சென்றால் முறையீடு செய்வோரின் முதுகு தான் பதம் பார்க்கப்படுவது வழக்கம்.

1989 இல் உள்ளூர்த் தேர்தல்களில் முஸ்லிம் அடிப்படை வாதிகள் கணிசமான வெற்றி பெற்றுவிட்டனர். 1978 இல் மாராஷ் படுகொலைகளை முன்னின்று நடாத்தியவர் எனச் சந்தேகிக்கப்படும் ஒருவரும் மாராஷ் நகர சபைக்குத் தெரிவாகியிருந்தார். இதனால் அலெவி மக்கள் அஞ்சி நடுங்கிய வண்ணமே இன்றும் உள்ளனர். அடிப்படை வாதிகளைக் கைது செய்ய அரசாங்கம் ஒருபோதும் முன்வருவதில்லை. தேர்தலில் வாக்குகள் தேவை என்பதாலேயே இந்தப் பாரபட்சம். மேற் சொன்ன யாவற்றிலுமே வேடிக்கையான வேதனை யாதெனில் மேற்கு நாடுகள் துருக்கி நிகழ்த்தும் மனித உரிமைகள் மீறல்கள் குறித்து கண்முடி மௌனியாக இருப்பதேயாகும். தனது 'நேட்டோ' சகபாடிக்குச் சங்கடம் ஏற்படுத்தக் கூடாது எனவும் சங்கற்பம் செய்துள்ள இதே நாடுகள் தான் எல்லாப் பழியையும் சதாம் மீது கட்டிவிடத் துடித்து நிற்கின்றன. சதாம் ஒரு போர்ப் பிரியர் என்பதால் அவரது தாக்குதல்கள் பகிரங்கமானவை. ஆனால் திட்டமிட்ட வகையிலும் கொடூரமான முறையிலும் இனக் கொலை புரிவதில் கைதேர்ந்த துருக்கியுடன் கைகோர்த்து நிற்பவர்களே சதாம் மீது சுட்டுவிரல் நீட்டுகின்றனர். உண்மை வேறு - அரசியல் வேறு என்றானாம் ஓர் அறிஞன்.

கடந்த பத்து வருடங்களில் அலெவிக் குர்தியர்கள் இன்னொரு முஸ்லிம் பிரிவான யாஷிடிஸ் முஸ்லிம்கள், அஸ்சேரியன் கிறிஸ்தவர்கள் என ஆயிரக்கணக்கானோர் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் புகலிடம் கோரியுள்ளனர். அதனால் தற்போது இந்நாடுகள் யாவுமே துருக்கியருக்கு விசாத் தேவை என்கின்றன. கொடுமைக்குள்ளாகும் மக்கள் அடைக்கலம் புகுவதற்கான வசதி தரும் நாடுகளின் எண்ணிக்கையும் குறைக்கப்பட்டு விட்டது. தமது அவலநிலையிலிருந்து மீளமுடியாமல் தத்தளிப்போருக்கு - குறிப்பாக குர்தியருக்கு உதவும் வகையில் சர்வதேச சமூகம் புகலிடம் வழங்கும் பொறுப்புடமையிலிருந்து தப்பிக்க முனையக் கூடாது. அதே வேளை படுமோசமாக

மனிதஉரிமைகளை மீறிச் செயற்படும் துருக்கிய அரசாங்கத்தின் கொடுமைகளை அதற்குணர்த்திடும் கடமையிலும் நாம் தவறி விடக்கூடாது. 'குர்திஷ்தான்' ஒருபுறமிருக்கட்டும். அடிப்படை உரிமைகளையாவது துருக்கி குர்தியருக்கு வழங்கிட மேற்குலகு வற்புறுத்துமா ?

ஈரானில் குர்தியர்

ஈரானிலும் ஈராக்கிலும் குர்தியர் அடைந்த தோல்விகளுக்கு மூலகாரணம் அவர்கள் அண்டை நாடுகளின் பகடைக்காய்களாகச் செயற்பட்டமையே என்பது தற்போது துலாம்பரமாகியுள்ளது. விடுதலைப் போராட்டமொன்று வெளியாரின் உதவியுடன் எனில் இலகுவில் வெற்றி பெறும் என்பது உண்மையே. ஆயினும் இந்த உதவியே உபத்திரவமாக மாறிவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்வதற்கு ராஜரீக அறிவு அவசியமாகின்றது. இத்தவறினை இழைத்தோரில் ஈழத்தமிழரும் குர்தியருமே இன்னும் வேதனையின் விளிம்பில் நின்று தவிக்கின்றனர். இந்த அடிப்படையில் ஈரான் - ஈராக் குர்தியர் போராட்டத்தை அணுகுதல் வேண்டும்.

பிராந்திய சக்தியாக உருபெறவேண்டும் என்பதே ஈராக்கின் நிரந்தரமான, நீண்டகால அவாவாகும். இதற்கான ராணுவ வல்லமையை ஜனாதிபதி சதாம் ஹுசெயின் வெற்றிகரமாகக் கட்டி வளர்த்துள்ளார். ஆயினும் அராபியரின் தலைமைப் பொறுப்பு ஈராக்கிடம் சென்றால் முதலில் பாதிக்கப்படப் போவது ஈரான் என்பதை அந்நாட்டு ஆட்சியாளர்கள் சரியாகவே எடைபோட்டிருந்தனர். இனரீதியில் அராபியர் என்ற அந்தஸ்துக்கு இன்னும் ஈரான் தகுதி பெறவில்லை என்ற விடயத்தையும் மறப்பதற்கில்லை. எனவே அரபுலகின் முடிசூடா மன்னனாக சதாம் மாறிவிடாதபடி பார்த்துக் கொள்வதே ஈரானின் முதற் பணியாகும். இதன் ஒரு பகுதியாகவே ஈராக்கிய குர்தியரின் போராட்டங்களை நிபந்தனையற்று ஆதரித்து வந்தது. ஈரானின் இதே தந்திரத்தைக் கையாண்டு இந்தியா, 1971 இல் பங்களாதேஷை உருவாக்கி வெற்றி கண்டமை ஈரானுக்கு மேலும் ஊக்கமளித்திருக்கவேண்டும். எனவே தான் அது 1970 களில் ஈராக்கிய எல்லைகளில் குர்தியருக்குத் தீவிரமூட்டி வந்தது. ஈரானின் முக்கிய இலக்கு ஈராக்கைப் பலவீனப்படுத்திச் சீர்குலைப்பதே. அதாவது 'அடுத்தவனின் பிரச்சினையில் நான் நிம்மதி காண்பது' என்ற தத்துவம். தனது நாட்டிலுள்ள சிறுபான்மையினரான குர்தியரை நேரத்துக்கு

நேரம் அணைத்தும் அடித்தும் வேடிக்கை காட்டிய ஈரான் பக்கத்து நாட்டுக் குர்தியருக்காகப் பலமாக பச்சாத்தாப்பட்டுக் கொண்டது. ஈராக்கும் இதே ஆயுதத்தை முன்னர் கையாண்டிருந்தமையையும் குறிப்பிடவேண்டும்.

ஈரானிலுள்ள குர்தியரை ஈராக் தூண்டிவிட்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. ஆனாலும் ஈராக்கில் குர்தியர் பிரச்னை மோசமடைந்ததற்கான வேறு சில காரணங்களுமுள். அவற்றைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

ஈரானின் சனத்தொகையில் மொத்தம் 10 வீதத்தினர் குர்தியராவார். இங்கும் துருக்கியைப் போலவே 1920 களிலேயே இவர்கள் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுடன் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் 1946 இல் குர்தியர் முதன்முதலாக ஈரானிலேயே சுதந்திரக் குர்திஷ்தான் குடியரசை நிறுவினர் என்பது முக்கியமாக அவதானிக்கப்படவேண்டிய வரலாற்று நிகழ்வொன்றாகும். மகாபாத் என்ற இடத்தில் அமைந்த இந்தக் குடியரசு ஒருசில மாதங்களுக்கு மட்டுமே தாக்குப் பிடிக்க முடிந்தது. ஈரான் அரசாங்கம் பின்னிய சூழ்ச்சிகளில் சிக்கிய விடுதலை வீரர்கள் நாளடைவில் ஈரானுக்கு விசுவாசிகளாக மாறிவிட்டார்கள். முக்கிய தலைவர்கள் சிலர் தூக்கிலிடப்பட்டனர். இங்கிருந்த பணம் படைத்தோரும் நிலச்சுவாந்தர்களுமான குர்தியர் பலர் பெருமளவு காணிகளை தமது பெயர்களில் சொந்தமாக்கி பதிவு செய்து கொண்டனர். ஈரானின் ஆளும் வர்க்கத்திற்குள் அனுமதிக்கப்பட்ட தலைவர்களாக சில குர்தியர்கள் எல்லைப் பிரதேசங்களில் தாம் ஒழுங்கைப் பேண அரசாங்கத்திற்கு உதவுவதாக உறுதியளித்தனர். இச்சுதந்திரப் பிரகடனம் குர்தியரின் அவசரத்தையும் அதே நேரம் அவர்களிடையே நிலவிய இன உணர்வுக்கு மேலான வர்க்க ஒருமைப்பாட்டையும் பட்டவர்த்தனமாக்கியது. இதன்பின் ஈரானில் கிளர்ச்சிகள் வெடிக்க நீண்டகாலம் தேவையாயிற்று.

இஸ்லாமியப் புரட்சி ஏற்பட்டு மன்னா ஷா துரத்தியடிக்கப்பட்டு அமெரிக்காவிற்கு ஓடியதும் குர்திஷ்தான் ஜனநாயகக் கட்சி (கே.டி.பி.) மீண்டும் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தது. இக்கட்சியின் சுயாட்சிக் கோரிக்கை அயத்துல்லாக் கொடியெயினியினால் நிராகரிக்கப்பட்டதும் போராட்டம் சூடு பிடித்தது. ஆயினும் ஈரான் - ஈராக் போரின் ஆரம்பம் (1980) இவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது. ஈரானிய குர்தியர்

களுக்கு ஈராக் மறைமுக உதவிகளைப் புரியத் தொடங்கியது. ஆயினும் ஈரான் அரசாங்கம் இவ்வெழுச்சிகளை வெற்றிகரமாக முறியடித்து 1983 அளவில் எல்லைகளில் பூரண கட்டுப்பாட்டினை நிலைநாட்டியது. பதிலடியாக இப்போது தனது முறைக்கு - ஈரான் 1987 - 1988ஆம் ஆண்டுகளில் ஈராக்கிய குர்தியரின் கிளர்ச்சிகளுக்கு பெருமளவில் உதவத் தொடங்கியது. உதவி என்பதைவிட நேரடிப் பங்களிப்பு என்றே கூறவேண்டும். ஏனெனில் அந்தளவு வேகத்திற்கு 'ஈராக் குர்திஷ்தான்' விடுதலை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இந்த வேகம் ஈரான் அளித்த வேகமே என்பது பின்னால் தெளிவாயிற்று.

ஈராக்குடனான எட்டுவருடப் போரில் லட்சக்கணக்கான வீரர்களை இழந்து தோல்வியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த ஈரான் யுத்த நிறுத்தத்திற்கு உட்படவேண்டிய கட்டாயத்திலிருந்தது. குறிப்பாக, ஈராக்கின் ரசாயன ஆயுத தாக்குதலை சமாளிக்கத் திணறியே ஈரான் நிலைகுலைந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனால் தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் எனத் திரும்பிய ஈரானிய வீரர்கள் தங்களை நம்பி 'முன்னேறி' யிருந்த ஈராக்கிய குர்தியக் கெரில்லாக்களை 'அம்போ' எனக் கைகழுவி விட்டனர். விளைவாக - ஒரே இரவுக்குள் - குர்திஷ்தான் குர்திய ரற்ற பிரதேசமாக ஈராக் இராணுவத்தினால் துடைத்தெறியப் பட்டது.

ஆக, ஈரான் அரசாங்கம் தனது பிரசைகளான குர்தியருக்கு உரிய உரிமைகளை வழங்குவதில் கவனம் செலுத்தாது அண்டை நாட்டின் சிறுபான்மையினர் போராட்டத்திற்கு உதவப் போனதும் பின்னர் குத்துக்கரணம் அடித்து கையுதறியதும் அதன் உண்மையான அக்கறை எதன் மீதிருந்தது என்பதைப் பின்னாலே குர்தியரை உணரவைத்தன. இன்னும் ஈரானில் குர்தியர் சமஉரிமைக்காக போராடிய படியே உள்ளனர். அடுத்த வீட்டில் தலையிட முன்னர் தனது வீட்டை ஒழுங்குபடுத்தும் சராசரி நாகரீகம் சர்வதேச அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதற்கு இதைப் போல வேறு சில நாடுகளும் உதாரணங்களாகின்றன.

ஈராக்கில் குர்தியப் போராட்டம்

ஏனைய இரு நாடுகளைப் போன்றே ஈராக்கும் குர்தியர் பிரச்சனைக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியநிலை படிப்படியாக ஏற்பட்டு வந்தது.பாக்தாத் ஆட்சிக்கு எதிராக எண்ணற்ற போராட்டங்கள் குர்தியரினால் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இதற்கு முக்கிய காரணம் ஈராக்கின் சனத்தொகையில் மொத்தம் 23 வீதத்தினராக குர்தியர் உள்ளமையேயாகும். இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களது எண்ணிக்கையும் ஈராக்கிலுள்ள குர்தியர்களது எண்ணிக்கையும் ஓரளவிற்கு சமமானதென்றே கூறலாம். ஆனால் விகிதாசாரப்படி பார்த்தால் இலங்கையில் தமிழர்களது வீதத்தினைவிட ஈராக்கில் குர்தியர் வீதம் சற்று அதிகமாகும். முல்லா முஸ்ஃபா பார்ஷானி என்னும் குர்தியத் தலைவர் மிகவும் பிரபல்யம் பெற்றவர். இவரது தலைமையில் இயங்கும் குர்திஷ்தான் ஜனநாயகக் கட்சி (கே.டி.பி) நடாத்திய போராட்டங்கள் ஓரளவிற்கு குர்தியருக்கு நம்பிக்கையூட்டுவனவாக இருந்து வந்துள்ளன.

1964-75 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் பாஷானி போரையும் சமாதானத்தையும் நாடி பேச்சுவார்த்தைகளை மாறி மாறி நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். ஆளும் பாத் கட்சியானது 1974 இல் குர்தியருக்கு ஓரளவு சுயாட்சி வழங்கும் விடுப்பை முன்வைத்தது. ஆனால் குர்தியருக்கு இது போதாததாக இருந்தமையினால் மீண்டும் கிளர்ச்சியில் இறங்கினர். இக்கட்டத்திலே தான் ஈரானும் தனது ஆதரவை ஈராக்கிய குர்தியர்களுக்கு தீவிரமாக வழங்கத் தலைப்பட்டது ஆனால் ஈரானுக்கு மிக அவசியமாகத் தேவைப்பட்ட சாற் - அல்-அரபு - நீரிணையில் ஒரு பகுதியை விட்டுத் தருவதாக ஈராக் உறுதியளித்ததும் ஈரான் தான் இதுவரை கொரில்லாக்களுக்கு வழங்கிய ஆதரவை திடீரென வாபஸ் பெற்றுவிட்டது. இதனால் போராட்டம் மீண்டும் பிசுபிசுத்தது. ஈராக்கிய குர்தியர் இங்ஙனம் ஈரானால் கைவிடப்பட்டமை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகள் நிகழ்ந்தமையையும் குறிப்பிட்டாகவேண்டும். ஒருவேளை அவர்கள் ஈரானில் தங்கியிருந்திராவிட்டால் ஈராக்குடன் சமாதானமாகப் பேசி அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை பெற்றிருந்திருக்கலாம். ஆனால் இது 1974க்கு முன்பு நிகழ்ந்திருக்கவேண்டியது. இக்காலகட்டத்தின் பின்னர் நிலைமை மேலும் சிக்கலடைவதற்கு அண்டை நாடுகளே பின்னணியில் நின்றன. ஈராக் அடக்குமுறையைத் தீவிரப்படுத்தி எல்லைப் புறக் கிராமங்களை அடியோடு அளித்துவிட்டது. அங்கிருந்த மக்களை 'மாதிரிக் கிராமங்கள்' என்ற அமைப்புக்குள் போகும்படி வற்புறுத்தி அனுப்பிவிட்டது. புதிதாக - காவற்சோதனை பிராந்தியமொன்றை ஏற்படுத்தி அதற்கு முன் குர்தியர் எவரும் வராதபடி இராணுவம் அரண் அமைத்தது. இந்நிலையில் 1983

இல் போராட்டம் மீண்டும் முனைப்புற்றது. கே.டி.பி.யுடன், 'குர்திஷ்தான் தேசாபிமானச் சங்கம்' (பி.யு.கே) என்ற புதிய கட்சியுஞ் சேர்ந்து கணிசமான எல்லைப்புறங்களை தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தன. ஈராக் இராணுவத்தில் 25 வீதமானோர் கெரில்லாக்களை அடக்கவென வட ஈராக் கில் முடக்கப்படவேண்டியதாயினர். மாலையானதும் ஈராக்கிய இராணுவ நடமாட்டம் அறவே நின்றுவிடும்: இப்பகுதிப் பிரதான சாலைகள் யாவும் இரவு நேரத்தில் போராளிகளின் கைவசமே இருந்தன. இது எப்படிச் சாத்தியமானதென்பதில் வியப்பேதுமில்லை. ஈரானில் இருந்து வரும் இராணுவ உதவிகளை பெறுவதற்காக வீதிகளைக் கைவசம் வைத்திருக்க கெரில்லாக்கள் பெரும் கவனம் எடுத்தனர். 1987 இலும் 1988இன் முற்பகுதியிலும் ஈராக்கிய குர்திஷ்தான் முற்றாக விடுவிக்கப்படும் கெரில்லாக்கள் ஏற்கனவே தமது நிலைகளை பலப்படுத்தியிருந்ததுடன் படிப்படியாக முன்னேறவும் தொடங்கினர். விமான எதிர்ப்புக்களை சமாளிக்க ஈரான் துணை நின்றது. இதனாற்தான் இப்பகுதி ஈராக்கின் விமானத்தாக்குதல்களுக்கு அடிக்கடி ஆளாக நேர்ந்தது. ஆனால் மேலே நாம்

பார்த்தவாறு, தனக்கு ஆபத்து அருகில் வருவதையுணர்ந்ததும் ஈரான் யுத்த நிறுத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. இராணுவம் திடீரென முகாம்களுக்குள் முடங்கியதும் கனிய இருந்த குர்திஷ்தான் மீண்டும் கனவாகிவிட்டது. 1988 ஆகஸ்ட் 20 இல், ஈரான் - ஈராக் யுத்த நிறுத்தம் நடைமுறைக்கு வந்தது. ஆனால் ஈராக் முழு மூச்சுடன் தனது பலத்தை ஒருமுகப்படுத்தி கெரில்லாக்கள் மீது பாய்ந்ததால் குர்திஷ்தான் உடனடியாகவே மீண்டும் ஈராக்கின் கைகளில் வீழ்ந்தது. ஈராக்கிய இராணுவம் 'நின்றுபிடிக்கும்' இராணுவம் எனப் பெயர் பெற்றது. அதாவது அடிமேல் அடி அடித்தாலும் அசையாது அமுங்கி இருந்துவிட்டு திடீரெனக் கிளம்பி தாக்கும் வல்லமை கொண்டது என இப்படை வர்ணிக்கப்பட்டது. இத்திடீர்த்தாக்குதலின் போதே இரசாயன ஆயுதங்களை அது குர்தியர் மீது பாவித்ததாக பலத்த குற்றச்சாட்டு எழுந்தது. அத்துடன் சரமாரியான விமானக்குண்டு மழையினால் ஆயிரக்கணக்கானோர் இறந்ததாகவும் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இது ஈராக் இராணுவத்தின் வெற்றி என்பதைவிட கெரில்லாக்கள் 'நின்று பிடிப்பதில்' கவனம் செலுத்தியதால் ஏற்பட்ட விளைவே என்றும் கூறப்படுகின்றது.

கெரில்லாக்களிடமிருந்து மீளக் கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசங்களை 'தடைசெய்யப்பட்ட பிரதேசங்கள்' என ஈராக் பிரகடனப்படுத்தியது. இதற்குள் நுழையும் குர்தியர் எவரும் உடனடியாகவே சுடப்படுவர் என இராணுவம் எச்சரித்திருந்தது. ஆயிரக்கணக்கானோர் தடுப்புக் காவலுக்கு அனுப்பப்பட்ட சக்கணக்கானோர் துருக்கிக்கும் ஈரானுக்கும் தப்பி ஓடினர். ஈரான் - ஈராக் போரின் போது அமெரிக்கா இராணுவத்தளபாடங்களை ஈராக்கிற்கு விற்றிருந்தமையைப் பலர் இப்போது மறந்துவிட்டனர். ஈரானின் கொடும்பிடியை பதவியகற்றும் விருப்பில் அமெரிக்கா ஈராக்கின் இராணுவ வெற்றியை விரும்பியிருந்த காலமது.

மத்திய கிழக்கு யுத்தம் கடந்த ஆண்டு மூண்டதும் இதனைப் பயன்படுத்தி குர்திய கெரில்லாக்கள் மீண்டும் ஈராக்கினுள் நுழைந்தனர். இம்முறை துருக்கியின் ஆதரவை அவர்கள் நம்பியிருந்தனர். ஆனால் போரின் உச்சக்கட்டத்தின் போது சதாம் சமாதானக் கரம் நீட்டி குர்தியரை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்து ஓர் உடன்பாட்டினையும் கண்டார். ஆயினும் அது எவ்வளவு தூரம் வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தப்படும் என்பதும் தெளிவாகவில்லை. ஓடிப் போன அதிகள் பெருந்தொகையில் திரும்பி வருவதாலும் ஈராக் பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் அச்சம் இருப்பதாலும் குர்தியர் இன்னும் அஞ்சியபடியே உள்ளனர். இவர்களின் பாதுகாப்புக் கென அமெரிக்க இராணுவம் வட ஈராக்கில் தற்போதும் நிலை கொண்டிருப்பது தெரிந்ததே.

மனிதாபிமான உதவிகள் என்றளவில் பிரான்சின் தலைமையில் நிறைய உதவிகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து வட ஈராக்கிற்கு கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. முதலில் சென்ற இத்தகைய குழுவொன்றிற்கு திருமதி மிற்றரோண்டே தலைமை வகித்துச் சென்றமையும் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அலறும் குர்தியர் என்ற சிறுபான்மையினர் தொடர்பில் சர்வதேச சமூகம் விழித்துக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அண்டைவீட்டுப் பிரச்சனையில் குளிர் காயும் அரசியலால் சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைக்கான தீர்வுகள் இழுத்தடிக்கப்படாமல் இருப்பதை இவ்விழிப்பு உத்தரவாதப்படுத்துமா என்பதை பொறுத்திருந்து தான் பார்க்கவேண்டும்.

குருதிக்கடலில் குளிக்கும் குடியரசுக் கூட்டங்கள்

- இது இன்றைய யூகோஸ்லாவியா

யூகோஸ்லாவியா 1946 இலிருந்து 1991 வரை பாரிய சமஷ்டியாட்சி நாடாக மிளிர்ந்த பெருமைக்குரியது. கம்யூனிச ஆட்சியாளர்களின் கீழ் சோசலிஸக் கொள்கைகளை முன்னெடுத்துச் சென்ற இந்நாடு உலக அரங்கில் முக்கிய இடத்தையும் தக்க வைத்திருந்தமை ஞாபகமிருக்கலாம். இந்நாட்டின் அதிபராக நீண்டகாலமாக இருந்த ஜோசில் பிறோஸ் டிட்டோ அணிசேரா இயக்கத்தின் வெற்றிக்கும் சூத்திரதாரியாக இருந்தவர். ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட அவரது பெரிய சாதனை - பல்வேறு இனங்களையும் மக்களையும் மதங்களையும் கொண்ட பிரதேசங்களை ஒன்றிணைத்து அவற்றிற்கு இயன்றளவு சுயாட்சி வழங்கி ஒரு நாட்டு மக்கள் என்ற உணர்வைக் கட்டி வளர்த்தமையேயாகும். ஆனால் கடந்த ஆண்டோடு எல்லாமே கலைந்து போயிற்று. சமஷ்டியாட்சியும் போய், சோசலிஸக் கொள்கைகளும் தூக்கி எறியப்பட்டு, அவிழ்ந்த நெல்லிக்காய் மூட்டையென அல்லோல கல்லோல மாய்க் காட்சியளிக்கும் யூகோஸ்லாவியாவின் இன்றைய நிலை பரிதாபத்திற்குரியது.

ஐ.நா.வின் அமைதிப்படையினால் கூட யுத்த நிறுத்தத்தை வெற்றிகரமாகப் பேணமுடியாதபடி கலகங்கள் தொடர்கின்றன. இனவேறுபாட்டைவிட ஆள்புலங்களைக் கவரும் எல்லைப் போராட்டமாகவே தற்போதைய கலவரங்களைக் கருதவேண்டும். அதிபர் டிட்டோ யூகோஸ்லாவியா எல்லா இனமக்களுக்குள் சொந்தமானது எனக் கருதப்படவேண்டும் என்றார். ஆனால் இன்றோ ஒவ்வொரு இனமக்களும் தத்தமக்கு உரிய மண்ணுக்காக நாட்டைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி வருகிறார்கள். உலகிலேயே சிக்கலான இனப்பிரச்னைகளைக் கொண்ட பிராந்தியங்களுள் மத்திய ஆசியாவுக்கு அடுத்த படியாகத் திகழ்வது கிழக்கு ஐரோப்பாவே தான். கம்யூனிஸ ஆட்சி என்ற போர்வைக்குள் புழுங்கிக் கொண்டிருந்த தேசிய இன உணர்வுகள் வெடித்துக் கிளம்பி - சோசலிஸ சித்தாந்தமே பொருத்தமற்றது என்பதை நிரூபிப்பதுபோல் - அழிவைக் குவித்து வருகின்றன. இவ்வளவு குரோதங்களையும் அமுக்கி மேலே அமைதி காத்து வந்த கம்யூனிஸ ஆட்சி சிறந்ததா அல்லது இன்றைய அழிவுகளுக்குக் காரணமே அடக்குமுறைக் கம்யூனிஸ ஆட்சி தானா ? என்பது விடை காணப்படாத வினாவாகும். என்றோ வெடிக்கும் எரிமலை இன்று வெடித்தது என்கின்றனர் மேற்கு நாட்டு அரசியலாளர். கம்யூனிஸ ஆட்சியின் கீழ் எரிமலைகள் வெடித்ததாக இல்லையே என்கின்றனர் மார்க்சிஸ்ட் ஆதரவாளர்கள்.

யூகோஸ்லாவியாவின் இன்றைய பிரச்சினைகளுக்கு மூலகாரணம் யாதென்பது பொதுமக்கள் அவ்வளவாக அறிந்த விடயமில்லை. எனவே தான் முதலில் இந்நாடு பற்றிய அரசியல் வரலாற்றைச் சுருக்கமாகத் தருகின்றேன்.

ஒன்றுபட்ட யூகோஸ்லாவியா என்பது வரலாற்றிலேயே இரண்டு தடவைகள் தான் இருந்து வந்துள்ளது. 1946 இற்குப் பிற்பட்ட யூகோஸ்லாவியா ஒன்று. அதற்கு முன்பு 1917 - 1933 வரையிருந்த யூகோஸ்லாவியா யூனியன் என்பது மற்றையது. மொழி, இன, மதம் என்பவற்றால் வேறுபட்ட மக்கள் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களினால் ஒரே வண்டி

யில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாயினர். ஆனால் சந்தர்ப்பம் வரும்போதெல்லாம் பிய்த்துக் கொண்டு ஓடத்தவறியதே யில்லை இந்தக் குதிரைகள். எப்படி இந்த மக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம்.

யுகோஸ்லாவியா என்பதன் பொருள் தெற்கு ஸ்லாவிய ரின் நாடு / இடம் என்பதாகும். ஆறாம், ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில் 'பல்கன்' பகுதிகளுக்கு வந்து குடியேறியவர்களே இந்த ஸ்லாவிய மக்களாவர். ஆனால் மத்திய காலத்தில் இவர்கள் முக்கிய இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். வடக்கேயுள்ள ஸ்லாவினியா, குரோசியா பிரதேசங்கள் ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரி கட்டுப்பாட்டின் கீழும் தெற்கேயுள்ள சேபியா, பொஸ்னியா / ஹேர்ஷ்கோவினா, மொன்ரெனிக்ரோ, மாசடோனியாப் பகுதிகள் முதலில் பைசன்ரைன் ஆட்சியின் கீழும் பின்னர் துருக்கிய ஒற்றோமன் பேரரசின் கீழும் இருந்து வந்துள்ளன. வடக்கேயுள்ளவர் கத்தோலிக்க மதத்தவராய் லத்தின் எழுத்து வடிவத்தைப் பின்பற்ற. தெற்கேயுள்ளவர்கள் மரபுவாத கிறீஸ்தவத்தையும் (சில பகுதிகளில் இஸ்லாத்தையும்) 'சிறிலிக்' எழுத்து வடிவத்தையும் பின்பற்றலாயினர்.

கூட்டு வாழ்வு இவர்களுக்குச் சாத்தியப்படாது என்பதை நிரூபிக்குஞ் சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளமாக இருந்துள்ளன. பிராந்திய - தேசியவாதம் தன்னை அடையாளம் காட்ட முற்பட்ட போதெல்லாம் அதனை அடக்குவதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் வெற்றியளிக்கவில்லை. இரண்டு மகா யுத்தங்களுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் (1917 - 1933) அலெக்சாண்டர் 1 - யுகோஸ்லாவியாவில் பிராந்தியப் பெயர்கள் பாவிப்பதற்குத் தடை விதித்திருந்தார். குரோசியா, பொஸ்னியா என்ற பெயர்கள் மாற்றப்பட்டு பதிலாக ஒன்பது மாகாணங்களை உருவாக்கி - அந்தந்த மாகாணங்களில் ஓடும் ஒவ்வொரு ஆற்றினதும் பெயரை அந்தந்த மாகாணங்களுக்குச் சூட்டினார் மன்னர். குரோசியா என்பது ஸ்வஸ்சா பனோவினா என அழைக்கப்பட்டால் அங்குள்ள மக்கள் நாளடைவில் தாம் குரோசியர் என்ற நினைப்பை இழந்துவிடுவதோடு மாசடோ

னியரையும் மதிக்கப் பழகுவர் என்று மன்னர் எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆனால் இனஉணர்வு மறையவே இல்லை. மன்னரின் ஆசைதான் கனவாகிக் கலைந்தது.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்போது இனங்களுக்கிடையே நடந்த மிலேச்சத்தனமான படுகொலைகளால் வெறுப்புணர்வு ஆழமாக வேருன்றிவிட்டது. போரில் வெற்றியைக் கண்டதன் பயனாக கம்யூனிஸ்டுகள் ஆட்சியமைத்த போதிலும் இந்த வெறுப்புக்கள் நூறு பூத்த நெருப்பாக நேற்றுவரை அடங்கிக் கிடந்தன என்பது இன்றுதான் தெரியவந்துள்ளது. டிட்டோ எவ்வளவு முயன்று பார்த்தும் அவரது அதிகாரப் பரவலாக்கல் கொள்கைகளை - கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியின் கீழ் செயற்படுத்துவது கடினமென்றே கண்டு கொண்டார். 'அரசியல் சமரசம்' என்ற வித்தையைப் பயிலத் தவறிய ஆறு குடியரசுகளுமே இன்று அர்த்தமற்ற போரினால் சீரழிகின்றன.

1926 இல் யூகோஸ்லாவிய இராச்சியம் என்ற அமைப்பில் மூன்று மாகாணங்கள் மட்டுமே இணைந்திருந்தன. இவையாவன ஸ்லாவியா, குரோசியா, சேபியா என்பனவாம். 1946 இன் பின் புதிய யூகோஸ்லாவியா அமைக்கப்பட்டதும் ஆறு குடியரசுகள், தனித்தனி சுயாட்சி கொண்டவையாகவும் சமஉரிமைகள் கொண்டவையாகவும் யூகோஸ்லாவியா என்ற கூட்டமைப்புக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. இந்த ஆறு குடியரசுகளில் இதுவரை நான்கு குடியரசுகள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து சுதந்திர நாடுகளாகப் பிரகடனஞ் செய்துள்ளன. மீதமாக, மொன்ரெனிக்கோ என்ற குட்டிக்குடியரசும் சேபியா என்ற பெரிய குடியரசும் மட்டுமே யூகோஸ்லாவியா என்ற பெயரில் நீடிக்கின்றன. இனி, இந்த ஆறு குடியரசுகளினதும் விபரங்களைத் தனித்தனியே நோக்குவோம் :

சேபியா :

மக்கள் தொகை : 98 லட்சம்

பிரதான இனங்கள் : சேபியர் 66% ; அல்பேனியர் 20% ; ஹங்கேரியர் 4 %.

முக்கிய மொழிகள் : சேபோ - குரோசியன் ; அல்பேனியன்.

வரலாறு: வரலாற்றில் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசம் என்பதால் இயற்கையாகவே 'சந்தேகமும் சண்டைப்போக்கும்' இவர்களது சொத்தாயிற்று. ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் 'பல்கன்' பிரதேசத்துக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். 9ம் நூற்றாண்டிலிருந்து மரபுவாத கிறீஸ்தவத்தை தழுவத் தொடங்கினர். 1331 - 35 க்கிடையில் சேபியத் தலைவர் ஸ்ரேஃபான் டுசான் என்பவர் பரந்த 'பல்கன்' சாம்ராச்சியத்தை ஆண்டபோது மட்டுமே சேபியர் புகழ்க்கொடி நாட்டியிருந்தனர். ஆனால் துருக்கியரால் ஹொசோவோவில் வைத்துத் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் இவர்களது ஆட்சியும் புகழும் அஸ்தமனப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டன. 1877 - 78 இல் ருஸ்ஸோ துருக்கியரைத் தோற்கடித்து விடுதலை வழங்கும்வரை அந்நியர் ஆட்சியின் கீழே அடங்கிக் கிடக்க வேண்டிய அவலத்தை அனுபவித்தவரே இந்தச் சேபியர்கள். இதன் பின்னர் 46 ஆண்டுகள் கழித்தே யூகோஸ்லாவிய யூனியனில் சேபியா இணைந்தது.

சேபியா தனது மக்கள் தொகையில் 25%த்தினரை முதலாம் உலகப் போரிலும் மேலும் பல லட்சக்கணக்கானோரை இரண்டாம் உலகப் போரிலும் பலி கொடுத்துவிட்டது. இரண்டாம் உலகப் போரின் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் இக்குடியரசில் இருந்து வந்த வொஜ்வொடினா, ஹொசோவோ மாகாணங்கள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு மத்திய அரசாங்கத்தினால் புதிய எல்லைகள் வகுக்கப்பட்டமை சேபியரின் மனதில் பெருங்குறையினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இந்தப் புதிய எல்லை வகுப்பால் பல லட்சம் சேபியர் சேபியாவின் ஆட்சியதிகார வரம்புக்குள் வரமுடியாமற் போய்விட்டது. இதன் காரணமாகவே இன்றுதாம் போர் தொடுத்துள்ளதாக இவர்கள் கூறுகின்றனர்.

தற்போதைய அந்தஸ்து: யூகோஸ்லாவிய இராணுவத்தில் பெருந்தொகையினர் சேபியரே என்பதால் யூகோஸ்லாவியா இன்னும் இருக்கிறது என்று நிலைநாட்ட விரும்புகிறது சேபியா. ஆனால் உண்மையில் இதனது கபட நோக்கம் வேறு என்றும் அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர். எரிந்து போன வீட்டில் பிடுங்

கக் கூடியதெல்லாவற்றையும் பிடுங்கிக் கொண்டு, வாரிச்சுருட்டி, வசதியாக வீட்டை விட்டு இறுதியில் வெளியேறக் காத்திருக்கும் சேபியா இப்பிராந்தியத்தில் பெரியதொரு நாடாக விளங்கவேண்டும் என்ற நோக்குடன் செயற்படுவதாகவும் இவர்கள் கூறுகின்றனர். ஏற்கனவே மத்திய அரசாங்கத்தின் இராணுவமும் எட்டு உறுப்பினர் சபை கொண்ட ஜனாதிபதியதிகாரம், மற்றைய குடியரசுகள் கைவிட்டுச் சென்ற நிறுவனங்கள் யாவுமே தற்போது சேபியாவின் கைவசம் வந்துவிட்டன.

இவற்றையும் வைத்துக்கொண்டு அண்டை அயலிலுள்ள சேபியரை அவர்கள் வாழும் பிரதேசங்களோடு சேர்த்துத் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டு முடிதூடா மன்னாக ஆசைப்படும் சேபியா அந்த இலக்கிலேயே பக்கத்துக் குடியரசுகள் மீது தாக்குதல் தொடுத்துள்ளது. கூடுமானவரை தனது ஆள்புல எல்லையைக் விஸ்தரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே இதன் தற்போதைய குறிக்கோள்.

இதன் தலைவராக தற்போதிருக்கும் ஸ்லாபோடன் மிலோ செவிக் முன்னாள் கம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்து தேசிய இனவீரராக மாறியவர். சேபியரின் உரிமைகளுக்கான குரலாலும்

குரோசிய யுத்தத்தில் காட்டிய தீவிரத்தாலும் மக்கள் ஆதரவுக்குப் பஞ்சமற்றிருக்கிறார். ஆயினும் யுத்தத்தின் விளைவால் இரண்டு இலட்சம் அகதிகள் சேபியாவுக்குள் வந்துள்ளனர். பணவீக்கம் 250 % ஆக உயர்ந்துள்ளது. இன்றோ நாளையோ ஐரோப்பிய பொருளாதார சமூகம் பொருளாதாரத் தடைவிதித்தால் நிலைமை என்னவாகும் என்பது தெளிவில்லை தற்போது பொஸ்னியா மீது இது தொடுத்துள்ள தாக்குதலால் இதனது ஆசைக்களவில்லை என்பதும் புலனாகின்றது. ஆனால் இம்முறை மேற்குலகு இதனைத் தலையில் 'குட்டியிருத்துவதற்கான இராஜதந்திர முயற்சிகளில் இறங்கியுள்ளதாகவும் தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

குரோசியா:

மக்கள் தொகை : 47 லட்சம்

பிரதான இனங்கள் : குரோற்ஸ் 77 % ; சேபியர் 12%

முக்கிய மொழி : சேபோ - குரோசியன்

வரலாறு: வெண்குரோசியா என அழைக்கப்பட்டதும் தற்போதைய உக்ரைன் நாடாக அறியப்படுவதுமான பிராந்தியத்திலிருந்து 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் 'பல்கன்' பகுதிகளுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள் குரோசிய மக்கள். அடுத்த நூற்றாண்டுகளுக்குள்ளாக இவர்களில் பெரும்பாலானோர் ரோமன் கத்தோலிக்கராக மாறிவிட்டனர். இதுவே மரபுவாத கிறிஸ்தவர்களான சேபியருக்கும் இவர்களுக்கும் பகைமை வளர முக்கிய காரணமாகிவிட்டது. ஹங்கேரிய மன்னன் லடிஸ்லஸினால் 1091 இல் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதன் பின்னர் - திடீரென குரோசியா, ஹங்கேரியுடன் இணைக்கப்பட்டதோடு அடுத்த 8 நூற்றாண்டுகளாக அவ்விதமே சேர்த்து ஆளப்பட்டும் வந்தது. ஆயினும் இது தனது மொழியையும் சட்டசபை நிறுவனங்களையும் தனித்துவமாகப் பேணி வந்திருக்கின்றது. 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் துருக்கிய ஆட்சியின் கீழும் 19ம் நூற்றாண்டில் ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரியப் பேரரசின் கீழும் கொண்டு வரப்பட்ட குரோசியா 1918 இல் தெற்கேயுள்ள ஸ்லாவிய அமைப்புக்களுடன் ஒன்றிணைந்து யூனியன் அமைப்பை ஏற்படுத்தியது. 1941 இல் யூகோஸ்லாவியாவில் பிரவேசித்த ஜெர்மன் படைகள் குரோசியாவில் ஆன்ரே பவேலிக் என்பவன் தலைமையில் பொம்மை ஆட்சியை நிறுவின. இவனே 'பாஸிச' அமைப்பான 'உஸ்தாலா' என்பதன் தலைவனுமாவான். யூதர், கிப்சிஸ், சேபியர் எனப் பிற இனக் குழுக்களை ஆயிரக்கணக்கில் சித்திரவதைக் கூடங்களுக்கு அனுப்பிய 'பெருமையும்' இவனையே சாரும். 'செர்னிக்ஸ்' என்ற பெயரில் சேபியக் கெரில்லாக்கள் குரோசியக் கிராமங்களை அடியோடு அழித்து வந்தன.

ஹிட்லரின் கதை முடிந்ததும் கம்யூனிஸ்டுகளின் கைகளில் வந்த யூகோஸ்லாவிய அரசு கையாண்ட சில அணு குழு

றைகள் குரோசிய மக்களுக்குத் திருப்தியளிப்பதாக இருந்திடவில்லை. ஏனைய குடியரசுகளைவிட கைத்தொழிலில் முன்னணியில் நின்ற குரோசியாவின் வளங்கள் மத்திய அரசினால் வஞ்சகமான முறையில் உறிஞ்சப்பட்டு விட்டதாக குரோசிய மக்கள் கருதி வந்தனர். எனவே தான் கம்யூனிஸ்ச் சரிவின் பின் சுதந்திரப் பிரகடனஞ் செய்வதில் குரோசியா முந்திக் கொண்டது. தனியொரு நாடாக நின்று பிடிக்கும் வல்லமை இந்த நாட்டுக்கு இருக்கின்றதென்பது மட்டும் உண்மை. இதனாலேயே அயலிலுள்ள பெரிய நாடான சேபியா இதன் மீது பொறாமைக் கண்ணோடு செயற்படத் தொடங்கியுள்ளது.

தற்போதைய அந்தஸ்து:

குரோசியா தனது சுதந்திரத்தை 1991 யூன் 15 இல் பிரகடனப் படுத்திற்று. இங்கு நடாத்தப்பட்ட 'மக்கள் தீர்ப்பு' வாக்கெடுப்பில் 90 % ஆனோர் தனிநாட்டுப் பிரகடனத்தை ஆதரித்திருந்தனர். முதன் முதலாக ஜெர்மனியே டிசம்பர் 23 இல் இந்நாட்டுக்கு அங்கீகாரம் வழங்கியது. இதற்கு ஒரு நியாயமும் கற்பிக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் உலகப் போரின்போது ஜெர்மனிய இராணுவத்தில் சேர்ந்து குரோசியர் காட்டிய 'தூரத்தனங்களை' ஜெர்மன் மறப்பதற்கில்லை. எனவே தான் ஜெர்மனி ஜனநாயக வழியில் வந்துவிட்ட குரோசியா தனக்கு உற்ற நண்பனாக இருக்க முடியுமெனக் கருதுகிறது. ஐரோப்பிய சமூகத்தின் ஏனைய நாடுகள் கடந்த ஜனவரி 15 இல் குரோசியாவை அங்கீகரித்தன. அதைத் தொடர்ந்து மேலும் பல நாடுகள் (அமெரிக்கா நீங்கலாக) தற்போது குரோசியாவுக்குத் தமது அங்கீகாரத்தை வழங்கியிருக்கின்றன.

அரசியல்:

ஜனாதிபதி ருட்ஜ்மானுடைய குரோசியன் ஜனநாயக யூனியன் கட்சி 1990 மே யில் நடந்த தேர்தலில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியுள்ளது. தேர்தல் வெற்றிக்கு முக்கிய காரணம் 'தேசிய இனம்' என்ற உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடியதேயாகும். சரித்திரவியலாளரும் முன்னாள் கம்யூனிஸ்டுமான ருட்ஜ்மான் முன்பு அக்கட்சியிலிருந்தபோதே தேசியவாதக் கொள்கை

களை விதைத்தமைக்காகக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பொஸ்னியாவும் ஹேர்ஸ்கோவினாவும்

மக்கள் தொகை :44 லட்சம்

பிரதான இனங்கள் : ஸ்லாவ் முஸ்லிம்கள் 44%; சேபியர் 31%; குரோற்ஸ் 17%.

முக்கிய மொழி : சேபோ - குரோசியன்

வரலாறு : ஸ்லாவியர் 'பல்கன்' பகுதிகளுக்கு ஏழாம் நூற்றாண்டில் வரத் தொடங்கியிருந்தனர். 12 ஆம் நூற்றாண்டில் ஹங்கேரிய ஆட்சியிலும் அதன் பின்னர் 1386 இல் துருக்கியின் ஆதிக்கத்திலும் வந்த பொஸ்னியா 80 வருடங்களின் பின்னர் துருக்கிய மாகாணங்களுள் ஒன்றெனவே பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. துருக்கிய ஆட்சிக் காலத்தில் இப்பகுதியின் 'பொகோமிஸ் கிறிஸ்தவர்களில்' பலரும் இஸ்லாத்துக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டனர். 16, 17 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஆஸ்திரியா, வெனிஸ் மன்னர்கள் துருக்கியின் ஆட்சிக்கு சவால் விடத் தொடங்கி 1870 களில் பொஸ்னியாவைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தும் விட்டனர். 1908 இல் முற்றாகவே பொஸ்னியா ஆஸ்திரிய ஹங்கேரியப் பேரரசின் கீழ் வந்துவிட்டது.

பொஸ்னியாவும் ஹேர்ஷ்கோவினாவும் சேபியாவுடன் 1918 இல் இணைக்கப்பட்டு ஒருகிணைந்த சேபிய, குரோசிய, ஸ்லாவினிய யூனியன் அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1946 இல் இது யூகோஸ்லாவியாவின் சமஷ்டிக் குடியரசுகளில் ஒன்றாக மாறியது.

தற்போதைய நிலை:

கடந்த மார்ச் மாதத்தில் நடாத்தப்பட்ட 'மக்கள் தீர்ப்பு' வாக்கெடுப்பில் பொஸ்னியாவின் சுதந்திரப் பிரகடனம் அமோக ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது. ஆயினும் இங்கு சிறுபான்மையினராக இருக்கும் சேபியர் வாக்கெடுப்பில் கலந்து

கொள்ளவில்லை. பிரச்சினை யாதெனில் 31 % ஆகவுள்ள சேபியர் இப்பிரதேசத்தின் மூன்றிலிரண்டு பங்குக்கு உரிமை கோருவதேயாகும். இதனாலேயே இன்று பயங்கரமோதல் ஏற்பட்டுள்ளது. எல்லா இன மக்களும் நெருக்கமாகவும் சுமுகமாகவும் வாழ்ந்த ஒரே ஒரு குடியரசு எனப் புகழ்பெற்றிருந்த பொஸ்னியாவையும் கபளீகரஞ் செய்ய சேபியா தற்போது தலைப்பட்டுள்ளது. யூகோஸ்லாவிய இராணுவம் என்பது தற்போது 'சேபிய' இராணுவமே. எனவே தான் துணிந்து மற்றையோரைத் தாக்குவதில் ஈடுபடுகின்றது. பொஸ்னியாவில் கணிசமான அளவுக்கு முஸ்லிம்கள் இருப்பதால் இக்கலவரம் புதிய பரிணாமங்களைத் தோற்றுவிக்க வல்லது என்பதும் அவதானிக்கப்பட வேண்டும்.

அரசியல்:

இஸ்லாமியரான ஜனாதிபதி அலிஜா இஷுற்பெக்கோவிக் அவரது 'தேசிய இன' போராட்டக் கருத்துக்களுக்காக 1983 - 88 வரை சிறையிலடைபட்டிருந்தவர். கம்யூனிஸ்ச் சரிவுகளைத் தொடர்ந்து, இனவாரியான கட்சிகளின் கூட்டணி ஒன்றை அமைத்து வெற்றிவாகை சூடியிருக்கும் இவர் சேபியா தம்மைத் தாக்காது எனக் கடைசிவரை எதிர்பார்த்திருந்தவர். ஆனால் அந்த எதிர்பார்ப்பையுஞ் சேபியா தற்போது பொய்ப்பித்துவிட்டது.

ஸ்லாவெனியா

மக்கள் தொகை : 19 லட்சம்

பிரதான இனங்கள் : ஸ்லாவெனல் 90 %

முக்கியமொழி : ஸ்லாவெனியா.

வரலாறு:

ஆறாம் நூற்றாண்டில் ஸ்லாவியர் இப்பகுதிக்கு வந்து குடியேறினர். இது ஆரம்பத்தில் ஜெர்மனியின் கீழும் பின்னர் ஆஸ்திரியாவின் கீழும் நீண்டகாலம் அடிமைப்பட்டிருந்தது. ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரியப் பேரரசிலிருந்து 1918 இலேயே சுதந்திரம் பெற்றது ஸ்லாவெனியா.

தற்போதைய நிலை:

யூகோஸ்லாவிய இராணுவத்துடன் கடந்த யூனில் நடாத்திய மோதலின் பின்னர் தனி வழி செல்லும் ஸ்லாவெனியா 'ரெலர்' என்ற தனது புதிய நாணயத்தையும் வெளியிட்டுள்ள துடன் தற்போது புதிய கடவுச் சீட்டுக்களையும் வழங்க ஆரம்பித்துள்ளது. ஐரோப்பிய சமூகம் ஜனவரி 15 இல் இதற்கும் அங்கீகாரம் வழங்கி தனிநாடென்பதை ஒப்புக் கொண்டுவிட்டது. இன்றைய நிலையில் புதிய நாடுகளுக்குள் சிறந்த பொருளாதார வளம் ஸ்லாவெனியாவிடமே உண்டென்பதும் ஆஸ்திரியாவினதும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளதும் அடியொற்றி பொருளாதாரத்தை தாராளமயமாக்க அதிக சிரத்தை எடுத்து வருவதும் தெரிகிறது.

அரசியல்:

10 கட்சிகளின் கூட்டணி ஒன்று கடந்த டிசம்பரில் இங்கு ஆட்சியிலிருந்து இறங்கினாலும் மிலான் குகான் தொடர்ந்தும் ஜனாதிபதியாகவே நீடிக்கிறார். புதிய தேர்தல்கள் விரைவில் நடைபெறலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

மொன்ரெனிக்ரோ:

மக்கள் தொகை : ஆறுலட்சத்து முப்பதாயிரம்

பிரதான இனங்கள் : மொன்ரெனிக்ரின் 68 %; முஸ்லிம் 10 %; அல்பேனியர் 6 %.

முக்கிய மொழிகள் : சேபோ - குரோசியன், அல்பேனியன்.

வரலாறு:

சேபியரின் இனவழிச் சகோதரர்கள் எனக் கருதப்படுபவர். அதாவது ஒரே மொழியைப் பேசினாலும் அதற்கும் மேலாக சேபிய இனத்துக்கும் தமது இனத்துக்கும் இடையே இருக்கும் நெருங்கிய உறவே சேபியாவின் ஒரே ஒரு ஆதரவுக்குடியரசாக இதனை யூகோஸ்லாவியாவில் இனங் காட்டுகிறது. 1355 இல் சேபியப் பேரரசு குலைந்ததும் தமது சுயாட்சியை நிறுவிய

மொன்ரெனிகிரியரின் பெருமை யாதெனில் தாம் ஒருபோதுமே முற்றாகத் துருக்கியப் பேரரசின் பிடியினில் சிக்காமல் வெற்றி கண்டமை எனக் கருதுவதே.

தற்போதைய அந்தஸ்து:

மார்ச்சில் நடைபெற்ற 'மக்கள் வாக்கெடுப்பில்' தாம் தொடாந்தும் யூகோஸ்லாவியா என்ற பெயருடைய நாட்டிலேயே மீந்திருக்கப் போவதாக மக்கள் வாக்களித்துள்ளனர். ஆயினும் என்றோ ஒரு நாள் ஆனைவாய்க் கரும்பாகச் சேபியாவின் கைகளுள் அகப்படவே வேண்டும் என்ற அச்சங் காரணமாகவே எதிர்க்கட்சியினர் சுதந்திரமாகப் போக விரும்பினர். ஆனால் மக்கள் சேபிய உறவுக்கு ஆதரவு தெரிவித்திருப்பதால் எதிர்காலத்தில் பூரண இணைப்பு ஏற்பட்டு மொன்ரெனிக்ரோ உள்ளிட்ட ஒரு நாடாக சேபியா உருவாகுவதையும் இம்மக்கள் ஆதரிப்பர் என்றே நம்பலாம்.

அரசியல்:

1990 தேர்தலில் ஜனாதிபதி மொயிர் புலாட்டாவிக் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியவர். மற்றக் குடியரசுகளிலும் பார்க்க இங்கே மாறுதல் யாதெனில் - இங்கே தான் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் மீண்டும் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முடிந்துள்ளது. அவர்கள் தேசிய உணர்வுகளுக்கு மேலாக - யூகோஸ்லாவியாவைப் பாதுகாக்க விரும்புகிறார்களா அல்லது மறைமுகமாக சேபியாவை ஆதரிப்பதன் மூலம் தேசிய இனஉணர்வை வெளிப்படுத்துகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை.

மாசிடோனியா:

மக்கள் தொகை : 21 இலட்சம்

பிரதான இனங்கள் : மாசிடோனியன் 60 %; அல்பேனியர் 18 %; துருக்கியர் 4%.

முக்கிய மொழிகள் : மாசிடோனியன் ; அல்பேனியன்.

வரலாறு:

மாவீரன் அலெக்சாண்டரின் நாமத்தை ஞாபகப்படுத்தும்

மாசிடோனியா அலெக்சாண்டரின் பேரரசு குலைந்து ஏறத் தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் ஸ்லாவியரின் குடியேற்றத்தை எதிர்கொண்டது. 10 - 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இது பல்கேரிய, பைசன்ரைனிய, சேபிய, துருக்கிய பேரரசுகளின் ஆட்சியின் கீழ் அடங்கிக் கிடந்தது.

இரண்டு மகா யுத்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட (1917 - 1933) காலப்பகுதியில் இது சேபியாவுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்பு 1946 இல் சமஷ்டியாட்சியின் கீழ் ஒரு குடியரசாக மலர்ந்தது.

தற்போதைய அந்தஸ்து

கடந்த செப்டம்பரில் நடந்த 'மக்கள் தீர்ப்பு' வாக்கெடுப்பில் இதனது சுதந்திரப் பிரகடனம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. தற்போது சர்வதேச அங்கீகாரத்திக்காகக் காத்திருக்கும் இந்த நாடு ஐரோப்பிய சமூகத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்குத் தாமதமாகுவதற்குப் பக்கத்திலுள்ள கிரேக்க நாடே காரணமாகும். 'கிரேக்க மாசிடோனியா' என்ற பெயரில் தனது அயலில் புதிய நாடொன்று தழைப்பது தனது ஆள்புலப் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தலாக அமையும் எனக் கிரேக்கம் கருதுகிறது. ஏனெனில் அதனிடமுள்ள மாசிடோனியர் இப்புதிய நாட்டின் பெயரால் கவரப்படுவர் என்பது வெளிப்படை. மேலும் அலெக்சாண்டரின் மாசிடோனியா தனது புகழை நாளடைவில் மங்கச் செய்துவிடலாம் என்றும் கிரேக்கம் கருதுகின்றது. ஆகக் குறைந்தது இப்புதிய நாடு வேறொரு பெயரையாவது சூட்டிக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கோரும் கிரேக்கம் தனது அங்கத்துவச் செல்வாக்கினால் ஐரோப்பிய சமூகத்தின் அங்கீகாரம் இந்நாட்டிற்குக் கிடைப்பதைத் தாமதப் படுத்தி வருகிறது. மாசிடோனிய நாட்டின் தலைநகராக உள்ள ஸ்கோப்ஜியில் புதிய அரசு அமைக்கப்பட்டதும் பல்கேரியா துணிந்து அங்கீகாரம் வழங்கியுள்ளது. தற்போது ரஷ்யாவும் அங்கீகரித்து விட்டது.

அரசியல்:

முன்னாள் கம்யூனிஸ்டான ஜனாதிபதி கைரோ கிளிக்கோ ரோவ் எதிர்நோக்கும் முக்கிய பிரச்சனை பொருளாதாரப் பிரச்சனையே. பழைய ஆறு குடியரசுகளிலும் மிகவும் பின்தங்கிய பொருளாதார நிலையிலுள்ளது இதுவேயாகும். எனவே தான் ஐரோப்பிய சமூகமும் பாராமுகமாயிருக்கின்றது. மத்திய அரசின் தயவிலேயே காலத்தை ஒட்டி வந்த மாசிடோனியா சுதந்திரத்தை விரும்பி விட்டமையால் இன்று பொருளாதாரப் புயலில் தடுமாறுகிறது. மற்றொரு பக்கத்தில், அல்பேனியச் சிறுபான்மையினரை வழக்குக்கொண்டு வருவது என்பதும் பெருந்தலையிடையாக உள்ளது. 1990 இல் இங்கு அல்பேனியர் கிளர்ச்சி செய்தனர் என்பதும் அது மத்திய அரசாங்கப்படைகளால் கொடூரமாக அடக்கப்பட்டமையும் ஞாபகமிருக்கலாம். காலங்களையும் போது 'பிய்த்துக்கொண்டு போகவே' அல்பேனியர்களும் காத்த வண்ணமுள்ளனர். எல்லையோரத்தில் அல்பேனிய அரசும் மாறியுள்ளமையால் தேசிய இன உணர்வு மீண்டும் அல்பேனியர்களைக் கிளர்ந்தெழ வைக்கும். அப்போது மாசிடோனியா தனித்து நின்று சமாளிக்கமுடியுமா என்பது சந்தேகமே.

என்னவாகும் எதிர்காலம்?

உதிரிகளாகச் சிதைந்து போன இந்தக் குடியரசுகள் தமக்குள்ளே 'குடுமிப் பிடிச்' சண்டையில் இறங்கியுள்ளமையால் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் அகதிகளின் படையெடுப்பு உடனடியாக அதிகரிக்கும் அபாயம் உள்ளது. இதைவிட ஐரோப்பாவை 'உள்ளூர்' அச்சுறுத்தும் அபாயம் யாதெனில் தேசிய இன உணர்வு என்பது இன்னொரு வடிவில் பிராந்திய தேசிய வாதமாக (REGIONAL NATIONALISM) உருவெடுக்கின்றமையால் இது விரைவில் மேலும் பல இடங்களுக்குத் தொற்றிக் கொள்ளப் போகிறது என்பதேயாகும். யாருமே உரிமையோடு கவனிக்கத் துணியாத ஒரு பிரச்சனையாக கிழக்கு ஐரோப்பா மாறி விட்டது. எல்லோரும் விசனந் தெரிவிப்பதோடு நிறுத்திவிடுகிறார்கள். இப்படியே இருந்துவிட்டால்

விரைவில் ஸ்பெயினிலுள்ள கற்றலோசியாவும் பிரிட்டனில் ஸ்கொட்லாண்டும் இதே வழியில் இறங்கிவிடும் என்ற அச்சம் ஐரோப்பாவினை விரைவில் கண்திறக்க வைக்கும் எனலாம். ஐரோப்பாவில் ஏற்படும் இந்தப் புதிய மாற்றங்கள் தென்கிழக்கிலும் பரவும் அபாய அறிகுறிகள் தெரிகின்றன. யூகோஸ்லா வியாவைக் கட்டி வளர்க்க அரும்பாடுபட்ட டிட்டோவின் பெற்றோரே கலப்பின மணஞ்செய்து கொண்டவர்கள். அப்படியிருந்தும் தேசப்பற்றுக்கு மேலாக இன்றைய தேசிய இனவுணர்வு கொழுந்துவிட்டுள்ளது. சோவியத் யூனியனிலிருந்து பிறந்துள்ள புதிய நாடுகளிலும் இதனையொத்த இனப்பிரச்சனையே காணப்படுகிறது. போதாதற்கு அங்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவற்றிடம் அணுவாயுதங்களும் கைவசமுள்ளன. 'எம்மினத்தவர் வாழும் பூமி எம்முடையதே' என்ற இந்தப் புதிய கோஷம் எல்லைகளை மாற்றிக் கீறவேண்டிய அவசியத்தைப் புலப்படுத்துவதுடன் இம்முயற்சியைத் தடுத்தலும் எளிதல்ல என்பதையும் காட்டி நிற்கின்றது.

உதாரணமாக, வன்செயல்களினால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட குரோசியா கவனத்துக்குரியது. இங்கு நீண்டகாலமாகவே வாழ்ந்து வந்த சிறுபான்மைச் சேபியர் - தமது இனத்தவர் நிறைந்த மத்திய அரசாங்கத்தின் இராணுவ உதவியுடன் குரோசியாவில் வீடு வீடாகப் புகுந்து ஆக்கிரமிப்பு நடாத்தி அவற்றைச் சேபியாவுடன் இணைத்துள்ளனர். இதனால் மட்டும் 10,000 மக்கள் பலியாகிப் போனார்கள். இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்குப் பின் ஐரோப்பாவில் இவ்வளவு பெருந்தொகையினர் மாண்டிருப்பது இதுவே முதற் தடவையாகும்.

தற்போது கலவரம் வெடித்திருக்கும் பொஸ்னியா ஒரு சமரசப் பூங்கா என்ற பெயருடன் பல்லின மக்கள் கொண்ட 'வானவில்லாக' ஜொலித்த பிரதேசமாகும். இன்றோ இரத்த ஆறு ஓடுகின்றது. இங்கும் 'வீடுபிடி' சண்டையிலேயே சேபியர் இறங்கியுள்ளனர். பல்வேறு இனமக்கள் சேர்ந்து வாழும் ஆட்சிமுறையேதும் உண்டா என்ற புதிய சிந்தனைக்கு பொஸ்னியக் கலவரம் வித்திட்டுள்ளது. சேபியாவும் தன்னளவிலேயே

ஆயினும் விதிவிலக்கல்ல. இங்குள்ள ஹொசோவோ மாகாணத்திலுள்ள 20 இலட்சம் அல்பேனியரும் சுதந்திரப் போராட்டத்தைக் கைவிடப் போவதில்லை எனத் தெரிவித்துள்ளனர்.

யூகோஸ்லாவியாவின் குடியரசுகளுள் ஸ்லாவெனியா வைவிட ஏனைய ஐந்தும் பலவாண் இனக்கலவை கொண்ட வையாகவே இருந்து வந்துள்ளன. அதாவது 'குழுக்களுக்குள்ளே மேலும் குழுக்கள்' என்ற அமைப்பு முறை. இவ்வாறு ஒவ்வொரு குழுவாகப் பிரித்துக் கொண்டு போனால் இறுதியில் எந்த ஒரு குழுவுமே 'தேசிய இனம்' என்ற வரைவுக்குள் அடங்காமல் போய்விடக்கூடிய சிக்கலான நிலை.

இதைவிட மேலுஞ்சில வரலாற்றுப் பாடங்களும் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கப் போகின்றன. இந்த வரிசையில், அல்பேனியா - சேபியாவிலுள்ள ஹொசோவோ மாகாணத்துக்கு உரிமை கொண்டாட முன் வரலாம். 1389 இல் நடந்த பயங்கர யுத்தத்தில் துருக்கியரிடம் தோற்ற சேபியர் இந்த மாகாணத்தையும் பறிகொடுத்தே தப்பியோடினர். மாசிடோனியாவிலும் அல்பேனியர் வாழும் பகுதிகளை அல்பேனியா தனக்குரியது எனலாம். அதேவேளை மாசிடோனியா தனக்குரியது என அதனது உறவுக்கார நாடான பஸ்கேரியா உரிமை கொண்டாடலாம். வடக்கு சேபியாவிலுள்ள வொஜ்வோடினா மாகாணத்திலுள்ள மூன்று இலட்சத்து எண்பத்தைந்தாயிரம் ஹங்கேரிய இனத்தவரும் தன்னோடு இணைவதை ஹங்கேரி ஊக்குவிக்க விரும்பும். எனவே மோதலுக்கு குறைவில்லை.

இந்த வழியில் ரஷ்யப் பொதுநலவாயத்திலுள்ள நாடுகளும் சென்றால் விளைவு இன்னும் மோசமாகும் என்பதும் நிச்சயமே. உதாரணமாக, 30 மில்லியன் ரஷ்ய இனத்தவர் ரஷ்யாவுக்கு வெளியேயுள்ளனர் என்பதைப் பலரும் இதுவரை கவனத்திலெடுத்ததாக இல்லை. ஆனால் இனிமேலும் இது அலட்சியப்படுத்த முடியாத விடயமாகிறது. சேபியா இன்று செய்வதை நாளை ரஷ்யா செய்ய முயன்றால் ஜனநாயகத்தின் பரிசென்று எதைக் கொண்டாடப் போகின்றோமோ தெரியவில்லை.

ஆனாலும் லண்டனிலியங்கும் சர்வதேச விவகார

ஆராய்ச்சி நிலையம் ஒன்றின் அறிக்கையின்படி இந்தப் புதிய கோடு வரைவுகளையிட்டு அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்றாகிறது. ஏனெனில் புதிதாய் முளைத்த குட்டிநாடுகள் அண்டை - அயலில் உறவுகளைத் தேடும் பணியில் விரைவில் இறங்கப் போகின்றன. அப்படி இறங்கும் போது உறவுக்காரப் பெரியவர்கள் உறவுக்கரம் மட்டும் நீட்டாமல் சிறிது உபதேசமும் செய்வார்கள் என்பது நிச்சயமான ஒர் எதிர்பார்ப்பு. எனவே அதிகந் 'துள்ளாதபடி' பார்க்கும் பொறுப்பு உறவுக்காரரைப் பொறுத்தது என்கிறது மேற்படி அறிக்கை. இங்ஙனமான உறவுக்கார வரிசை பின்வருமாறு அமையலாம் :

குரோசியா : இத்தாலி , ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி
ஸ்லாவெனியா :..... ?

சேபியா :கிரேக்கம், பஸ்கேரியா,,ரூமேனியா
மாசிடோனியா : பஸ்கேரியா, அல்பேனியா

இப்படிப் போனால்தான் இவை ஐரோப்பிய சமூகத்தில் இணைவதற்கான தகுதியையும் பெறமுடியும். எனவே ஒழுங்காக நடந்து ' நல்லபிள்ளை' பெயர் கேட்க எந்த நாடு அதிகம் சம்மதிக்கிறதோ அதுவே ஐரோப்பிய சமூகத்தில் முதலில் உறுப்புரிமை பெறும் என்றும் கூறலாம். இதில் ஜெர்மனியின் ஆதரவுடன் உள்ள புதியவர்களுக்கு நிலைமை சற்றுச் சாதகமாகவேயுள்ளது எனலாம். முதலில் பொருளாதாரத் தடை, பின்னர் குவைத் 'ஸ்ரைலில்' ஒரு படிப்பினை என்பதே ஐரோப்பிய சமூகம் உள்ளூர எடுத்துள்ள முடிவென்றும் நம்பப்படுகின்றது. ஆனால் இத்தகைய எந்த நடவடிக்கையும் ஜெர்மனி காட்டும் அக்கறையைப் பொறுத்தே அமையும் என அரசியல் அவதானிகள் கருதுகின்றனர்.

இன்றைய அவதானிப்பின்படி, வல்லரசுப் போட்டி முடிவுற்ற உலகு எல்லா விதத்திலும் சரியாக இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்பிருந்த நிலையிலிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் யூகோஸ்லாவிய கலவரங்கள் மேலும் ஒரு முக்கிய

அம்சத்தைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளனவாகத் தெரிகிறது. அதாவது ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரியப் பேரரசு யூகோஸ்லாவிய யூனியனைக் கைப்பற்றும் எண்ணத்துடன் ஆக்கிரமிப்புச் செய்த வேளையில் - இன்று கலவரங்கள் மலிந்துள்ள பொஸ்னியா - ஹேர்ஷ்கோவினாவிலுள்ள சரஜேவோ நகரிலேயே தான் 1914 யூன் 28 அன்று காவிறிவோ பிறிள்சிப் என்ற சேபியத் தேசியவாத இளைஞன் ஆஸ்திரிய இளவரசர் பிரன்ஸ் பேர் டினான்டையும் அவர் மனைவி சோபியாவையும் சுட்டுக் கொன்றான். இதன்பின்னர் வெடித்த இனக்கலவரங்களே முதலாம் உலகப் போருக்கு மூலகாரணம் என்பதை வரலாற்றறிஞர் ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர்.

இன்று ஐரோப்பா எல்லா விதத்திலும் அத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையை எதிர்நோக்குகின்றதா என்பதே கவனத்திற்குரியது. வெறுமனே இனக்கலவரம் என வாளாவிருக்க முடியாது என ஐரோப்பிய சமூகம் நன்கு அறிந்திருந்தாலும் எத்திசையில் நடவடிக்கையைத் தொடங்குவது ? என்பதிலும் உறுப்பு நாடுகளைப் புண்படுத்தாமல் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதிலுமே அது திணறவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் தற்போது கலவரத்துக்குட்பட்டிருக்கும் இனங்களுக்கு அண்டை நாடுகள் யாவற்றிலுமே உறவுக்குழுக்கள் இருக்கின்றன. எனவே தான் மிகக் கவனமான நடவடிக்கைக்கு அவகாசம் கோரவேண்டிய நிலையில் ஐரோப்பிய சமூகம் தர்ம சங்கட நிலையிலுள்ளது என்பதும்.

வேதனை விளிம்பில் இரு நாடுகள்

லெபனான் - சைப்பிரஸ்

முன்னைய இரண்டு அத்தியாயங்களில் குர்தியர்களது பிரச்சனைகளையும் யூகோஸ்லாவியாவில் உதயமாகும் புதிய குடியரசுக் குழுக்களது மோதல்களையும் பார்த்தோம். தற்போது செக்கோசிலவாக்கியாவும் இரண்டாகப் பிரிவதற்கு உடன்பட்டுவிட்டது. கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தேசிய இனங்கள் தத்தமது சொந்தக் குடியரசுகளை நிறுவுவது ஒரு தொடர்கதையாகிவிட்டது. முன்னாள் சோவியத் யூனியனும் இன்னாள் சுந்திர நாடுகளது பொதுநலவாயமுமான அமைப்பிலும் ஆங்காங்கே விரிசல்கள் தேசிய இன அடிப்படையில் தென்பட ஆரம்பித்துவிட்டன. எல்லைக் கோடுகள் புதிதாக வரையப்படும் படலம் அங்கும் ஆரம்பமாகிறது. தற்போதைக்கு ஆசியா ஒன்று தான் பாக்கியாகவுள்ளது. இங்கு தெற்கு ஆசியாவே இத்தகைய ஓர் அபாயத்தை உடனடியாக எதிர்நோக்கும் பிராந்தியம் என்பதும் நாமறிந்ததே.

இந்நிலையில் இனப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணப்போய் சேற்றில் கால்வைத்த கதையாகிவிட்ட இரு நாடுகளையும் அவற்றின் தோல்விக்கான காரணங்களையும் மிகச் சுருக்கமாக இங்கு பார்ப்போம். அரசியல் நடவடிக்கை புறக்கணிக்கப்பட்டு இராணுவத்தீர்வு நாடப்பட்டதால் அல்லலுறும் ஒரு நாடு லெபனான். காணப்பட முனைந்த அரசியல் தீர்வு தோல்வியடைந்ததால் துண்டாடப்பட்டு நிற்கும் நாடு சைப்பிரஸ். இவ்விரண்டு நாடுகளும் இராணுவ, அரசியல் தோல்விகள் நமக்கு நல்ல பாடங்களே என்பதால் அவை பற்றி ஆராய்வதும் பொருத்தமே. இனப்பிரச்சனையென்பது உளவியல் அம்சம் உள்ளடங்கியது என்பதை அரசுக் கட்டிலிலிருப்போர் பல சந்தர்ப்பங்களில் உணரத் தலைப்படுவதில்லை. உளவியல் ரீதியாகப் பிரிந்துவிட்ட மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் முயற்சி வெற்றியளிக்கும் ஒரு கோட்பாட்டடிப்படையில் ஒன்றித்திருந்த மக்கள் கூட இன்று துண்டித்து நிற்கிறார்கள். துண்டிக்க உதவும் வகையில் கோலோச்சும் அரசுகள் எப்படித்தான் இனி ஒன்றிக்க உதவப் போகின்றனவோ என்பது தான் இன்றைய கேள்வி. இதற்கான உதாரணங்களை இலங்கைக்கு வெளியேயும் பார்க்கும் முயற்சியே இது.

லெபனான்:

குண்டுச் சத்தம் கேட்டே கண்விழிக்கும் பழக்கம் எங்களைப்போல் இன்னொரு நாட்டு மக்களுக்கும் உண்டென்றால் அது லெபனான் நாட்டு மக்களேயே குறிக்கின்றது எனலாம். லெபனானின் அரசியல் வரலாறு மிகச் சிக்கலானது மட்டுமன்றி பரிதாபகரமானதுமாகும். உள்நாட்டு யுத்தத்தில் அதிநீண்ட காலமாகச் சிக்குண்டிருக்கும் நாடென்ற பெருமையினால் குழப்பங்கள் நிலவும் பகுதிகளுக்கு உதாரணமாகப் போய்விட்டதும் லெபனானே. இந்நாட்டின் அரசியலமைப்பில் சிறுபான்மையினருக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த உத்தரவாதங்கள் உதாசீனஞ் செய்யப்பட்டதன் விளைவே இன்றைய லெபனான். இலங்கையைப் போலவே இங்கும் அரசியற் சட்ட ஏற்பாடுகளின் மறைவோடு பிரச்சினைகள் ஆரம்பமாகியமை குறிப்பிடத்

தக்கது.

லெபனானின் மக்கள் தொகையில் ஏறக்குறைய அரைப் பங்கினர் முஸ்லிம்கள். மீதமுள்ளோர் கிறிஸ்தவர்கள். ஆனால்

இவர்கள் இரு பிரிவினருமே மேலும் பல குழுக்களாகப் பிரிந்துள்ளனர். இக்குழுக்களுக்கு ஆலோசனையும் வேறு உதவிகளும் லெபனானுக்கு வெளியிலிருந்து கிடைத்து வருகின்றமையும் இந்நாட்டின் தீராத நோய்க்குத் தீனியிடுகின்ற காரணங்களுள் ஒன்றாகும். 1947 வரையிருந்த சமரச ஏற்பாடுகளின் படி இக்குழுக்கள் யாவுக்குமே விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டு 'மந்திரப் பெட்டிக்குள்' மறைந்திருக்க வழி செய்யப்பட்டிருந்தது.

உதாரணமாக, அப்போதைய 'செனட்' என்ற மேலவையில் பிரதிநிதித்துவம் வருமாறிருந்தது: மரோனைற்ஸ் - 5, சன்னி - 3, சியாஸ் - 3, பழமைவாதக்குழு - 1, கத்தோலிக்கக்குழு - 1, ஞாபுஸ் - 1, சிறுபான்மையினர் - 1

இந்த ஏற்பாடுகள் யாவுமே 1947 நவம்பர் 9 இல் தூக்கி எறியப்பட்டதுடன் லெபனானின் புதிய சரித்திரம் ஆரம்பமாகி விட்டது. தேசிய உடன்படிக்கை (NATIONAL PACT) என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்த எழுதா உடன்படிக்கைக்கு மாறாகவே இந்தச் சட்டம் தூக்கி வீசப்பட்டது. சிறுபான்மையினரின் போதிய பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் வழங்கியிருந்த உடன்படிக்கை இதுவே. ஆயினும் இது எழுத்தில் இருந்திருக்கவில்லை என்பதனால் இலகுவில் தூக்கி வீசப்பட முடிந்தது. விளைவுகளை எதிர்பாராத நடவடிக்கை இது. இந்த உடன்படிக்கையை எமது நாட்டின் சோல்பரியாப்பின் (1947 - 71) பிரிவு 29 (4) இனோடு ஒப்பிடலாம். சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் வெளிப்படையாகவே மீறப்பட முடியாதிருக்க அல்லது அங்ஙனம் மீறவில்லை எனக் காட்டுவதற்கேனும் துணைபுரிந்த பிரிவு 29 (4) - 1971 இல் புதிய அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்ததினால் 'அம்போ' ஆகிவிட்டது.

மேற்குறிப்பிட்ட (எழுதா) உடன்படிக்கையின்படி, ஜனாதிபதிப் பதவி மரோனைற் கிறிஸ்தவருக்கும் பிரதம மந்திரிப்

பதவி சுன்னி முஸ்லிம் ஒருவருக்கும் என ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. சபாநாயகர் அல்லது அவைத் தலைவர் என்பவர் சியா முஸ்லிம் மாகவும் ஆயுதப் படைகளின் பிரதம தளபதி மரோணைற் கிறிஸ்தவராகவும் இருப்பார். பாதுகாப்பு அமைச்சு வழக்கத்தில் டுறாஸ் இனத்தவர் ஒருவருக்கும் வெளிநாட்டமைச்சு பழமை வாதக் (கிரேக்கக்) குழு ஒன்றுக்கும் வழங்கப்படுவதுண்டு. பிரதான குழுக்கள் யாவற்றுக்குமே இங்ஙனம் முக்கிய பதவி களைப் பகிர்ந்தளித்துச் சமாதானத்தை நித்திய கண்டத்திலி ருந்து காப்பாற்ற உதவிய உடன்படிக்கையே 1947 இல் உதாசீ னப்படுத்தப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட குழப்பங்களைக் குறைக் குமுகமாக 1966 இல் பாராளுமன்றத்தில் பிரதிதித்துவம் 99 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டு 6 கிறிஸ்தவர்களுக்கு 5 முஸ்லிம்கள் என்ற விகிதாசாரப்படி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இப்பிர திநிதித்துவம் முக்கியமாக மதக்குழுக்களின் பிரிவுகளை அனுச ரித்து வழங்கப்பட்டமையினால் பழமைவாத கிரேக்கர், கிரேக்கக் கத்தோலிக்கர், புரட்டஸ்தாந்துப் பிரிவினர், சுன்னி முஸ்லிம் கள், சியா முஸ்லிம்கள் யாவருமே உறுப்புரிமை பெற முடிந்தது. ஆயினும் இந்த ஏற்பாடுகள் யாவுமே 1947 இல் தோற்றுவிக்கப் பட்ட அரசியல் ஸ்திரமின்மையை அகற்றிடப் போதுமானவை யாக இல்லை. 1970 இன் பின்னர் பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டக் குழுக்கள் இங்கு முகாம் அமைத்துச் செயற்பட ஆரம்பித்தமையும் அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் வெளிநாட்டு ஆதரவுகள் இருந்து வந்தமையும் லெபனானை வெறுமனே ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு பலியாக்கவே உதவின எனலாம். வெறுமனே பயிற்சிக்களமாக மாறிய நாடு நாடாக மட்டும் திரும்பி மாறிட முடியாமற் போய்விட்டது.

இந்நிலைமையைச் சாட்டாக வைத்து இஸ்ரேல் லெப னானுள் பிரவேசித்து பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராளிகளை வேட்டையாடத் தொடங்கியது. 'நோஞ்சான்' அரசாகத் தொங் கிக் கொண்டிருந்த லெபனானின் 'பெயரளவிலான' அரசாங் கம் 1975 இல் கவிழ்ந்ததும் உள்நாட்டு யுத்தம் முழுவீச்சில்

வெடித்துக் கொண்டது. ஏற்கனவே இஸ்ரேலியப் படைகள் பிரவேசித்து நடாத்திவரும் அட்ரூயியங்களைச் சாட்டாகப் பயன்படுத்தி முஸ்லிம்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கவென 1976 இல் சிரியாவும் தன் படைகளை லெபனானுக்குள் அனுப்பியமையினால் நாடு இரண்டுபடுத்தப்பட்டது. ஆனால் விளைவு இத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடவில்லை.

பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராளிகளுக்கு உதவுவதும் லெபனானின் முஸ்லிம் மக்களை கிறிஸ்தவப் படைகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதும் மட்டும் சிரியாவின் நோக்கமல்ல. பிராந்தியத்தில் தனது படைபலத்தை நிலைநாட்டுவதும் நாசரில்லாத எகிப்துக்கு பதிலாக மத்திய கிழக்கின் மன்னாகத் தானே முடிசூடவேண்டும் எனக் கனவு காணும் சிரியா - பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராளிகளின் கணிசமான ஆதரவும் இராணுவ ரீதியில் அசுர வளர்ச்சியும் பெற்றுவரும் ஈராக்கை - மத்திய கிழக்கின் மன்னனாகாதவாறு தடுப்பதையுமே உள்நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டு வருகிறது. சிரியாவின் இந்தக் கபட நோக்கம் அண்மைய வளைகுடாப் போரின்போது துலாம்பரமாயிற்று. ஈராக்கின் ஆதரவுப் படைத்தலைவர் லெபனானில் சிரியாவின் தாக்குதலில் படுகொலையுண்டது தெரிந்ததே. சிறுபான்மையினர் பிரச்சனைகளைச் சாட்டாக வைத்து வெளிச்சக்திகள் ஊடுருவும் வல்லமையும் அவை ஆடும் நாடகங்களும் லெபனானில் தாராளமாகவே அரங்கேற்றப்பட்டு வருகின்றன.

லெபனான் ஒரு சுதந்திர நாடாகக் கருதப்படும் தகுதியை என்றோ இழந்துவிட்டது. திசைக்கொரு பக்கமாக இழுத்துச் செல்ல முயலும் பல்வேறு குழுக்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள அரச நிர்வாக இயந்திரம் துப்பாக்கிகள் மத்தியில் அமைதியாவே துயிலப் பழகிவிட்டது. அகதிகளையும் போராளிகளையும் வேறுபாடு காணத் தெரியாத ஆயுதங்கள் எல்லாத் தரப்பினர் கைகளிலும் மலிந்துகிடப்பதால் மனிதாபிமானம் மரணித்துப் போய் மண்ணுக்குக் குருதிமழையைச் சொரியும் நடவடிக்கையே 'சுதந்திரமாகத்' தொடர்கிறது. இலங்கைத்

தமிழ்ப் போராளிகள் லெபனானில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றார்கள் என்பது பலருமறிந்த இரகசியமே. ஆனாலும் அவர்கள் ஆயுதப்பயிற்சியுடன் லெபனானின் அரசியலையும் கற்றுவிட்டதாலோ என்னவோ தமிழ்ப்பிரதேசத்திலும் குருதிமழைச் சொரிவு கொட்டுவது தொடர்கிறது. குழுக்களாகப் பிரிவதும் பின்னர் தமக்குள்ளே மோதுவதும் உலகில் அங்கும் இங்குமாகப் போராட்ட வரலாறுகளில் நிகழ்ந்துதான் உள்ளன. ஆனாலும் லெபனானை இதில் மிஞ்சிட முடியாது என எண்ணியோர் தற்போது தம் பார்வையை இலங்கையின் பக்கமல்லவா திருப்பியிருக்கிறார்கள்.

பேச்சுவார்த்தை, அரசியலமைப்பு ரீதியான தீர்வு நடவடிக்கைகள் என்பன வேண்டுமென்றே சீர்குலைக்கப்படும்போது ஆயுதக்காதல் ஏற்படுவது தவிர்க்கப்பட முடியாததே. குறுகிய அரசியல் நோக்கங்களுக்காகக் குருதிக் காணிக்கை பெறத் துடிக்கும் பேரினவாதம் நிலைத்திருக்கும் நாட்டில் சமாதானம் குடியேற நாளாகும் என்பதில் ஏதேனும் ஐயமிருப்பன் அதனைப் போக்கிடும் உதாரணங்களுக்கு லெபனானும் இலங்கையும் நிரந்தரமாகவே கை கொடுக்கும்.

லெபனானின் கிறீஸ்தவப் படைகள் (PHALANGIST) 1982 செப்டெம்பர் 16 அன்று நிகழ்த்திய அகதி முகாம் படுகொலைகளை சர்வதேச சமூகம் அதிர்ச்சியுடனும் ஆக்ரோஷத்துடனும் கண்டித்திருந்தது. கறுப்புச் செப்டெம்பர் எனப் பெயர் பெற்று விட்ட இச்சம்பவத்தை ஒத்த நிகழ்ச்சிகள் எமது நாட்டில் எத்தனை தடவைகள் நிகழ்ந்துள்ளன? ஆயினும் இவை உரிய முறையில் சர்வதேச சமூகத்தின் காதுகளுக்கு எட்டினவா என்பதும் வினாவேயாகும். லெபனானின் ஸப்றாவும் ஸ்சாத்திலாவும் இலங்கையில் கொக்கட்டிச்சோலையாகவும் அழிஞ்சுபத்தனையாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. ஏற்கனவே இருந்து வந்த அற்பொசொற்ப சலுகைகளை வழங்குவதான ஏற்பாடுகளைக் கூட இனவெறியால் ஏப்பம் விட்டோர் இங்ஙனம் ஆயிரக்கணக்கில் அப்பாவி மக்கள் செத்துமடிதல் கண்டும் செருக்குற்றிருக்கும் வேதனை உளநோயே அன்றி வேறொதா

கவும் இருக்கமுடியாது. அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்தளிக்க மறுத்து லெபனான் காட்டிய இராணுவ முனைப்பு இன்று அதனது சுதந்திரத்தையே அடகுவைத்துவிட்டது. சிறுபான்மை மக்களுக்குப் போதிய ஆட்சிப் பங்குரிமை வழங்க மறுக்கும் நாட்டு அரசியல் ஆயுத அரசியலாக மாறியே தீரும் என்பதும் அந்நாட்டின் சுதந்திரம் இலகுவில் பறிகொடுக்கப்படும் என்பதும் லெபனான் தரும் பாடம். ஆனால் இலங்கை இப்பாடத்தினை படித்துள்ளதா அல்லது படிக்கவே மறுக்கின்றதா என்பது தான் இன்னும் புரியாத புதிராக உள்ளது.

லெபனானுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் இன்னுமொரு ஒற்றுமையும் உண்டு. லெபனான் நாட்டின் கிறீஸ்தவ, முஸ்லீம் ஆயுதப்படைகள் தமது தாய்நாட்டின் இறைமை, ஆள்புல சுயாதிபத்தியம், ஒருமைப்பாடு என்பவற்றை எல்லாம் என்றோ மறந்துவிட்டன. இஸ்ரேலும் சிரியாவும் ஆளுக்டொரு பக்கமாக ஆக்கிரமிப்பு வலயம் அமைத்துள்ளன. ஆயினும் கூட - இன்னும் அந்நியப்படைகளின் வெளியேற்றம் பற்றிச் சிந்தியாது ஆளுக்கு ஆள் சகுனப் பிழை தோற்றுவிக்கத் தத்தமது மூக்க றுக்கும் தலையாய பணியிலேயே இரு பிரிவினரும் ஈடுபட்டுள்ளனர். இலங்கையிலும் இந்நிலை தோன்றத்தான் செய்தது. அந்நியப்படைகள் வெளியேற்றப்பட்டு விட்டமை நிம்மதி தருமாயினும் அவை திரும்பவும் ஊடுருவுஞ் சாத்தியங்களை நாம் முற்றாகவே தவிர்த்துவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. சகுனப்பிழை ஏற்படுத்தும் போக்கில் நடைபோடும் இலங்கை அரசு மூக்கை மட்டுந்தானா இழக்கப் போகிறது என்ற அச்சமே லெபனானின் அனுபவம் நமக்குத் தரும் பாடமாகும். லெபனானைப் பொறுத்தவரை - உளவியல் ரீதியில் இரண்டு பட்டுவிட்ட இனங்களை இனி ஒட்ட வைக்க - எத்தனை நாட்டுப்படைகள் உட்புகுந்தாலும் முடியாது என்றே கூறலாம். 1947 இல் தவறிழைத்தோர் - ஒரு நாட்டினையே சிதைத்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர். இதே நிலைமை இலங்கைக்கும் நேருமா ? இங்ஙனம் நேராமல் தடுப்பதற்கு இறுதி முயற்சியாக எது வேனும் இருக்கின்றதா என்பதைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

சைப்பிரஸ்

லெபனான் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைப் புறக்கணித்த தால் சீரழிகின்றது. ஆனால் சைப்பிரஸ் அரசியலமைப்பு ரீதியில் தீர்வு காண முனைந்ததினால் சீரழிகிறது. அரசியலமைப்பு ஒன்றின் தோல்வியின் வரலாறே இன்றைய சைப்பிரஸ். 1974 இல் சைப்பிரஸினுள் துருக்கியப் படைகள் பிரவேசித்த காலகட்டத்தில் சைப்பிரஸின் சனத்தொகை 650,000 ஆக இருந்தது. இதில் 80 % கிரேக்கர், 18 % துருக்கியராகவும் இருந்தனர். மீதமாக இருந்தோர் ஆர்மேனியரும் மரோனைற் கிறீஸ்தவரு மாவார்.

1960 இல் சைப்பிரஸ் சுதந்திரம் பெற்றபோது ஆக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின்படி கிரேக்க, துருக்கிய இனத்தவர்களுக்குப்

பலமானதும் நிலையானதுமான உத்தரவாதங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. போட்டி இனக்குழுக்களைத் திருப்திப்படுத்தும் வகையில் ஆக்கப்பட்ட அரசியல் அமைப்புக்கள் யாவற்றிலுமே சைப்பிரஸின் யாப்பே மிகச் சிக்கலானதும் துயரமானதும் எனலாம். சில ஏற்பாடுகளைப் பார்ப்போம்:

கிரேக்க, துருக்கிய இனங்களது வெவ்வேறான உள்ளமை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது. இனரீதியில் தனித்தனி அமைப்புக்கள், நிறுவனங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. சட்டவாக்க சபையிலும் வேறுவேறாக பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. இங்ஙனமாக, ஒவ்வொரு இனத்தையும் அதனது குழுவீதியான மேம்பாட்டையும் அங்கீகரித்தலை உறுதிப்படுத்தும் விதத்திலமைந்த பல்வேறு வழிமுறைகள் இருந்துள்ளன. அரசியல் அதிகாரம் இரண்டு முக்கிய குழுக்களுக்குமே வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த அமைப்பின்படி (1960) சைப்பிரஸ் ஜனாதிபதி கிரேக்க இனத்தவராக இருப்பார். அதேவேளை துணைஜனாதிபதி துருக்கியராக இருக்கவேண்டும். பிரதிநிதிகள் சபைத் தலைவர் (சபாநாயகர்) கிரேக்கராவார். துணைத் தலைவர் துருக்கியர். சபையின் நிர்வாக சேவையாளரில் கிரேக்கர்

இருவா. துருக்கியர் ஒருவர். பாராளுமன்றக் குழுக்களும் இங்ஙனமே இரு இனத்தவர்களையும் விகிதாசாரப்படி கொண்டிருந்தது. வாக்கெடுப்பில் - இரு இனப்பிரதிநிதிகளது வாக்குகளும் எண்ணப்படும்போது அங்ஙனம் எண்ணும் ஊழியர்களிலும் இரு இனத்தவர்களும் இருக்கவேண்டும் என்பது ஏற்பாடு. இனக்குழுக்களது உரிமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வகையில் அரசியலமைப்பு வேறுபல ஏற்பாடுகளையும் கொண்டிருந்தது. மதவிடயங்கள், கல்வி, குறிப்பிட்ட சில தருமநம்பிக்கை நிறுவனங்கள் மற்றும் இது போன்ற வேறு சில சமூகச் சார்பு விடயங்களையும் கவனிப்பதற்கென அந்தந்த இனங்களுக்குப் பிரேத்தியகேத் தத்துவங்களை வழங்குவதான இனக்குழுச் சபைகளும் (COMMUNAL CHAMBERS) நிறுவப்பட்டிருந்தன.

குடியியற் சேவை, பொலிஸ் ஆயுதப்படைகள் என்பன யாவற்றிலுமே அரசியலமைப்பில் கூறப்பட்டபடியான விகிதாசாரத்தின்படியே உத்தியோகத்தர்கள் நியமனம் பெற்றனர். கிரேக்க சைப்பிரஸ், துருக்கிய சைப்பிரஸ் என்ற வகையிலான நீதிமன்ற முறைமைகளும் இரண்டாகவே இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றிற்கிணங்க, சட்ட அமுலாக்க இயந்திரமும் பேரவையும் இவ்வாறே கண்டிப்பான பிரிவினைக்குட்பட்டிருந்தன. இந்த ஏற்பாடுகளைப் பலமுள்ளதாக்கும் வகையில் - முக்கிய அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் திருத்தத்துக்கு அப்பாற்பட்டன என்ற வாறாக நிலையூன்று வாசகங்களும் இருக்கவே செய்தன.

இப்படிப் பார்க்கப் போனால் புள்ளிவிவரப்படி துருக்கியர் பிரதிநிதித்துவம் கூடுதலாக இருக்கின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு ஆரம்பத்திலிருந்தே தெரிவிக்கப்பட்டமையில் வியப்பில்லை. இவ்வகையில் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் சோல்பரி யாப்பின் கீழும் அதற்கு முன்னரும் (பிரித்தானியராட்சியின் போது) விகிதாசாரத்துக்கும் மேலான பதவிகளையும் சலுகைகளையும் அனுபவித்து 'ருசி' கண்டு விட்டனர் என்ற சிங்களப் பேரினவாதிகளது குற்றச்சாட்டை இது ஒத்ததாக இருப்பதும் கவனிக்கற்பாலதே.

சைப்பிரஸைப் பொறுத்தவரையில் இரு பிரிவு மக்களுமே இந்த அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் குறித்து அதிருப்தியை ஆரம்பத்திலிருந்தே வெளிக்காட்டி வந்துள்ளனர். பரஸ்பர சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் எத்தகைய நன்முயற்சிகளையும் தோற்கடிக்கும் என்பதைச் சைப்பிரஸ் சான்றாக்கிவிட்டது தாங்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்த தேசிய அரசாங்கத்தை உறுதிப்படுத்தும் பணியில் கிரேக்கர் முயற்சிக்க, தமக்குப் பாதகமான விடயங்கள் எனக் கருதுவனவற்றில் துருக்கியர் முட்டுக்கட்டை போடத் தொடங்கினர். இதனால் முறுகலடைந்த உறவுகள் முற்றியதின் விளைவாகவே அந்நியப்படைகளின் ஊடுருவல்கள் சாத்தியமாகின.

கிரேக்கமும் துருக்கியும் தத்தமது சார்பு அணியினருக்கு ஆதரவளிப்பதற்கென நேரடித் தலையீட்டை நாடின. சைப்பிரஸின் இறைமை, தன்னாட்சி, ஆள்புல சுயாதிபத்தியம் யாவுமே காற்றினில் கரைந்தே மறைந்தன. 1963 இல் மோதல்கள் மும்மரமடைந்தன. அடுத்த ஆண்டில் ஏற்பட்ட அரசியலமைப்பின் மிகமோசமான சிக்கல் பத்து ஆண்டுகளில் பன்மடங்காகக் கிளைத்துவிட்டது எனலாம். அதிகாரத்தைக் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு அட்டகாசஞ் செய்தோரே தமக்குள்ளே ஒரு சதிப்புரட்சியை மேற்கொண்டு 1974 இல் பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முனைந்தனர். இதே ஆண்டு யூன் 20 இல் துருக்கியின் நேரடிப் படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. சைப்பிரஸின் வடபகுதியில் 40% தற்போது துருக்கியின் வசமுள்ளது. 1975 இல் துருக்கிய - சைப்பிரஸ் இணைப்பாட்சி அரசு ஒன்று பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டதுடன் 1960 ஆம் ஆண்டின் முன்னைய யாப்பு சாம்பல் மேட்டைச் சந்திக்க சென்றுவிட்டது.

சைப்பிரஸில் ஏற்பட்ட நிலைமை இலங்கையிலும் ஒரு காலகட்டத்தில் ஏற்பட இருந்தமையைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். வடமராட்சி 'ஒப்பரேசன்' முடிந்த கையோடு இந்தியா நேரடியாகத் தலையிடும் அவசியத்தை உணர்ந்து அதையே இலங்கைக்கும் உணர்த்த தனது உணவுப்படகு அணியை இராமேஸ்வரத்திலிருந்து அனுப்பி வைத்தது. அப்

போதைய பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அத்துலத் முதலியின் ஆலோசனையின்படி - இலங்கைக் கடற்படை வீரர்கள் படகு அணியைத் திருப்பி அனுப்பியதுடன் இராமேஸ்வரத்தில் பட்டினியால் வாடும் இந்தியர்களுக்கு உணவுப்பொதிகளை விநியோகிக்குமாறு 'ஆலோசனையும் கூறியிருந்தனர். இதையடுத்து புதுடில்லியில் ஆராயப்பட்ட முக்கிய விடயங்களிரண்டு. பெங்களூரில் ஏற்கனவே தயாராகவுள்ள விமானப்படையினரை அனுப்பி உணவுப் பொதிகளை விநியோகிப்பது. மற்றையது - ஆனையிறவுக்கு வடக்கேயுள்ள பகுதிகள் முழுவதையும் கடலேரியை எல்லையாக வைத்து இந்தியப்படைகளின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட்டுப் பின்னர் அங்கிருந்தபடியே உணவு விநியோகத்தையும் அரசியல் தீர்வு நடவடிக்கையினையும் மேற்பார்வை செய்வது.

வெளிநாடுகளில் இராஜதந்திரிகளுக்கு இந்நடவடிக்கைகளை விளக்கும் அறிவுறுத்தல்கள் ஏற்கனவே இந்திய தூதுவராலயங்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆயினும் முதலில் விமானப்படை மூலம் உணவு விநியோக நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதென்றும் அதில் ஏதும் தடைஏற்படின் (நிச்சயமாக ஏற்படும் என்றே புதுடில்லி எதிர்பார்த்தது.) 'சைப்பிரஸ் ஸ்ரைல்' நடவடிக்கையை மேற்கொள்வதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டதன் பின்பே 'மிராஜ்' விமானங்கள் யாழ். குடாநாட்டின் மீது பறந்து வந்தன. ஏனோ, நல்லவேளையாக, ஜனாதிபதி ஜெயவர்த்தனா ஓட்டகத்தின் முதுகை முறிக்கும் அந்தக் கடைசி வைக்கோல் துண்டினைப் போடமால் விட்டு விட்டார். விமானப்படை விமானங்களின் வருகை முன்கூட்டியே இலங்கை அரசுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. 'திரும்பிப் போ' எனும் கட்டளையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து வந்த விமானங்களுக்கே அத்தகைய பதில் கிடையாமற் போனது பலத்த ஏமாற்றமாகிவிட்டது. சைப்பிரஸ் தீர்வுக்கு ஆயத்தமாக இருந்த படையினரே பின்பு 'அமைதிப்படைகளாக' பலாலியில் வந்திறங்கின என்பது நாமறிந்ததே.

இந்நடவடிக்கைகளையும் வேறு பல சம்பவங்களையும் தொகுத்துப் பார்ப்பின் பின்னைய சமாதான ஒப்பந்தத்தினால் நன்மையடைந்த ஒரே தரப்பு இலங்கை அரசாங்கமே என்பது எனது தனிப்பட்ட கருத்தாகும். ஒரு வேளை சைப்பிரஸ் தீர்வை நடைமுறைப்படுத்தியிருந்தால் இந்தியத் தரப்பு நன்மையடைந்திருக்கலாம் என்று நம்ப இடமுண்டு. முதலில் அவசியமான மன ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்தாது அழுத்தங்களின் நிர்ப்பந்தங்களின் மேல் செய்யப்படும் எந்த உடன்படிக்கைகளும் தாம் உடைந்து போகும் நாளையே உவகையுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் என்பதற்கு சைப்பிரஸ் அரசியலமைப்பும் இலங்கை - இந்திய சமாதான உடன்படிக்கையும் தகுந்த எடுத்துக் காட்டுக்களாகும். சாதாரண ஒப்பந்தங்கள் பற்றிக் கூறுஞ் சட்டங்கூட ஒப்பந்தங்கள் மனங்களின் ஒருமைப்பாடு (CONSENSUS AD IDEM) என்ற அடிப்படையில் ஏற்படாவிடின் செல்லுபடியற்றவை என்றே கூறுகிறது. ஆக, ஓர் அரசியல் தீர்வு உடன்பாடு மனங்களின் ஒருமைப்பாட்டைப் புறக்கணித்து ஆக்கப்படின் நிலைப்பது எப்படி என்ற வினாவுக்கு விடையையே இலங்கை - இந்திய 'சமாதான' உடன்படிக்கை தெளிவாகக் காட்டிவிட்டது.

சைப்பிரஸைப் பொறுத்தளவில் அரசியலமைப்பு ரீதியான தீர்வுகள் சமரசத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு பதிலாக நிரந்தரப் பிளவை ஏற்படுத்த வழிகோலிவிட்டன. இரு இனங்களுக்கும் டையிலான பரஸ்பர சந்தேகமும் தாழ்வுச் சிக்கலுமே இதற்குக் காரணம் என்பது வெளிப்படடை. வலிந்து திணிக்கப்படும் தீர்வுகளுக்கு இத்தகைய முடிவுகளே ஏற்படும் என்பதையும் வரலாறு உணர்த்துகிறது. மாறாக, கனடா, சுவிற்சலாந்து போன்ற நாடுகளில் முதலில் மக்களது மனப்பூர்வமான தீர்வுகள் அறிமுகமாகின்றமையை அவதானித்தல் வேண்டும். 'சுட்டமண்ணும் பச்சை மண்ணும் ஒட்டாது' என்ற வாசகம் இலங்கை அரசியலில் நீண்ட காலமாகக் கேட்கப்பட்டு வந்துள்ள அறிவுரை. ஆனால் மண்ணை (மனதை) மாற்றாமல் திரும்பத்திரும்ப ஒட்டுவதற்கான முயற்சிகள் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்

பட்டு வந்துள்ளமையும் துரதிர்ஸ்டமேயாகும்.

தேசிய இனஉணர்வு என்றுமில்லாதவாறு எழுச்சி பெற்று வரும் இன்றைய காலகட்டத்தில் சைப்பிரஸ் மீண்டும் ஒன்றிணையும் என்பது பகற்கனவாகிறது. ஐ.நா.வின் அமைதிப்படை அங்கே நிரந்தரமாகவே தங்கி அலுத்துச் சலித்துப் போய்விட்டதாக அரற்றுக்கிறது. ஆனால் அரசியல் தீர்வெதுவும் அண்மித்ததாகத் தெரியவில்லை. நாளொரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாகப் பிறக்கும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் புதிய குடியரசுகளும் (கடைசியாக - செக், ஸ்லாவாக்கியா என்ற இரு புதிய குடியரசுகள்) முன்னாள் சோவியத்திலிருந்து முளைத்த 15 குடியரசுகளும் எல்லைக் கோடுகளை மாற்றும் எத்தனத்தில் இறங்கிவிட்டன. இனம் இனத்தோடு தான் என்ற 'ஞானம்' புதிதான ஒன்றல்ல என்றாலும் தற்போதைய வேகம் புதியதாகவே தென்படுகிறது. இந்நிலையில் 'ஒட்டு' முயற்சிகள் பயனளிக்குமா என்பது பலத்த சந்தேகமே.

பிரிவினை உணர்வை மனத்திலே ஊன்றச் செய்வது ஒருவித அச்ச உணர்வே எனலாம். இந்த அச்சம் திடீரென ஏற்படுவதல்ல. வரலாற்றுரீதியான அனுபவங்களின் விளைவாக மனத்திலெழும் அச்சமே மனங்களைப் பிரித்து தூர விலகியிருக்கச் செய்கின்றது. ஐரோப்பாவில் இத்தகைய அச்சத்தை ஊட்டுஞ் சந்தர்ப்பங்கள் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன்னர் அடிக்கடி நிகழ்ந்தே வந்துள்ளன. ஆயினும் பின்னர் ஏற்பட்ட 'பனிப்போர்' என்னும் கெடுபிடியுத்தம் காரணமாகவும் மார்க்ஸ் - லெனின் தத்துவங்களது புதிய கவர்ச்சியினாலுமே இனரீதியான அச்சங்கள் ஐரோப்பாவில் ஓய்வெடுத்திருந்தன. கெடுபிடியுத்தம் முடிந்து தத்துவக் கவர்ச்சி சாய்ந்ததும் ஓய்விலிருந்த 'அச்சங்கள்' உருவெடுத்து ஆட்டம் போடத் தொடங்கிவிட்டன. இது தவிர்க்கமுடியாத நியதியே. இனரீதியான பிளவு தவிர்க்கப்படவேண்டுமானால் உளரீதியான அச்சம் நீக்கப்படவேண்டும். இல்லையேல் பிரிவினை மருந்தே பல்வேறு வடிவங்களில் பரிகாரமாகிறது என்பதற்கு சைப்பிரஸ் நிலையான சான்றாகிவிட்டது.

விட்டுக் கொடுத்து வெற்றிகாணும் இருநாடுகள்

பெல்ஜியம் - சுவிற்சலாந்து

உளவியல் ரீதியான அச்சங்களை நீக்குவதன் மூலமே ஒற்றுமை முயற்சி வெற்றியடையும் என முன்பு குறிப்பிட்டேன். வேற்றுமை எத்துணை பலமானதாகவும் இருக்கலாம். ஆயினும் வெளிப்படையாகவும் யதார்த்தமாகவும் இந்த வேற்றுமைகளையும் அச்சங்களையும் அங்கீகரித்துப் பரஸ்பர விட்டுக் கொடுப்பைச் செய்வதன் மூலம் ஒற்றுமை முயற்சியில் வெற்றிகாணமுடியும் என்பதற்கும் ஆதாரங்கள் இல்லாமலில்லை. இத்தகைய தீர்வுகளில் வெற்றிகண்ட நாடுகள் 'நீயா நானா வந்தேறு குடி' என வாதிட்டு மோதுவதில்லை. உனது கலாச்சாரமா எனது கலாச்சாரமா மேலானது என மேடைபோட்டு முழங்கிக் காலத்தையும் மக்களது பக்குவ உணர்வினையும் வீணடிப்பதில்லை. மாறாக, வாழு, வாழவிடு என்ற அடிப்படையில் யதார்த்தமாகச் சிந்திக்க முற்படுகின்றன. 'வாழவிட மாட்டேன்' என்ற தத்துவத்தை முன்னெடுக்கும் எந்த இனமும்

நிம்மதியாக வாழ்ந்ததாகச் சரித்திரமேயில்லை. அதுவும் பூகோளரீதியில் தான் தனிமைப்பட்டுள்ளதாக கருதும் (நியாயமாகவே) இனமொன்று இத்தகைய தத்துவத்தை முன்னெடுத்தால் அதன் எதிர்காலம் எப்போதும் இருள்மயமே என்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கை அரசியலைப் பொறுத்தவரையில் இத்தகைய தவறுகளைப் பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகள் தெரிந்தே செய்கிறார்கள் என்பதே வேதனையானது. ஆனால் அவர்கள் வேண்டுமென்றே அப்படிச் செய்கிறார்கள் என நான் கருதவில்லை. அதிதீவிரவாத சிங்கள அரசியல்வாதிகளுடன் நிறையவே பேசும் சந்தர்ப்பம் பெற்றவன் என்ற முறையில் அவர்கள் தமது அச்சத்தை நியாயப்படுத்த முனையும் போதிலெல்லாம் வாழ்விடமாட்டேன் என்ற அவர்களது வாதம் தமது இனம் வாழ்வதற்கான அடிப்படையிலமைந்துள்ளது என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. இந்தத் தாழ்வுச் சிக்கலை, உளவியல் அச்சத்தை அகற்றும் நடவடிக்கைகள் நம்நாட்டு அரசியலில் இரு தரப்பிலுமே மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதே சோகமான உண்மை. மாறாக, அச்சத்தையும் வெறுப்பையும் வளர்க்கும் நடவடிக்கைகளே தொடர்ந்துள்ளன. தமிழினம் அழியவேண்டுமெனச் சிங்கள மக்கள் கருதவில்லை. ஆனால் தமிழினமழிந்து தான் சிங்கள இனம் வாழவேண்டும் என்ற நிலையை நம் நாட்டு ஜனநாயகம் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே வளர்த்து வந்துள்ளது. ஜனநாயகப் பாதையை ஆரம்பத்திலேயே புறக்கணித்திருந்திருந்தால் ஒருவேளை இரு இனங்களது மனங்களையும் இன்று ஒட்ட வைப்பது சுலபமாக இருந்திருக்கலாம் என்று கருதவும் தோன்றுகின்றது.

இலங்கைக்கு (சமஷ்டி) இணைப்பாட்சி ஒத்துவராது என வாதிடும் பேரினவாதிகள் அடிக்கடி கூறும் ஒரு நொண்டிச் சாட்டு இலங்கை மிகச்சிறிய ஒரு நாடு என்பதே. சிறிய நாட்டிற்கு இணைப்பாட்சி ஏன் பொருந்தாது என்பதை விளக்கும் படி பலரிடமும் கேட்டுப் பார்த்தேன். எனது சக சட்டக் கலாநிதிகள் கூட இதற்கு ஏற்கத்தகு விடை கூறவில்லை.

இணைப்பாட்சி சிறிய நாட்டுக்குப் பொருந்தாது என்பதற்கு அரசியல் விஞ்ஞான, சட்டத்தத்துவக் கோட்பாடுகள் எதுவுமே ஆதாரமாக இல்லை. வேண்டுமானால் தமது சொந்த அரசியல் அச்சங்களின் அடிப்படையில் இதனை அவர்கள் முன்வைக்கலாம். அந்த அச்சங்களைப் போக்கும் நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்போர் மிக அரிதாகவே உள்ளார்கள். இவர்களது ஆதரவுடன் பெல்ஜியத்தையும் சுவிற்சலாந்தையும் உதாரணங்காட்டி நாம் வாதிட்ட கடந்த கால நினைவுகளையே இங்கு மீட்டிப் பார்க்கிறேன்.

பெல்ஜிய இராச்சியம்

பெல்ஜியத்தின் சனத்தொகை 9.2 மில்லியன் மட்டுமே. அதாவது இலங்கையின் சனத்தொகையுடன் ஒப்பிட்டால் சரிபாதிக்கும் கொஞ்சம் கூடுதல் அவ்வளவே. இதனுடைய பரப்பளவு 11,700 சதுரமைல்கள். இலங்கையின் பரப்பளவில் அரைப்பங்கிலும் குறைவு. ஐரோப்பாவிலேயே மிகவும் அடர்த்தியான குடிசனப் பரம்பல் கொண்ட நாடுகளில் ஒன்றாக மிளிர்வது பெல்ஜியம். இந்தச் சிறிய ஆள்புலத்தினுள் பிரதானமாக மூன்று மொழிக்குழுக்கள் வாழ்கின்றன. அவையாவன : பிரெஞ்சு மொழிக்குழு, டச்சுமொழிக்குழு, ஜெர்மன் மொழிக்குழு என்பனவாகும். மொழியுணர்வு பல்வேறு காரணங்களால் முனைப்படைந்தமையால் குழுரிதியான உரிமைகள் (GROUP RIGHTS) அங்கீகரிக்கப்பட்டு புதிய ஏற்பாடுகள் உத்தரவாதஞ்செய்யப்படவேண்டியிருந்தன.

வடக்கு பெல்ஜிய மாகாணங்களான வெஸ்டர் விலாண்டெரன், ஈஸ்டர் விலாண்டெரன், ஆன்ஹெர்வெர்பென், லெம்பேர்க் என்பன பிளெமிஷ் மொழிபேசும் புரட்டஸ்தாந்து மதத்தினர் செறிந்து வாழும் பகுதிகளாகும். தெற்கு மாகாணங்களான ஹெய்னெர், நாமூர், லக்ஸம்பேர்க் என்பவற்றிலும் லெயிஜ் மாகாணத்தின் மேற்குப் பகுதியிலும் கத்தோலிக்கர் செறிந்துள்ளனர். லெயிஜின் கிழக்குப் பகுதியில் பெரும்பான்மையினர் ஜெர்மன்மொழி பேசுபவர்கள். தலைநகரான பிரஸ்ஸல்ஸ்

இரட்டைமொழி மாகாணமாகும். பிராபோற் மாகாணத்தில் பிளெமிஷ் மொழியினரும் பிரெஞ்சு மொழியினரும் சமஅளவில் காணப்படுகின்றனர்.

இந்த மொழி, கலாச்சார வேறுபாடுகள் பெல்ஜியத்தின் அரசியலில் எப்போதுமே தாக்கமுடையதாயிருப்பது ஒன்றுமே வியப்புக்குரியதல்ல. மிகவும் பலம் வாய்ந்த கட்சியான கத்தோலிக்க கட்சி பலதடவைகளில் முன்னணியில் நின்றமைக்கும் இந்த வேறுபாடுகளே அடிப்படைக் காரணமெனலாம். இந்நாட்டு மக்களின் அரசியல், சமூக வாழ்க்கையானது நாம் அறிந்திருப்பதைவிடச் சிக்கலானதும் பதட்டம் நிறைந்ததுமாக இருப்பினும் ஒற்றுமையிழை ஒரேயடியாக அறுந்து போகாமல் 'கயிற்று நடை நடந்து காலங்கடந்து நிற்கும் பெல்ஜியத்தின் வரலாற்றிலிருந்து நாம் படிக்க வேண்டியவை நிறையவே உள்ளன.

பெல்ஜியத்தின் கடந்த காலம் கலவரங்களும் கசப்புமிகு அரசியல் போராட்டங்களும் நிறைந்த ஒன்றாகவே இருந்து வந்துள்ளது. முக்கியமாக பிளெமிங் - பிரெஞ்சு மொழியினரிடையே நிலவக்கூடிய வேறுபாடுகளைக் களையும் வண்ணம் அடிக்கடி மேற்கொள்ளப்படும் அரசியலமைப்புச் சட்ட, தேர்தல் சட்ட மாற்றங்களே இத்தகைய பதட்ட நிலைக்கு வழிகோலி வந்துள்ளன. இந்நாட்டின் சட்டவாக்க சபையின் இயல்பு, முடியாட்சியின் எச்சசொச்சங்கள், சிறுபான்மையினர் உரிமைகள், வேறுஞ்சில அடிப்படைப் பிரச்சனைகளுமாகச் சேர்ந்து சீர்குலைவு நிலைப்பாட்டையே சீதனமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தது என்ற பெருமையை அண்மைக்காலம் வரை பெல்ஜியம் பெறுவதற்கு வித்திட்டிருந்தன.

பெல்ஜியத்தின் இந்த உருக்குலைவுக்கான உற்பத்திமுனை அதனது மாகாணங்களைச் செயற்கை முறையாக ஒன்றிணைத்ததன் மூலமாகவே நாட்டப்பட்டது எனில் மிகையன்று. காலத்துக்குக் காலம் இலங்கையில் மாகாண, மாவட்ட, தேர்தல் மாவட்ட எல்லைகள் மாற்றப்படுவதும் அதனால் கசப்புணர்வு வளர்ந்து நிலைபெற்றமையையும் இங்கே ஒப்பிடாமல் இருக்க

முடியவில்லை. 1815 இல் நடைபெற்ற வியன்னா மாநாட்டில் (CONGRESS OF VIENNA) ஐரோப்பிய பேரரசுகள் ஒருமித்த கருத்தில் பெல்ஜியத்தின் 17 மாகாணங்களையும் ஒல்லாந்துடன் சேர்த்து நெதர்லாந்து இராச்சியத்தை டச்சு அரசரின் கீழ் நிறுவுவதென முடிவெடுத்தன. டச்சு மன்னரின் தந்திரமான நடவடிக்கைகளால் நாளடைவில் ஐக்கிய மாகாணங்களது (1815 இன்) அடிப்படைச் சட்டம் எல்லோராலும் ஏற்கப்படவேண்டிய நிலையைத் தோற்றுவித்தது. இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றை ஆராய்வோர் இலங்கையின் மூன்று முக்கிய பிரதேசங்களை இங்ஙனம் ஒன்றிணைத்ததை ஞாபகப்படுத்திட முடிகிறது.

டச்சு ஆட்சிக்கெதிரான கிளர்ச்சி பெல்ஜியத்தில் 1830 இல் வெடித்தது. பெல்ஜியத்துக்கு மட்டுமான தனியரசு ஒன்றும் உடனேயே பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இதையொத்த கிளர்ச்சி ஒன்று இலங்கையில் 1833 இல் ஏற்பட்டிருந்திருக்குமேயானால் தமிழர் தாயகக் கோட்பாடு தற்போது எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள் தோன்றியிருக்க நியாயமில்லை. தமிழினத்தின் ஆள்புல நியாயாதிக்கம் பேணப்பட்டிருக்க முடிந்திருக்கும். இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலப் பகுதிகளில் சட்டசபைத் தேர்தல்களைப் பகிஷ்கரித்த யாழ்ப்பாண காங்கிரஸ் பகிஷ்கரிப்புக்கு மேலாக இன்னொருபடி நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருந்தால் - 1947 இன் அரசியலமைப்பு இன்னும் பல உத்தரவாதங்களை சிறுபான்மை மக்களுக்கு வழங்க முன்வந்திருக்கலாம். உதாரணமாக, 1830 இல் பெல்ஜியத்தில் கிளர்ச்சி வெடித்த கையுடனேயே அவர்கள் தமக்கெனப் புதிய அரசியற்சாசனம் ஒன்றை வரையும் முயற்சியிலும் வெற்றி கண்டனர். இலங்கையில் சிறுபான்மையினர் இத்தகையதொரு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டிய காலம் 1920 களிலே கைகூடியிருந்தும் அந்த வாய்ப்புத் தவறவிடப்பட்டது.

பெல்ஜியத்தின் அரசியலமைப்பு வரலாறு 1831 இல் ஆரம்பமாயிற்று. இந்த அரசியலமைப்பு மொழி, கலாச்சார ரீதியிலான பிராந்தியங்களின் உள்ளமையைக் கவனத்தில் கொள்

ளாது அலட்சியப்படுத்தியது உண்மையே. இளவரசர் லியோ போல்ட் 1832 இல் இளவரசி லூஸியை மணஞ்செய்தபோது ஏற்படுத்தப்பட்ட உடன்படிக்கையின்படி இத்திருமணத்தின் வழியான பிள்ளைகள் யாவும் கத்தோலிக்கராக இருப்பர் என ஒப்புக் கொண்டுவிட்டார். முதலாம் உலகப்போருக்கு முற்பட்ட காலம் வரை கத்தோலிக்க ஆதிக்கம் வலுப்பெற்றிருந்த மைக்கு இதுவே காரணமாயிற்று.

1861 இல் பிளெமிஷ் கட்சியினர் தமது மொழிக்கு உத்தியோகமொழி அந்தஸ்து வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்தனர். இம்மொழி டச்சு மொழியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது பெல்ஜியத்தின் மக்கள் தொகையில் 55% இந்த பிளெமிஷ் மொழி பேசுவோரேயாகும். ஆனாலும் முன்னைய டச்சு ஆட்சியாளரது அரவணைப்பால் வளர்ந்திருக்கக் கூடிய மொழி எனக் கருதப்பட்டதால் பின்னாளில் இம்மொழி ஒருவித பழிவாங்கலுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட போதிலுங் கூட பிளெமிஷ் மக்கள் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்து வந்தனர்.

1873 இல் இம்மொழிக்கு நீதிமன்ற உபயோக அந்தஸ்தும் 1878 இல் நிர்வாக மொழி அந்தஸ்தும் பிளெமிங் மாகாணங்களில் மட்டுமென ஒருவித மட்டுப்பாட்டுடன் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் இத்தகைய சட்டச் "சலுகைகள்" யாவும் பெல்ஜியத்தின் எதிர்காலத்தைப் பிரெஞ்சுமொழி அபகரித்துவிடும் என்ற பிளெமிஷ் மக்களின் அச்சத்தைப் போக்கிடப் போதுமான வையாக இருக்கவில்லை.

இலங்கையில் 1972 ஆம் ஆண்டின் முதலாவது குடியரசு அரசிலமைப்பு இதையொத்த ஏற்பாடுகளையே தமிழ்மொழி உபயோகத்திற்கென வழங்கியமையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். வடகிழக்கு மாகாணங்களில் நீதிமன்ற, நிர்வாக மொழியாகத் தமிழைப் பாவிக்கலாம் எனக் கொல்வினின் அரசியலமைப்பு பெயரளவிலான 'கொடுப்பனவாகத்' தமிழ் மொழிக்குச் சலுகை வழங்கியிருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் எவ்வித மாற்றமோ பயனோ ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

மேற்கூறிய குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்கும் வகையில் 1873

இல் பெல்ஜியத்தின் யாப்புக்கு முக்கிய திருத்தங்கள் பல முன்மொழியப்பட்டன. குறிப்பாக, புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்ட உறுப்புரை 47 முதன்முதலாக சர்வசன வாக்குரிமையை அறி முகப்படுத்திற்று. ஆயினும் வாக்குரிமை (சர்வ) ஆண்களுக்கு மட்டுமென்றே அறிமுகமானது. இந்த வாக்குரிமையில் வேடிக்கையான ஏற்பாடுகள் பலவும் இருக்கவே செய்தன. வாழிடவாரியாக 5 பிராங் செலுத்தும் குடும்பத் தலைவர் ஒவ்வொருவருக்கும் மேலதிக வாக்குரிமை ஒன்றும் வழங்கப் பட்டதுடன் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் பெற்றிருந்தால் அவர்க ளுக்கு மேலும் ஒரு கூடுதல் வாக்கு இருந்தது. இந்த முறைமை கத்தோலிக்கரை சாந்தப்படுத்த ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதில் ஐயமே கிடையாது. ஏனெனில் அவர்களே வரி செலுத்தும் வசதி படைத்தவர்களாகவும் கல்வியறிவுடையவர்களாகவும் இருந்தவர்கள். எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை என்பதைக் கத்தோலிக்கர் எதிர்த்து வந்தமைக்கும் இதுவே காரணமாகும்.

இதனால் கொதிப்படைந்த சிறுபான்மையினர் மாபெரும் வேலைநிறுத்தமொன்றில் குதித்தனர். இதன் பின்னர் சிறிது காலத்தில் முதலாம் உலகப் போரும் தொடங்கிற்று. போரின் போது ஜெர்மனி நடாத்திய ஆக்கிரமிப்பினால் பிளெமிஷ் மொழியினர் உற்சாகமடைந்தனர். ஜெர்மன் ஆட்சியாளர்க்கு பிரெஞ்சு மொழியைத் தான் கட்டோடு பிடிக்காதே. எனவே அவர்கள் இயன்றளவுக்கு பிளெமிஷ் மொழிக்கு ஆதரவளித்து பிரெஞ்சு மொழியைப் புறந்தள்ளி வந்தனர். ஒரு குறுகிய காலப்பகுதிக்குள் பிளெமிஷ் மொழி பெல்ஜியத்தில் கொடிகட் டிப் பறக்க ஆரம்பித்தது.

யுத்தம் முடிவடைந்ததும் வாக்குரிமை இலகுவாக்கப்பட்டது. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையும் பரீட்சித்துப் பார்க்கப் பட்டது. 1921 இல் அறிமுகமான புதிய உறுப்புரை ஒன்றின் மூலம் அரசியலமைப்புத் திருத்தப்பட்டு ஆண்களுக்கான வாக்குரிமைக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தும் வழங்கப்பட்டது. 'செனட்' எனப்படும் மேலவையும் போதிய பிரதிநிதித்துவம் உடையதாகச் சீரமைக்கப்பட்டது. இரண்டு உலக யுத்தங்களுக்

கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெல்ஜியம் இரண்டு தேசங்களாகப் பிரிந்து நின்றது என்றே கூறவேண்டும். 1940 இல் ஜெர்மனி மீண்டும் பெல்ஜியத்தை ஆக்கிரமித்தபோது பெல்ஜிய மன்னருக்கும் அவரது அமைச்சரவைக்கும் இடையே பிளவு ஏற்பட்டது. மன்னர் மட்டும் பெல்ஜியத்தில் தங்கியிருக்க அவரின் அமைச்சர்களோ எனில் கரந்துறை அரசாங்கம் ஒன்றை வெளிநாட்டில் நிறுவினர். மன்னர் லியோபோல்டின் ஆதரவாளர்களுக்கும் எதிரானவர்களுக்கும் இடையில் அரசியலமைப்பில் முடியாட்சி பெறவேண்டிய முக்கியத்துவம் தொடர்பில் பலத்த மோதல்கள் ஏற்பட்டன. 'மன்னர் மீளவும் தனது அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களைப் பெற்றிடுதல் வேண்டுமா' என்ற வினாவின் மீது 1950 இல் நடாத்தப்பட்ட வாக்களிப்பில் பிளெமிஷ் இனத்தவர் மன்னரை ஆதரித்தமையினால் பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோர் வெறுப்போடு காலங் கடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. முடியாட்சியின் மீள்வருகை இரு மொழியினருக்கும் இடையில் வேற்றுமையை இன்னும் வளர்ப்பதாகவே அமைந்துவிட்டது.

இந்த வேற்றுமை உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக 1962 இல் புதிய சட்டமொன்று உருவாக்கப்பட்டது. இச்சட்டத்தின்படி பெல்ஜியம் மொழிவாரியாக நான்கு பிராந்தியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. பிளெமிஷ் மொழிப்பகுதி, ஜெர்மன் மொழிப்பகுதி, இரட்டைமொழிப்பகுதியான பிரஸ்ஸல்ஸ், பிரெஞ்சு மொழிப்பகுதி என்பனவே இந்த நான்கு பிராந்தியங்களுமாகும். இந்தப் பிரிவுகளை அங்கீகரிக்கும் வகையிலான அரசியலமைப்புத் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட பல வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. இறுதியில் 1970 இலும் 1973 இலும் அரசியலமைப்பில் பாரிய மாற்றங்கள் சில செய்யப்பட்டன. கலாச்சாரச் சமூகங்களது விசேட உரிமைகள் அங்கீகாரம் பெற்றன. பிரதிநிதித்துவ முறையில் செய்யப்பட்ட திருத்தங்களின்படி பிரெஞ்சு, பிளெமிஷ் மொழிக்குழுக்கள் தத்தமது பிராந்தியங்களில் சட்டவாக்கத் தத்துவங்களைப் பெறவும் வழி செய்யப்பட்டது.

இந்த யாப்பானது (திருத்தங்களின் பின்னர்) பெல்ஜியம் நான்கு மொழிவாரிப் பிராந்தியங்களைக் கொண்டதென விளம்புகிறது. பிரெஞ்சு, டச்சு, ஜெர்மன், இரட்டை மொழிப் பிரஸ்ஸல்ஸ் என்ற இந்த நான்கு பிராந்தியங்களும் அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட சில தத்துவங்களைக் கொண்டவையாகவும் மூன்று கலாச்சார சமூகங்களைக் கொண்டவையாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. கருத்தியல், தத்துவார்த்த ரீதியிலான சிறுபான்மையினர்களது சுதந்திரங்களும் உரிமைகளும் இதே அரசியலமைப்பில் தெளிவாக உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பிட்ட சட்ட மூலம் ஒன்று சமூகங்களுக்கிடையேயான உறவுகளில் பாரதூரமான விளைவைக் கொண்டுவரும் எனக் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழிக்குழுவின 3 / 4 பங்கினர் கருதுமிடத்து - அந்தச் சட்ட மூலத்தை தாமதப்படுத்தி வைப்பதற்கு அக்குழுவிற்கு தத்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தத்துவமானது மொழிவாரிக்குழுக்கள் தத்தமது பிராந்தியங்களுக்கெனச் சட்டமாக்கும் பிரேர்த்தியேக தத்துவத்துக்கு மேலதிகமாக வழங்கப்பட்டுள்ளமையைக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். நம்நாட்டில் சர்வசன வாக்கெடுப்புப் பற்றிய ஏற்பாடுகளையும் (குறிப்பாக வட - கிழக்கு இணைப்பு விவகாரம்) பெல்ஜியத்தின் இந்தச் சட்ட ஏற்பாடுகளையும் ஒப்பிடமுடியும். எது தமக்குப் பாதகமானது என்பதைக் குறிப்பிட்ட அந்த இன, மொழி, கலாச்சாரக்குழு மட்டுமே தீர்மானிக்க முடியுமே தவிர அவர்களுக்காக வேறு யாருமோ அல்லது முழுநாடும் தழுவினதான வாக்கெடுப்புக்களோ அல்ல என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். பிராந்தியங்களது குரல் வலுவாக ஒலிப்பதற்கும் அவற்றின் 'சுயத்தன்மை' பேணப்படுவதற்கும் உண்மையான அதிகாரம் பெல்ஜியத்தின் யாப்பில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாட்டின் உற்பத்தியான துப்பாக்கிகளைக் கொள்வனவு செய்வதில் காட்டும் அக்கறையை நாம் அதனது அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளிலும் கொஞ்சம் காட்டினால் எத்தனையோ உயிரிழப்புக்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். இன்றும் தவிர்க்கமுடியும்.

"அரசியலமைப்பில் குறித்துரைக்கப்படுவதான அத்தகைய சில விடயங்களில் - கீழ்ச்சபை, மேலவை இரண்டினதும்

உறுப்பினர்கள் மொழிவாரிக்குழுக்களாக (பிரெஞ்சு - டச்சு) பிரிந்து செயற்படுவர்" என்பதான அரசியலமைப்பின் முக்கிய ஏற்பாடே (அத்தியாயம் 2, உறுப்புரை 32 (6)) இனப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முனைவோர் கவனத்தில் கொண்டிட வேண்டிய பகுதியாகும். நியாயமான அச்சங்கள் தவிர்க்கப்படல், மொழியுணர்வு நியாயப்படுத்தப்படல் என்பதற்குத் தகுந்த அத்தாட்சி இந்த உறுப்புரையேயாகும். இரு சபைகளாலும் பிரெஞ்சு மொழிக்குழு உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியதான கலாச்சாரப் பேரவை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. பாராளுமன்ற நடபடி மசோதாக்கள் ஒவ்வொரு மொழிவாரிக்குழுவிலும் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்டாலும் இரண்டு குழுக்களதும் 2/3 பெரும்பான்மையைப் பெற்றால் மட்டுமே சட்டமாகிட முடியும்.

கலாச்சாரப் பேரவை கையாளும் விடயங்கள் கலாச்சாரம், கல்வி, , மொழிப்பிரயோகம் மற்றும் இதுபோன்ற விடயங்கள் எனலாம். ஜெர்மன் கலாச்சாரப் பேரவை ஒன்றும் உள்ளபோதிலும் அதனது அமைப்புமுறை, அந்தஸ்து பற்றிய சட்ட ஏற்பாடுகள் எதுவும் திட்டவாட்டமானவையாக இல்லை. கலாச்சாரப் பேரவைகளின் ஆணைகள் அந்தந்தப் பிராந்தியங்களில் சட்டவலுப் பெற்றவையாகவே உள்ளன. பிரஸ்ஸல்ஸில் மட்டும் இத்தகைய பேரவை எதுவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதற்கு அதனது இரட்டை மொழிப் பாவனை காரணமாகலாம்.

வரலாற்றில் மிகவும் சிக்கலானதும் துயரம் மிகுந்ததுமான அனுபவங்களைக் கொண்டிருந்த பெல்ஜியத்தின் இனப்பிரச்சனைக்கு இந்த மொழிக்குழுப் பிரிந்தித்துவ ஏற்பாடு ஒரு புதிய தீர்வை முன்வைத்து ஓரளவு வெற்றியும் கண்டுள்ளது. இந்த அரசியல் ஏற்பாடானது இணைப்பாட்சிக்கு ஒருபடி மேலே போய்விட்டது என்றும் எனவே 'உறவாடலாட்சி' (CONSOCIATION) என அழைப்பதே பொருந்தும் எனவும் சில அறிஞர்

கருதுகின்றனர். பெல்ஜியத்தின் மொழி, கலாச்சரப் பிளவுகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக இன்று நிரந்தரப்பிரிவுகளாகவே ஏற்கப்பட்டுவிட்டன. அதாவது வேற்றுமையை ஏற்றுக் கொண்டதன் மூலம் தமக்குள் ஒற்றுமையை நிலைநாட்டும் முயற்சியிது. இந்த முயற்சி ஓரளவுக்கு வெற்றியளித்தமையினால் தான் பெல்ஜியம் முன்னரைவிட இப்போது ஸ்திரத்தன்மை மிக்க தாய்க் காட்சியளிக்கிறது.

பெல்ஜியத்தின் அமைச்சரவையில் பிரதம மந்திரியைவிட, ஏனையோரில் பிரெஞ்சு, டச்சு, மொழியினர் சமமான எண்ணிக்கையில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். வரவு செலவுத் திட்ட சட்டமூலங்கள் கூட மொழிக்குழு உறுப்பினர்களது சம்மதத்தினைப் பெற்றே நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். எனவே முக்கியமான எவ்விதக் கொள்கை விடயங்களிலும் பிளெமிங் (டச்சு), உவாலுான்ஸ் (பிரெஞ்சு) மொழிக்குழுக்களதும் சம்மதம் மறைமுகமாகவேனும் பெறப்பட்டேயாகவேண்டும்.

1971 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்தின்படி மொழிக்குழுக்களது தத்துவங்களது அமைப்பு முறையும் மறுசீரமைப்புக்குள்ளாகியுள்ளது. இரட்டைமொழிப் பகுதிகளுக்கு குறிப்பாக, பிரஸ்ஸல்ஸுக்கு இந்தச் சட்டத்தின்படி - மொழிப் பாதுகாப்பு, கலைகள், தேசிய பாரம்பரியம், வானொலி, தொலைக்காட்சி, இளைஞர் திட்டங்கள், கல்வி, பொழுது போக்கு வசதிகள், பிரயாணம் போன்றவை கண்டிப்பாக மொழிக்குழுக்களது நியாயாதிக்கத்தினுள் வரும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பொன்றில் மொழி, கலாச்சாரக் குழுக்களது உரிமைகள் இந்தளவுக்கு திட்டவாட்டமாக வரையறுத்து உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளமை வேறெந்த நாட்டிலும் காணமுடியாத விடயமாகும்.

பெல்ஜியச் சட்ட முறைமையானது பெண்கள், இனங்கள், மதக்குழுக்கள் விடயங்களில் இன்னும் முன்னேற்றகரமான சட்ட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கின்ற போதிலும் மொழி, கலாச்சாரக் குழுக்களது உரிமைகளில் அது காட்டியிருக்கும் முன்மாதிரியைப் பாராட்டாமலிருக்க முடி

யாது. குழுக்களது உரிமைகளை அங்கீகரித்தல் மூலம் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொண்ட நாடு வேறெந்த விடயத்திலும் 'சின்னத்தனமாக' நடக்க முற்படாது என்றே எதிர்பார்க்கலாம். அந்த வகையில், தனிமனித உரிமைகள் விடயத்தில் நிறையவே பிதற்றிக் கொள்ளும் இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகள் குழுக்களது உரிமைகளை முதலில் அங்கீகரிக்க முன்வரவேண்டும். ஆள்புல ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பாற்றும் கடைசிவழி தேசிய இனங்களது சுயநிர்ணய உரிமையினை அங்கீகரிப்பதேயாகும். இல்லாவிடில், முதுகில் புண்ணை வைத்துக்கொண்டு வேலி நுழையப் பயந்தபடி உள்ளவனின் கதை போலவே இந்நாடுகளது எதிர்காலமும் இருக்கப் போகிறது. அரசியல் ஸ்திரமின்மைக்கான காரணத்தைக் கண்டறிந்து அதனை நிவர்த்தி செய்திருக்கின்றது பெல்ஜியம். மறுபுறத்தில், அரசியல் ஸ்திரமின்மை ஏற்படுவதைக் கண்டும் காணாமல் இருந்துவிட முயற்சிக்கின்றன ஜனநாயகப் பாரம்பரியங்களில் தோய்ந்த சில நாடுகள்.

சுவிற்சலாந்து

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனைக்கு 'சுவிஸ் மொடல்' தீர்வுதான் பொருத்தம் என்ற கூற்றை அடிக்கடி நம்நாட்டு (சிறுபான்மையின) அரசியல்வாதிகள் உச்சரிப்பதுண்டு. பதிலுக்கு, இலங்கை ஒரு சிறிய நாடு. அதற்கு இணைப்பாட்சி பொருந்தாது. அப்படி இணைப்பாட்சி வழங்கின் அது பிரிவினையில் தான் போய்முடியும் எனப் பெரும்பான்மையின அரசியல்வாதிகள் வாதிடுவதுண்டு. இலங்கையில் இனங்களுக்கிடையேயான பகைமையின் வரலாறு மிக அண்மைக்காலத்து ஆரம்பங் கொண்டது. மாறாக, சுவிஸ் மக்கள் மதரீதியில் மோதிய வரலாற்றின் ஆரம்பமோ மிகப் பழமையானது. நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்திருந்தது. ஆனால் அவர்களால் பகைமையை இலகுவில் மறக்க முடிந்துவிட்டது. நம்மாலோ அது முடிந்தபாடாயில்லை. இதைவிட, சுவிஸில் நான்கு மொழிக் குழுக்களுக்கிடையே சமரசம் காணப்பட்டுள்ளது. நம்நாட்டில் கேவலம் - இரண்டு மொழிக்குழுக்கள் மோதிக் கொண்டு பலிகொடுத்த உயிர்களின் எண்ணிக்கை தான் என்ன?

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் மனப்பக்குவம் அழிவுகள் தரும் அனுபவத்தின் பின்னால் தான் ஏற்படவேண்டுமெனக் காட்டி நின்றாலும் இந்த அழிவுகளுக்கு ஒரு எல்லையேதும் கிடையாதா ?

ஐரோப்பாவில் கத்தோலிக்க - புரட்டஸ்தாந்து மதத்தின ரிடையேயான மோதல் பலருமறிந்ததே. இன்றும் வட அயர் லாந்து மக்கள் தமது சுயநிர்ணய உரிமையை - மதப்பிரிவுணர் வுக்கு பலிகொடுத்துவிட்டதாக ஏங்கி நிற்கின்றார்கள். இங்ங னமே சுவிஸ் மக்களும் ஆரம்பத்தில் மதவேறுபாட்டினால் அடிக்கடி மோதிக் கொண்டனர். ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தா லிய, ரோமான்ஸ் என்ற நான்கு மொழிக்குழுவினர் பரந்து வாழும் நாடாகையால் மொழியும் மதமும் அங்கே ஒற்றுமைக்கு உலைவைப்பதாகவே இருந்து வந்துள்ளன. பெல்ஜியத்தில் மொழியுரிமையை முன்னிலைப்படுத்தித் தீர்வு முயற்சிகள் காணப்பட்டன. ஆனால் சுவிஸில் மதச் சுதந்திரத்தை முன் னிலைப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இத் தனோடு மொழியுரிமையையுஞ் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்ததன் மூலம் வெற்றிகண்ட அரசியல் பாரம்பரியம் சுவிஸ் மக்கள் தலைநிமிர்ந்து நிற்க வழி செய்துள்ளது. சுவிஸின் அரசியலமைப்பை அந்நாட்டு மக்களின் சமூகவாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட அடிப்படைத் தேவைப்பாடாவவே பலரும் கருதுகின்றனர். இதனை ஒரு அரசியல் தேவைப்பாடாகக் கருதும் மனோபாவம் படிப்படி யாக மறைந்து கொண்டே வந்துள்ளது.

சுவிஸ் அரசியல் யாப்பின் ' உண்மைத் தன்மையே' இம் முறையின் வெற்றிக்கு அடிப்படை எனவும் அறிஞர்கள் குறிப் பிடுகின்றார்கள். மொழி, மத, கலாச்சார ரீதியில் எல்லைக் கோடுகளை வகுத்துள்ளபோதிலும் உயர்வு தாழ்வு வேற்றுமை உணர்வுகளோ அல்லது வந்தேறு குடி நீயா ? நானா ? என்ற கீழான மாயை உணர்வுகளிலோ மனதை அடகு வைக்காமல் எல்லா மனித உயிர்களுக்குமே உரிமைகள் உண்டென்ற அடிப்படையில் சுவிஸ் அரசிலமைப்பு தீர்வுகளை முன்வைத்

துள்ளது. 'சுவிஸ் டயற்' என்ற அமைப்பின் 23 பேர் கொண்ட குழு ஆக்கிய சுவிஸ் யாப்பு 1814 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. தனித்தனி 'கன்டோன்' (CANTON) அமைப்புக்களின் முக்கிய தலைவர்களே இங்ஙனம் ஒன்றுகூடி சுவிஸ் சம்மேளனத்தை உருவாக்கினர். ஆரம்பத்தில் சிறிய கத்தோலிக்க கன்டோன் கள் புதிய யாப்புக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. சம்மேளனத்தை ஆரம்பத்தில் உருவாக்க முன்னின்ற யூரி, ஷ்ஹைஜ், அன்ரவால்டன் போன்ற மாநிலங்கள் (கன்டோன்கள்) யாப்பின் அறிமுகத்தை எதிர்த்திருந்தமை துரதிர்ஷ்டவசமானதே.

ஸ்திரமான இணைப்பாட்சி அரசை நிறுவுவதற்கும் மத்தியில் அதிகாரங்கள் குவிவதைத் தடுப்பதற்குமாக சட்டவாக்க சபை (பொது வாக்களிப்பினில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவோர் கொண்டது) தவிர்க்கப்பட்டு இரட்டைச் சபைமுறை அறிமுகமாக்கப்பட்டது. அமெரிக்க முறைமையைத் தழுவிய இம்முறைமையை சுவிஸ் மக்கள் மிகத் தயக்கத்துடனேயே ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் புதிய வழிமுறையொன்றை அதில் புகுத்தித் திருப்தி கண்டார்கள். ஏழுபேர் கொண்ட நிறைவேற்றுத்துறை ஒன்றை, தலைமைப்பதவி அந்த எழுவருக்குமே சுழற்சி முறையில் வரத்தக்கதாக, யாப்பு ஏற்பாடு செய்தது. அதிகாரமையப்படுத்துகையை மேலும் பலவீனப்படுத்தும் நோக்குடனேயே இந்தப் பன்மைத்துவ நிறைவேற்றுத்துறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நிறைவேற்றுத்துறையில் குறிப்பிட்ட ஒரு குழு அல்லது கன்டோன் ஆதிக்கஞ் செலுத்துவதும் இதனால் தடுக்கப்படுகிறது. சுவிஸ் மாதிரியில் இலங்கைக்குப் பொருந்தக் கூடிய அதி சிறப்புடை ஏற்பாடு இதுவேயாயினும் இலங்கையில் பெரும்பான்மையின மக்கள் இத்தகைய விட்டுக்கொடுப்புக்கு இணங்குவார்கள் எனக் கருதுதல் கனவு நிலையேயாகும்.

மதச்சுதந்திரம்

சுவிஸ் அரசியலமைப்பில் உறுப்புரை 49 மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது சுமத்தியுள்ள பொறுப்பின்படி மதரீதியிவான அடக்கு

முறைகளிலிருந்து குழுக்களும் தனிநபர்களும் பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதிசெய்தல் அரசாங்கத்தின் முக்கிய கடமை என்றாகும். முன்னைய ஏற்பாட்டின்படி கத்தோலிக்க மதத்துக்கு மட்டுமே இத்தகைய பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் புதிய உறுப்புரை (49) மனட்சாட்சியைப் பின்பற்றுதல், நம்பிக்கைவழிச்செயற்பாடு என்பவற்றுக்கான சுதந்திரத்தை உத்தரவாதப்படுத்தி சிக்கலான மதவிடயங்களை மத்திய அரசின் சட்டங்களின் நேரடிக் கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டு வந்தது. ஆரம்பக்கல்வி, திருமணம், விடுமுறைகள் சத்தியப்பிரமாணஞ் செய்தல், தேவாலய நியாயாதிக்கங்கள் யாவுமே அரசியலமைப்பின் கீழ் சட்டத்தினால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

சர்வமத சகிப்புத்தன்மையை முதன்மைப்படுத்தியதன் மூலம் பிரதேசவாதம் நிராகரிக்கப்பட்டு தேசிய நலன் பேணப்பட்டுள்ளது. அதாவது - குறிப்பிட்ட கன்டோன் ஒன்றில் குறிப்பிட்ட ஒரு மதமே முன்னுரிமை பெறவேண்டுமென்ற மாநில கோரிக்கை ஏற்கப்படவில்லை. மதத்தை பொறுத்தளவில் எல்லாக் கன்டோன்களிலும் சுதந்திரமான அனுஷ்டிப்புக்கு வழி செய்யப்பட்டுள்ளது. பொதுஒழுங்கு, பண்பாட்டு மரபுகளை மீறாதபடிக்கு அனுஷ்டிப்பு இருந்தால் போதுமான தென உறுப்புரை 50 உறுதிபட உரைக்கின்றது. குறித்ததொரு மதக்குழுவில் ஒருவரைச் சேரும்படி வற்புறுத்தவோ அல்லது அவர் உறுப்பினராக இல்லாத மதக்குழு ஒன்றுக்கு வரிகள் செலுத்துமாறு கோரப்படுவதையோ உறுப்புரை 49 தடை செய்கின்றது. ஆயினும் கன்டோன்கள் தத்தமக்கெனப் பிரேத்தியேகமாக திருச்சபை முறைமையினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மறுவாறாகக் கூறுவதெனில் குறிப்பிட்ட ஒரு கன்டோன் குறிப்பிட்ட ஏதேனும் மதப்பிரிவொன்றைப் பின்பற்றி அதன் திருச்சபை அமைப்புக்கான பொருளுதவிகளைச் செய்து கொடுக்கலாம். ஆனால், தனிநபர்கள் தம் விருப்பின்படி அத்திருச்சபை முறைமையைப் பின்பற்றலாம் அல்லது பங்களிப்பு ஏதுஞ் செய்யாமல் புறக்கணிக்க

லாம்.

உறுப்புரை 4 மூலம் மதச்சார்பு நீதிமன்றங்கள் தடைசெய்ய ய்ப்பட்டுள்ளதால் நடுநிலை நீதிமன்றங்களே தனியார் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கின்றன. அடிக்கடி நிகழ்ந்து வந்திருக்கும் மதக்கலவரங்களின் அனுபவப் பாடத்தினால் மதத்தினை ஓரளவுக்குத் தூரத்திலேயே வைக்கும் அணுகுமுறையை 1848 ஆம் ஆண்டு யாப்பு கைக்கொண்டிருந்தமையால் இன்றும் மதத்தினைப் புறம்பே வைத்தலில் தீவிர முனைப்புக் காட்டப்பட்டது. எப்படியிருப்பினும், மதச்சதந்திரத்தை நடைமுறைப்படுத்தலில் இடத்துக்கு இடம் நிறையவே வேறுபாடான போக்குகள் காணப்படுவதை சுவிஸ்முறை அனுமதித்திருப்பதற்குக் காரணம் கன்டோன்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் அதிகளவு அதிகாரங்களேயாகும். மேலும், ஒவ்வொரு கன்டோனிலும் பல்வேறு மதத்தினர் கலந்து வாழுவதினால் இயல்பாகவே மத அனுஷ்டானங்கள் பாரிய அளவில் நடாத்தப்படவேண்டியதன் அவசியமும் இழக்கப்படுகின்றது. குறித்த ஒரு மாநிலத்தில் சிலவேளைகளில் குறிபிட்ட ஒரு மதத்தினர் அதிகூடிய வீதத்தில் வசிக்கக்கூடும். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்கள் ஏனைய மதத்தவர்களது உரிமைகள், நம்பிக்கைகள் ஊறுறாவண்ணம் தமது அனுஷ்டானங்களை மேற்கொள்கின்றார்கள்.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 4 சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமத்துவமுடையோர் என விளம்புகிறது. உறுப்புரை 60 இச்சமத்துவத்தை கன்டோன்களுக்கும் விஸ்தரிக்கின்றது. உறுப்புரை 60 வருமாறு கூறுகிறது:

"ஒவ்வொரு கன்டோனும் கூட்டமைப்பின் மற்றைய கன்டோன்களின் பிரசைகளுக்கு - சட்டவாக்கத்திலும் நீதிமுறைப் பாரபட்சமின்மையிலும் - அது தனது சொந்தப் பிரசைகளுக்கு வழங்கும் அதேவித கவனிப்பை வழங்கும் கடப்பாடுடையது."

இந்த ஏற்பாடுகளின்படி வேறுபட்ட மத, கலாச்சார மொழிக்குழுக்கள் - இன்னொரு குழுவின் ஆதிக்கதினுற்குட்பட்ட கன்டோனுக்குள் ஓரங்காட்டப்படாமலிருப்பதை மேற் சொன்ன விதத்தில் உத்தரவாதப்படுத்துவதே சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் 'நிஜத்தன்மை' எனலாம்.

மொழியுரிமை

ஏற்கனவெ குறிப்பிட்டதைப்போல, சுவிஸ் யாப்பில் மொழியுரிமைப் பாதுகாப்பு இரண்டாவது முக்கியத்துவத்தி

னையே பெறுகின்றமை அதன் வரலாற்றுக் கரும்புள்ளிகளின் பிரதிபலிப்பேயாகும். இலங்கையிலாயின், முதலில் மொழியுரிமைப் பாதுகாப்பும் பின்னரே மதச்சுதந்திரமும் பேணப்படவேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. ஆனால் இன்னொருவிதத்தில் பார்ப்பின் பெரும்பான்மை இனத்தின் மொழி அவர்களது மதத்தோடும் தொடர்புடையதாகவே அவ்வின மக்கள் கருதுகின்றமையில் சிறுபான்மை இன - மொழி பாதுகாப்பு ஒரேவித முக்கியத்துவத்துடன் பாதுகாப்புக்குள்ளாக வேண்டும் எனவும் வாதிடலாம். இலங்கையின் மிக அண்மைக்கால வரலாற்றினை அரசியற் பின்னணியில் பார்ப்பின் மதவாதம் - மொழிவாதத்தினை நிலைநாட்டும் ஒரு சிறந்த யுக்தியாகப் பயன்பட்டிருப்பது தெரிய வருகிறது. உதாரணமாக அம்பாந்தோட்டையிலுள்ள விவசாயியான அப்புஹாமியோ அல்லது மொனறாகலையிலுள்ள முதியான்சேயோ தான் சிங்கள - பௌத்தன் என்றும் இலங்கை சிங்கள - பௌத்தர்களுக்கு மட்டுமே உரியதென்றும் இந்த உரிமையை நிலைநாட்டத் தங்கள் உயிர்களை இதோ தியாகஞ் செய்கின்றோமெனக் கிளர்ந்தெழுந்தது கிடையாது. மாறாக, மிகக் கிட்டிய மூதாதையினரை - ஒன்றில் பெற்றோர் அல்லது பாட்டன் அளவிற்குள்ளாக - கிறீஸ்தவத்தை தழுவி அதன்மூலம் பெறவேண்டியவை எல்லாவற்றையும் பெற்று (முக்கியமான அரசியலீடுபாடும் தலைமைப் பதவிகளும்) அதன் பின் "பௌத்தராக" மாறிச் சுத்தஞ் செய்து கொண்டு தியாகசீலர்களாகப் புறப்பட்டவர்களே இலங்கை அரசியலை வழிநடாத்தி வருகிறார்கள். ஒருவிதத்தில், அப்புஹாமியும் முதியான்சேயும் கிளர்ச்சியிலிறங்கினால் அவர்கள் மன்னிக்கப்படவேண்டியவர்கள் அல்லது அவர்களது கிளர்ச்சி நியாயப்படுத்தப்படலாம் என்பது எனது கருத்து. ஆனால் உண்மைநிலை அது வல்ல.

இலங்கையில் அதிதீவிர இனவாதத்தை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் முன்னெடுத்த அரசியல் தலைவர்களைப் பாருங்கள். அவர்களது பெயர்களே அவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும். இலங்கையின் முதல் பிரதமரிலிருந்து சொலமன் பண்டாரநாயக்கா, பிலிப் குணவர்த்தனா, ஜூனியஸ் ரிச்சர்ட் ஜயவர்த்தனா என்றாக (இடதுசாரிகள் கூட இதில் விலக்கில்லை), இவர்கள் அல்லது இவர்கள் பரம்பரையினர் குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் ஆட்சியாளர்களிடம் சலுகைகளைப் பெற்றுவிட்டுப் பின்னர் ஆட்சியாளர்களாக மாறுவதற்காக - பௌத்தத்துக்கு மீண்டவர்கள். இது காலத்தின் கட்டாயம் எனச் சொல்லப்படும் சமாதானத்தில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. காலத்தின் கட்டாயத்தினால் அங்ஙனம் தடம் புரண்டவர்களானால், அதே காலத்தின் கட்டாயத்தினை உணர்ந்து - சகிப்புத்தன்மையினையும் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையையுமல்லவா இப்பரம்பரையினர் இன்று விதைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். மாறாக, யார் 'அசல்' பௌத்தன் என்று எண்பிப்பதற்காக அப்பாவி மக்கள் தலையில் அனுதினமும் இவர்கள் கொட்டும் மண்ணிற்குத்தான் அளவென்ன !

எனவே, இலங்கையில் மொழியும் மதமும் பின்னிப்பிணைந்துள்ளது என்ற வாதமும் ஒர் இடைக்காலக் கண்டுபிடிப்பே. அதாவது தவறான வழி நடாத்தலுக்கு உதவிடும் உபாயமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒற்றுமையே இது. இனவாதத்துக்குப் பலியாகாத, ஆனால் ஆளுங்கட்சியிலேயே அமைச்சராக இருந்த ஒருவர் தனிப்பட்ட முறையில் ஒருமுறை என்னிடம் கூறினார் : " மதரீதியில் எவ்வளவோ வேறுபாடு கொண்ட நாமும் முஸ்லிம்களும் ஒற்றுமையாக வாழமுடிகிறது. ஆனால் மதரீதியில் எவ்வளவோ ஒற்றுமையைக் கொண்டிருக்கும் (அமைச்சர் நயினாதீவைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டிருந்தார்) நாமும் நீங்களும் ஏன் தான் ஒற்றுமைப்பட முடியவில்லை ?" அவரது இந்தக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்கப் போய்த்தான் மேற் சொன்ன வரலாற்றக் குத்துக்கரணங்கள் பற்றி நான் - அதிகளவில் குறிப்பிடவேண்டியதாயிற்று. 'நடந்தது தவறு' என்பதை

அமைச்சர் அன்று ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் இன்று நடப்பதும் அதே தவறு தானே !

பௌத்தத்தைப் பேணவே சிங்கள மொழி நிலைக்கவேண்டும் எனவும் இல்லையேல் படிப்படியாக பௌத்த மதத்திலும் ஊடுருவல் நிகழ்ந்துவிடும் என்றும் பூச்சாண்டி காட்டப்படுவதும் மிக மலிவான அரசியல். இதற்கு தகுந்த சான்று எமது நாட்டின் அரசியலமைப்பில் பௌத்த மதத்துக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் முதன்மைத் தானமேயாகும். பல்லின, மொழி, மத, கலாச்சாரங் கொண்ட நாட்டு அரசியலமைப்பு குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்துக்கு முன்னுரிமையளிப்பது அரசியலை ஆரோக்கியமற்றதாகக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளப் பெரிதான ஆராய்ச்சி எதுவுமே அவசியமில்லை. அப்படியிருக்க, பௌத்தத்தைப் பேணிப் பாதுகாக்கத் திடசங்கற்பஞ் செய்ய அரசியலமைப்பு முற்பட்ட தினத்திலிருந்துதான் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கான அச்சுறுத்தலும் புதிய பரிமாணங்களை எடுக்க வேண்டியதாகி விட்டது. ஆனாலும் 'மூக்குப்போனாலும் பரவாயில்லை' என்ற பாதை தானே எமது பாதை. ஆகையால் இவற்றைப் பற்றி எல்லாம் ஏன் வீணான சிந்தனைகள் !

சுவிஸ் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 116 இன்படி ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, இத்தாலிய, ரோமானஸ் மொழிகள் தேசிய மொழிகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய நீதித்துறையிலும் இந்த மூன்று மொழிகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கும் என்கிறது உறுப்புரை 107. சுவிஸில் கன்டோன்களில் மொழியுரிமை தனிநபருரிமைக்கு மேலாக ஆதிக்கம் வகிக்கிறது. ஆனால் மதஉரிமைக்கு இந்த 'ஆதிக்கம்' வழங்கப்படவில்லை. ஆனாலும் மொழிவாரி மாநிலங்களில் ஆள்புல ஆதிக்கம் கொண்டுள்ள குறிப்பிட்ட 'மொழி இறைமை' (SPRACHENHOHEIT)யைத் தெரிந்தெடுக்குஞ் சுதந்திரத்தை மட்டுமே குறிப்பிட்ட கன்டோனுக்கு வழங்குவதாகக் கருதப்படுகிறது. அதாவது, ஒவ்வொரு கன்டோனும் தான் விரும்பிய போதனாமொழி மற்றும் இதையொத்த (உணர்ச்சியுடனும்) உரிமைகளைத் தானே தேர்ந்தெடுக்கும் தத்துவத்தை பெற்றுள்ளது எனலாம். மொழிச்

சுதந்திரம் என்ற அரசியலமைப்புக் கோட்பாட்டிற்கு ஆதரவாக சட்டவாக்கத்தின் மூலம் மொழியுரிமைக் குழுக்களில் நியாயமான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பேண மத்திய அரசு இயலுமான வரை முயற்சித்து மாநில அரசுகள் 'தறிகெட்டு' ஓடாதவாறு கடிவாளம் இடுகின்றது. ரோமான்ஸ் மொழி பேசுவோரின் நிலை மிகவும் சுவாரஷ்யமானது. 55 லட்சம் மக்கள் வாழும் நாடான சுவீஸில் ஏறக்குறைய 50,000 பேர் மட்டுமே (0.9%) இம்மொழியைப் பேசுகின்றனர். இருந்தபோதிலுங்கூட 1938 இல் அரசியலமைப்பு மக்கள் தீர்ப்பு (சர்வசனவாக்கெடுப்பு) மூலம் திருத்தப்பட்டு இம்மொழி தேசிய மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. 92 % மாணவர்க்காளர்கள் திருத்தத்துக்கு ஆதரவாக வாக்களித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது எதைக் காட்டி நிற்கின்றது? இந்நாட்டு மக்களது அரசியல் அறிவையா? அறிவு முதிர்ச்சியையா? அல்லது இயல்பாக வளர்த்துக் கொண்ட சமரச மனப்பாங்கின் பக்குவ நிலைப்பாட்டையா என்ற வினாவிற்கு விடைகாண முயலும்போது எமது நாட்டு அனுபவங்களையும் ஞாபகப்படுத்தாமலிருக்க முடிவதில்லையே

அரசியலமைப்பு உரிமைகளுள் வேறு சில

தேசியத் திருச்சபைகள் (NATIONAL CHURCHES) என அழைக்கப்படும் மாநிலத் திருச்சபைகளைத் தாம் விரும்பிய வாறு தெரிந்தெடுப்பதற்கான தத்துவம் ஒவ்வொரு கன்டோனூக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மானியங்களையும் விசேட வரிமூலமான நிதியங்களையும் வேறு சலுகைகளையும் வழங்கி இத்திருச்சபைகளைக் கன்டோன்கள் கைதுக்கி விடுகின்றன. ஆனால் அம்மாநில மக்கள் கட்டாயமாக அம்மதத்தினைப் (மாநில அரசு உதவிகள் வழங்குவதான மதத்தினை) பின்பற்ற வேண்டும் என்பதில்லை. அங்ஙனம் பின்பற்ற வில்லையென எவரேனும் ஒருவர் வெளிப்படையான விளம்பலைச் செய்வதன் மூலம் அந்நபர் இந்த வரிவிதிப்புக்களிலிருந்து நிச்சயமாகத் தப்பிக்கமுடியும். ஜெனீவா, பாஸ்லே போன்ற கன்டோன்கள்

ளில் மாநில அரசாங்கம் திருச்சபைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளை வைத்திருக்கவில்லை. வைத்திருக்க விரும்பவுமில்லை ஆனால் கத்தோலிக்க மதத்தினர் நிறைந்துள்ள கன்டோன்களில் இந்த நெருக்கம் இறுக்கமாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். பாப்பரசர் அல்லது ஆயருடனான கலந்தாலோசனைகளை மேற்கொண்டு (அரசர்ங்க) அதிகாரிகள் இங்கு செயற்படுகின்றனர். இது மற்றொரு புறத்தில் கன்டோன்கள் எவ்வீதம் தன்னிச்சையாக நடக்கின்றன என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றது.

1874 திருத்தத்தின்போது சேர்க்கப்பட்ட உறுப்புரை 54 இன்படி சில மதச் சடங்குகள் சட்டபூர்வமான திருமணத்துக்கான பிரேத்தியேக வழிமுறைகள் என அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது, வழக்காற்று விடயங்களைத் தாராள மனதுடன், சட்ட அந்தஸ்துக்கு உயர்த்திவிடுதல். ஆயினும் வழக்கொழிந்த சடங்குகள் இதில் தவிர்க்கப்படுகின்றன. மயானங்கள் கூட அரசாங்க அதிகாரிகளின் நிர்வாகத்தின் கீழேயே உள்ளன. மத்திய அரசாங்கத்தின் அனுமதியின்றி கத்தோலிக்க ஆயர்பிரிவுகள் புதிதாக உருவாக்கப்பட முடியாது. 1973 வரை சில வகையான சமயப்பிரிவுகள் (கத்தோலிக்கத்துக்கு எதிரானவை) தடைசெய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் தற்போதுதான் இவை மீதான தடைகள் நீக்கப்பட்டுள்ளன.

பொதுவாகக் கூறுவதாயின், இணைப்பாட்சி அரசியலமைப்பினால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிராததுதம் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு மாற்றப்பட்டிராததுமான அனைத்து விடயங்களிலும் கன்டோன்கள் அளவிறந்த தத்துவம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய தத்துவங்களில் நிறைவைக் காணும்போது ஒவ்வொரு கன்டோனும் தனித்தனி மாநில இறைமை கொண்டுள்ளதாகக் கூறத்தோன்றும். இவ்வீடயங்களில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கி எடுத்துத்தான் எமது அரசியலமைப்புக்கு 13 வது திருத்தம் இலங்கை - இந்திய உடன்டிக்கையைத் தொடர்ந்து கொண்டு வரப்பட்டது.

மூன்று முக்கிய மொழிகளினதும் பிரதிநிதிகள் அங்கம்

வகிக்கும் மத்திய நிறைவேற்றுப் பேரவையில் (EXECUTIVE COUNCIL) உள்ள ஏழு உறுப்பினர்களும் மொழியுரிமையில் அத்துமீறல்கள் ஏற்படாதவாறு விழித்திருக்கவேண்டியவர்களாகின்றனர். கன்டோன்களில் எந்த மொழி முதன்மை பெற்றுள்ளதோ அம்மொழியில் போதனைகளை நடாத்துவதற்கென மத்திய அரசு விசேட உதவித்தொகையினை வழங்கி வருகின்றது.

இன்றைய நிலையில், சுவிஸ் மக்கள் மனதில் எழுந்துள்ள குறைபாடுகள் யாதெனில் தொடர்ந்துவரும் அகதிகளுக்கும் வெளிநாட்டு ஒப்பந்த ரீதியிலான வேலைகாரர்களுக்கும் குடிவரவுச் சட்ட உரிமைகளில் சில ஒற்றுமையின்மை காணப்படுவதேயாகும். தற்போது சுவிஸ் மக்கள் தொகையில் 10% முதல் 20% வரை வெளிநாட்டு வேலைகாரர்களே காணப்படுகின்றனர். 1982 இல் குடிவரவுச் சட்டத்தில் திருத்தம் ஆலோசிக்கப்பட்டபோது மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடுவதென முடிவு செய்யப்பட்டது. பேச்சுத் சுதந்திரம், ஒன்று கூடுஞ்சுதந்திரம் என்பவற்றில் சுவிஸ் பிரசைகளுக்கு இணையான உரிமைகளைத் திக்கற்று வரும் வெளிநாட்டாருக்கு வழங்க வேண்டுமென்பதே இந்த வாக்கெடுப்பில் எதிர்பார்க்கப்பட்ட மத்திய அரசின் விருப்பாகும். ஆயினும் 580,432 வாக்குகள் மட்டுமே கிடைத்ததினால் இம்முயற்சியும் தோல்வியைத் தழுவிற்று. எதிர்த்தரப்பில் 690,339 வாக்குகள் கிடைத்திருந்தன.

வெளிநாட்டவரின் செல்வாக்கு சுவிஸில் அதிகரித்து வருவதாகக் கருதும் தேசியவாதிகளான 'தேசிய நடவடிக்கை இயக்கம்' (NAM) செய்த பிரச்சாரமே இத்தோல்விக்கான காரணம் எனவும் கருதப்படுகிறது. சுவிஸ் இந்தக் கரும்புள்ளியை விரைவில் நீக்கிவிட வேண்டுமென்பதே எமது வேணவா ஆகும். தற்போது ஐரோப்பிய சமூகத்தில் ஒன்றிணையத் துணிந்துவிட்ட சுவிஸ் தன்னுடைய 'தனித்துவத்தை' அடகுவைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் பலவற்றை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். ஆகையின், தனது முன்மாதிரியைத் தொடர்ந்தும் அது பின்பற்றினாலேயே அங்கு வாழும் சிறுபான்

மையினர் (வெளிநாட்டவர் உட்பட) நிம்மதியாக மூச்சுவிடுவர் எனலாம்.

உள்நாட்டு அரசியலில் தராசுக்கோல் சரிந்துவிடாதபடி பார்த்து வந்த சுவிஸ் சர்வதேச அரசியலில் சறுக்கிவிடுமா என்ற ஐயம் எழுந்துள்ளது. இந்த ஐயம் நியாயமானதா என்பது சுவிஸில் தங்கியிருக்கவில்லை. வெளி அழுத்தங்களிலேயே தங்கியிருக்கும் எனலாம். வெளியழுத்தங்கள் - சிறுபான்மையினர் பிரச்சனை 'காய வைத்த வெடிமருந்து' என்பதை முன்ன ரெப்போதையும் விடத் தற்போது ஐரோப்பா தெளிவாகப் படித்துள்ளமையினால் 'சுவிஸ் மாதிரி' தொடர்ந்தும் வேறு சில நாடுகளுக்குக் கவர்ச்சிகரமானதாகவே இருக்கும் எனலாம்.

கனடா காட்டும் பாதையில்...!

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு!

பிரதானமாக இரண்டு மொழிகளையும் பல்வேறு இன மக்களையும் தன்னகத்தே கொண்ட கனடாவின் அரசியலமைப்பு முறைமை வேறு பல நாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்திருப்பது உண்மையே. இந்த வகையில், கனடாவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி இலங்கையின் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கண்டாலென்ன என நாம் ஏங்குவதுமுண்டு. ஆனால், இணைப்பாட்சிக் கோட்பாட்டில் புது அத்தியாயத்தினை எழுதிவரும் கனடாவின் ஏற்பாடுகளை ஜீரணிக்கும் மனோபாவம் நம்நாட்டவருக்கு ஏற்பட இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் எடுக்கும் என்பதே இங்கு முதல்வினா ஆகிறது. கனடாவின் வரலாறும் அரசியல் ஏற்பாடுகளும் பற்றி எழுதுவது ஆயிரக்கணக்கில் பக்கங்களை நிறைத்துவிடும். எனவே வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகத் தந்துவிட்டுத் தீர்வு ஏற்பாடுகளை அணுகுவோம்.

இயற்கை உற்பத்திகள், கடல்படுதிரவியங்கள் போன்றவற்றினைத் தேடிப்பறப்பட்ட ஐரோப்பியர் வரிசையில் பிரான்ஸ் வர்த்தகர்களே முதன்முதலில் கியூபெக் என்ற பகுதியில் 1608 இல் வந்திறங்கினர். 1670 அளவில் இவர்கள் மேற்கே மிசிசிப்பி ஆறுவரை தமது வியாபார முயற்சிகளைப் பரப்பி தாமும்

பரம்பினர். 1670 இல் ஹட்சன் குடா வர்த்தகக் கம்பனியை வாங்கியதன் மூலம் பிரித்தானியரின் வருகை இங்கு ஆரம்பமாயிற்று. இதிலிருந்து இரு திறத்தவர்க்கும் இடையில் போட்டி ஆரம்பமானது. மேற்காகவும் வடக்காகவும் பிரெஞ்சு இனத்தவர் தமது ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப முயல ஆங்கிலேயர் தெற்கிலும் கிழக்கிலுமாகத் தமது கட்டுப்பாட்டை இறுக்க முயன்றனர். அத்லாந்திக் கரையோரப் பிரதேசங்கள் இதனால் அடிக்கடி மோதல்களின் முக்கிய களமாயின. 17, 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நடந்த இந்த மோதல்களில் செவ்வந்தியர் எனப்படும் சுதேசிகள் (NATIVE INDIANS) இரண்டில் ஏதாவதொரு தரப்பினைக் காலத்துக்குக் காலம் ஆதரித்து வந்தனர். பிரெஞ்சு இனத்தவர் தமது பகுதிகளுக்குப் புதிய பிரான்ஸ் எனப் பெயரிட்டனர். 1760 இல் இங்கு 60,000 பிரெஞ்சு இனத்தினர் குடியேறிவிட்டனர்.

பிரித்தானியக் கடற்படையின் வல்லமை வழக்கம்போலவே பிரான்சின் பிடியைத் தளர்த்தி கியூபெக் கோட்டையைத் தம்வசம் வீழ்த்திவிட்டது. 1760 இல் மொன்றியல் ஆங்கிலேயர்கைகளில் சரணடைந்தது. பிரான்ஸ் மக்களின் சட்டமுறைமைகளும் அவர்களது கத்தோலிக்க மதமும் கலாச்சாரமும் ஆங்கிலேயரிலிருந்து நிறைய வேறுபட்டதனால் கியூபெக்கினை ஆட்சி செய்வதில் பல சிக்கல்கள் எதிர்நோக்கப்பட்டன. இறுதியில், அங்கு பிரெஞ்சு மக்களின் குடியியல், மதஉரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுச் சுதந்திரச் செயற்பாடு அனுமதிக்கப்பட்டுவிட்டது. THE QUEBEC ACT OF 1774 இந்த ஏற்பாடுகளை வழங்கியது.

1770 களில் வட அமெரிக்காவில் பிரித்தானியருக்கு எதிரான புரட்சி 13 குடியேற்றப் பகுதிகளிலும் வெடித்தபோது கியூபெக் எப்பக்கமுஞ் சாராது ஒதுங்கிக் கொண்டது. 1783 இல் சமாதானம் ஏற்பட்டதும் கனடா பிரித்தானியரின் கைகளிலேயே தொடர்ந்தும் இருந்தது. ஆனால் புரட்சியின் விளைவாக - பிரித்தானியராட்சிக்கு விசுவாசமானோர் ஆயிரக்கணக்கில் வடக்கு நோக்கி வந்துவிட்டதால் கனடாவின் சனத்தொகையில் திடீர் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. இதனால் புதிய மாகாணமாக நியூபிறன்ஸ்விக் என்பது 1784 இல் உருவாக்கப்பட்ட வேண்டியதாயிற்று. இவர்களுக்கும் கியூபெக் மாகாணத்தவர்க்கும் இடையிலான வேறுபாட்டைக் கருத்திற் கொண்டு 1791 இல் இரண்டு கனடாக்கள் ஏற்படுத்துவதெனப் பிரித்தானியர்

தீர்மானித்தனர். ஆனால் ஆளுநர்கள் முழு அதிகாரத்தையும் தங்கள் கைகளில் தக்கவைத்துக்கொண்டு இரண்டு பேரவைகளை மட்டும் நிறுவி ஆட்சியமைப்புக்கு ஒழுங்கு செய்தனர்.

1812 இல் பிரித்தானியாவுக்கும் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும் இடையில் போர் தொடங்கியது. சுதேசிகளான செவ்விந்தியரின் ஆதரவுடன் பிரித்தானியப் படையினர் கடுமையான பிரயத்தனத்தின் பேரில் அமெரிக்கரின் வடக்கு நகர்வைத் தடுத்து நிறுத்தினர். 1814 இல் சமாதானம் திரும்பியதும் பிரித்தானியர் உடனடியாக தமது பகுதியைப் பலப்படுத்தும் நோக்கில் ஆங்கிலேயரை ஆயிரக்கணக்கில் வந்து குடியேறுமாறு தூண்டினர். 1855 இல் பத்து லட்சம் ஆங்கிலேயர் கனடாவுக்கு வந்துவிட்டனர். ஆனால் இவர்களில் சிலர் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றுவிட எஞ்சியிருந்தோர் பிரெஞ்சு இனத்தவரிலும் கூடுதலான எண்ணிக்கையை நிலைநாட்டினர். கனடாவில் பிரெஞ்சு மொழிபேசுவோர் சிறுபான்மையினராயினர். கியூபெக்கில் சுயாட்சி கோரி பிரெஞ்சு மொழியினர் நடாத்திய கிளர்ச்சிகள் 1837, 1838 இல் இராணுவ அடக்குமுறைக்குப் பலியாகின. பிரெஞ்சுக் கனடா என்ற தேசியவாதம் இக்கிளர்ச்சியிலிருந்து பிறந்து வளர்ந்ததேயாகும்.

1861 இல் அமெரிக்காவில் குடியியல் யுத்தம் (CIVIL WAR) மூண்டது. இதில் பிரித்தானியா நடுநிலைமை வகிக்கத் தீர்மானித்தமை கனடாவுக்கு ஏமாற்றமாகிவிட்டது. தெற்கே வெற்றிகண்ட அமெரிக்க இராணுவம் வடக்கு நோக்கியும் வந்து தம்மையும் ஐக்கிய அமெரிக்காவுடன் இணைத்துவிடும் எனப் பயந்த கனேடிய மக்கள் தம்மை ஒன்றிணைக்கவேண்டிய அவசியத்தை முதன்முதலில் உணர்ந்தனர். சிறிதளவே தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்த அத்திலாந்திக் கரையோர மாகாணங்களைத் தம்முடன் இணையுமாறு கனடா விடுத்த வேண்டுகோள் வெற்றியடைந்தது. வட அமெரிக்காவிலிருந்த பிரித்தானியக் குடியேற்றங்கள் யாவும் இங்ஙனம் ஒன்றிணைந்து ஏக கனடா என்ற நாமம் புனைந்தன. THE BRITISH NORTH AMERICA ACT (BNA) இலண்டனில் 1867 யூலை முதலாந்தேதி நிறைவேற்றப்பட்டது. இத்தினமே கனடாவின் பிறந்த நாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

பிரெஞ்சு இனத்தவரதும் METIS என்ற ஆதிவாசிகளும் கலப்பால் ஏற்பட்ட மக்கள் மனிற்றோபா என்ற பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர். இங்கு ஏற்பட்ட கிளர்ச்சிகளின் விளைவாக

இதற்கும் 1870 இல் மாகாண அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டில் பசுபிக் வரையிலான புகையிரதப்பாதை அமைப்பு வாக்குறுதியின் பேரில் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவும் கனடாவின் கூட்டமைப்பில் இணைந்தது.

மனிற்றோபாவில் இரண்டாவது முறையும் கிளர்ச்சியை நடத்திய லூயிஸ் ராஸ் கொல்லப்பட்டவுடன் கியூபெக் மக்கள் விழித்துக் கொண்டனர். தமக்கும் இதேகதி தான் ஒருநாள் ஏற்படக்கூடும் என்ற உணர்வும் பிரெஞ்சு மொழியைக் கியூபெக்குக்கு வெளியில் வாழவிட ஆங்கிலேயர் தயாரில்லை என்பதை உணர்ந்ததால் ஏற்பட்ட கோபமும் காரணமாக கனடாவின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு நிஜமான அச்சுறுத்தலை கியூபெக் மக்கள் ஏற்படுத்தினர். ஆயினும் இதனைத் தடுத்து நிறுத்தும் உசிதமாக, பிரெஞ்சு மொழி மாகாணத்தவரான உவில் பிரட் லோறியர் பிரதமராக 1896 இல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இவரது ஆட்சிக் காலத்திலேயே அல்பேட்டா, சஸ்கற் சேவன் என்ற மேற்கு மாகாணங்களும் உருவாகின.

தற்போது கனடாவில் பத்து மாகாணங்களும் இரண்டு ஆள்புலங்களும் உள்ளன. யூகோன், வடமேற்கு ஆள்புலங்கள் என்பனவே இந்த மாகாண அந்தஸ்துப் பெறாத இரு அமைப்புக்களாகும். இவையும் விரைவில் மாகாண அந்தஸ்தைப் பெற்றுவிடும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இடப்பரப்பில் உலகில் இரண்டாவது பெரிய நாடு கனடா. ஆனால் மக்கள் தொகையில் 31 வது இடத்தில் நிற்கின்றது. தேசிய ரீதியில் ஒன்ராரியோ மாகாணம் 36 % மக்களையும் கியூபெக் 27 % மக்களையும் கொண்டுள்ளது. பிரெஞ்சு, ஆங்கிலேய, ஐரிஷ், ஸ்கொட்டிஷ் வழித்தோன்றல்களின் குடியேற்றமாக ஆரம் பித்த கனடாவில் தற்போது உலகின் நாலாபக்கங்களிலுமிருந்து வரும் மக்கள் குடியேறியுள்ளனர். தற்போதைய இனரீதியான விகிதாசாரப்படி பிரித்தானியர் 40 %; பிரெஞ்சு 25%; ஜெர்மன் 5 %; இத்தாலியர் 3%; உக்ரேனியர் 2%; ஆக உள்ளனர். கனடாவில் இன்றிருக்கும் மக்களில் 35 % ஆனோர் ஆங்கில அல்லது பிரெஞ்சு மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்

களல்ல என்பது ஆச்சரியத்துக்குரியதுதான். கியூபெக்கில் 8 % மானோர் மட்டுமே பிரித்தானியரின் வழித்தோன்றல்களாக உள்ளனர். 79 % ஆன பிரெஞ்சுக் கனேடியருக்கு கியூபெக்கிலேயே தாயகம் அமைந்துள்ளது. மொத்தச் சனத்தொகையில் 2 % ஆகவே சுதேசிகள் எனப்படும் செவ்விந்தியர் காணப்படுகின்

றனர். ஏறக்குறைய நாலரை லட்சம் சுதேசிகளில் 19 % ஆனோர் METIS ஆகவும் 6% ஆனோர் INUITS ஆகவும் உள்ளனர். வடக்கு ஆள்புலங்களில் INUITS மக்கள் செறிந்துள்ளனர். இவர்கள் தொகை 30,000 மட்டுமே. எஸ்கிமோஸ் எனவே பாடப்புத்தகங்களில் இம்மக்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தனர்.

அரசியலமைப்பு

அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள மாணவர்கள் அங்கு கல்வி பயில வரும் கனேடிய மாணவர்களைப் பார்த்துக் கேலியாக கேட்கும் கேள்விகள் : " உங்களுடைய அரசியலமைப்பு எது ? அது எப்போது ஆக்கப்பட்டது ? நீங்கள் எப்போது சுதந்திரம் பெற்றீர்கள்? " இதற்கு விடையளிக்க முடிவதில்லை. காரணம் இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகின்றது. கனேடிய அரசியலமைப்பு அத்துணை சிக்கல் வாய்ந்ததாகையால் - அதையே அரசியலமைப்பு என அடையாளங் காட்டுவது கூடச் சரியெனப்படுவதில்லை. அத்தோடு அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் நாடுகளிலுள்ளதைப் போன்ற எழுத்திலான விரிவான அரசியலமைப்பு கனடாவுக்குக் கிடையாது. மேலுள்ள கேள்விகளுக்கு விடையளிக்க முயல்வோரிடையே முரண்பட்ட கருதுக்கள் தான் மிச்சமாக இருக்கும். கனடாவின் அரசியலமைப்பு படிப்படியாக - நாளொரு மேனியாகவும் பொழுதொரு வண்ணமாகவும் வளர்ந்து வந்திருக்கும் ஒன்று. எனவே எக்கட்டத்தில் அரசியலமைப்பு 'முழுமை' பெற்றது என்பதிலே தான் கருத்து வேறுபாடு.

கனடா என்ற கூட்டமைப்பு (CONFEDARATION) 1867 இல் உருவானதாகப் பார்த்தோம். இலண்டனில் கையெழுத்தாகிய ஆவணமே "கனடா"வைத் தோற்றுவித்தது. இதுவே பின்பு CONSTITUTIONAL ACT OF 1867 ஆக ஆக்கப்பட்டு மத்திய மாகாண உறவுகளும் உரிமைகளும் விதித்துரைக்கப்பட்டன. கனடாவின் அரசியலமைப்பின் ஆரம்ப முனையிது. இதுவே முடிவான முனையுமல்ல என்பதை இன்றும் கனடாவில் நடந்து கொண்டிருக்கும் விவாதங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. இதன்படி, கனடாவின் அரசியலமைப்பு 1867 இல் உருவாகிய தென்றும் இதுவே கனடாவின் 'அரசியலமைப்பு' எனப் பூரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்றும் சிலர் வாதிடுகின்றனர். பிரித்தானியப் பாரம்பரியத்தின்படி அரசியலமைப்புச் சட்டம் என்பது எழுத்திலுள்ள எலும்புக்கூடான ஏற்பாடுகளை

மரபுகள் (CONVENTIONS) என்ற தசை கொண்டு நிரப்புவதே யாகும். இங்ஙனமாக, 1867 ஆம் ஆண்டுச் சட்டமும் கனடாவில் பின்னர் மரபுகளை வாரியணைத்துக் கொண்டே புதிய வடிவம் பெறத் தொடங்கியிருந்தது. ஆனாலும் பிரித்தானியாவின் 'பிடியிலிருந்து' அரசியலமைப்பைக் கனடாவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு (PATIATION) நூறாண்டுகளுக்கு மேல் எடுத்துவிட்டதுதான் ஆச்சரியமானது. முன்னாள் பிரதமர் பையரே ரூட்டோ தானே 1982 இல் இப்பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றிவிட்டதாகப் புளகாங்கிதம் கொள்கிறார்.

வேறு சிலரின் கருத்துப்படி கனடா 1926 இல் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டது எனப்படுகிறது. பொருளாதாரத் துறையில் வீறுநடை போட ஆரம்பித்த அக்காலகட்டத்திலேயே அரசியலிலும் அது 'தனித்து' இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது என்பது இவர்களது வாதம். BNA யிற்குக் காலத்துக்குக் காலம் கொண்டு வரப்பட்ட பல்வேறு திருத்தங்களின் அடிப்படையில் 1931 இல் கனடா சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டதெனச் சிலர் வாதிடுவர். 1949 இலிருந்து பிரித்தானியாவுக்கு மேன்முறையீட்டுக் காக வழக்குகளைக் காவிச் செல்லும் அவசியமும் (APPEAL TO THE PRIVY COUNCIL) ஒழிந்துவிட்டதால் அந்த வருடத்திலிருந்தே கனடா உண்மையில் சுதந்திரம் பெற்றதாக வேறு சிலர் வாதிடுவர். ஆனால் 1982 இல் தானே அங்ஙனம் 'சுதந்திரமாகச்' செயற்பட்டதாக ரூட்டோ கூறுகிறார். பிரித்தானியாவுடனான 'இரத்த' உறவு படிப்படியாக துண்டிக்கப்பட்டு வந்திருப்பதையே மேற்கூறிய வாதங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

கனடாவின் அரசியலமைப்பு என்பது உண்மையில் பிரித்தானிய பாராளுமன்றதினால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு சட்டமே என்பது பலருக்குத் தெரியாதது (AN ACT OF PARLIAMENT). எனவே, சட்டத்தை ஆக்கியவர்களே அதனைத் திருத்தமுடியும் என்பதால் கனடாவினால் எவ்வித திருத்தத்தையும் செய்ய முடியாமலிருந்தது. எல்லா மாகாணங்களதும் சம்மதத்தைப் பெற்றதன் பேரில் குறிப்பிட்ட ஒரு திருத்தம் தொடர்பில் பிரித்தானியாவுக்கு விண்ணப்பம் ஒன்றை செய்ய மட்டுமே கனடாவின் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு இயலக்கூடியதாக இருந்தது. எவ்வெப்போது இப்படி மாகாணங்களது ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெறமுடிந்ததோ அவ்வப்போதெல்லாம் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டே வந்துள்ளன. CUNSTITUTION ACT OF 1982 இன் மூலம் இறுதியாக - சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்டதாகக்

கூறப்பட்டாலும் கியூபெக் மாகாண அரசாங்கம் உத்தியோகபூர்வமாக இதனை ஏற்றிடவில்லை. 75 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கியூபெக்கின் ஆதரவு 72 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் வாக்குகள் மூலம் தமக்குக் கிடைத்துள்ளதாக ரூட்டோ வாதிடுகின்றார். ஆனால் கியூபெக் மாகாண அரசாங்கம் இதனை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களது ஆதரவும் எதிர்ப்பும் மத்திய அரசாங்கத்தின் விடயத்துக்கே அரசியலமைப்பு மாற்றம் என்று வரும்போது மாகாண அரசாங்கமும் அதனை ஏற்றிருக்கவேண்டும் என்பதே சட்ட நுணுக்கமாக வாதிடப்பட்டது. BNA யின் ஏற்பாடுகளின் படி இந்த வாதத்தை மாகாண அரசாங்கம் முன்வைத்தது.

கண்டிப்பான இணைப்பாட்சி வாதியான ரூட்டோ கியூபெக் தனித்துப் போவதை ஒருபோதுமே ஆதரிக்காதவர். மிகத் தந்திரமான வழிமுறையில் கனேடிய உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் உள்ளடங்கிய பட்டயமொன்றை அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தோடு சேர்த்து நிறைவேற்ற வைத்து மாகாண அரசாங்கங்களையும் நீதிமன்றத்தின் மீளாய்வு அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட்டவர் ரூட்டோ. CANADA ACT OF 1982 இற்கு வெளியே நிற்க விரும்பு கியூபெக் - தற்போது பட்டயத்தின் வலுக்காரணமாக - உயர்நீதிமன்றத்துக்கு இழுத்து வரப்படக்கூடிய நிலையேற்பட்டுவிட்டது. இதனால் முரண்பிடித்துக்கொண்டு நின்ற அம்மாகாணத்தைச் 'சமாதானப்படுத்தவே' 'மீச் லேக்' (MEECH LAKE) உடன்படிக்கை என்பது உருவாக்கப்பட்டது.

கியூபெக் மாகாணத்துக்கு (SPECIAL STATUS) விசடே அந்தஸ்து வழங்கும் சீர்திருத்தத்தைச் சிலர் முன்வைத்தனர். வேறு சிலர் 'இரண்டு தேசியங்கள்' என்ற கோட்பாட்டை வலியுறுத்தினர். இன்னொரு பிரிவினரோ பத்துத் தலைமை அமைச்சர்களையும் ஒரு பிரதம மந்திரியையும் உள்ளடக்கும் (CANADIAN BOARD OF DIRECTORS) கனடாப் பணிப்பாளர் சபை தேவையே பொருத்தமானதென்றனர். இன்னொருவர் (தற்போதைய அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சரான ஜோ கிளாக்) (COMMUNITY OF COMMUNITIES) சமூகங்களது சமூகம் என்ற அமைப்பை விதந்துரைத்தார். இவை யாவற்றுக்கும் விடைகாணவும் கியூபெக் தேசியவாதம் மீண்டும் தலைதூக்குவதைத் தடுக்கவுமே 'மீச் லேக்' உடன்படிக்கை விதந்துரைக்கப்பட்டது.

கனேடிய உரிமைகள் சுதந்திரங்கள் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 33 விதிவிலக்கு வாசகம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது (NOTWITHSTANDING CLAUSE). இதன்படி பட்டயத்திலுள்ள ஏற்பாடுகளுக்கு முரணான சட்டங்களை (அடிப்படையான சில விடயங்களில் தவிர) பாராளுமன்றமோ அல்லது மாகாண சட்டவாக்க சபையோ ஆக்கமுடியும். அப்படி ஆக்கும் தனது விருப்பை ஒரு விளம்பலின் மூலம் வெளிப்படுத்தும் கடப்பாடு சட்டவாக்கத்துறை மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய - சட்டவாக்க மேலாண்மையை நிலைநிறுத்தும் உறுப்புரை 33 ஐப் பட்டயத்தில் சேர்த்திராவிடில் மாகாணங்களது ஆதரவைப் பெற்று அதனை நிறைவேற்றியிருக்க முடியாது. ஆனால் அறிஞர்கள் குழுவும் மனித உரிமைகள் வாதிகளும் இந்த உறுப்புரை 33 ஐப் பலமாக எதிர்த்து வருகின்றனர். சட்டவாக்கத்துறை இங்ஙனம் பட்டய உரிமைகளை மீறும் தனது எண்ணத்தை விளம்பலின் மூலம் வெளியிட்டுச் சட்டம் ஆக்கும் போது அவ்விளம்பல் ஐந்து வருடங்களுக்கு மட்டுமே வலுவிலிருக்கும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஐந்து வருடங்களின் பின்னர் விளம்பலை மீண்டும் புதுப்பிக்க முடியும் என்பதால் உறுப்புரை 33 நிரந்தரக் கட்டுப்பாட்டை பட்டய உரிமைகள் மீது விதிக்கமுடியும் என்றே அஞ்சப்படுகிறது.

கியூபெக் மாகாணத்தில் பெயர்ப்பலகைகளும் வீதிப்போக்குவரத்துச் சைகைகளும் பிரெஞ்சு மொழியிலேயே காணப்படுகின்றன. இது பட்டயத்தின்படி, கனேடிய மக்களது அடிப்படை உரிமைகளை மீறுஞ்செயல் என வாதிடப்பட்டது. CANADA ACT OF 1982 ஆக்கப்பட்ட கையுடனேயே கியூபெக் அரசாங்கம் அங்கிருந்து வந்த எல்லாச் சட்டங்களையும் வாபஸ் பெற்று உடனடியாகவே அவற்றைப் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 33 இன் கீழ் கொண்டு வருவதான ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இது பிரெஞ்சு மொழி மட்டுமே கியூபெக்கில் என்ற மறைமுக ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டச் செய்யப்பட்ட யுக்தியாகும்.

குடியியல் சுதந்திரங்கள் குழு அரசாங்கத்துக்கு எதிராக வழக்கைத் தொடுத்தது. ஆனால் கியூபெக் மாகாண நீதிமன்றம் உறுப்புரை 33 க்கு எதிராகத் தன்னால் எதுவுஞ் செய்ய முடியாதெனக் கையைவிரித்துவிட்டது (1983). ஆனால் 1985 இல் மேன்முறையீட்டில் மத்திய நீதிமன்றம் - உறுப்புரை 33 இன் ஏற்புடைமை நீதிமன்ற மீளாய்வுக்கு உட்பட்டதென்றும் எனவே கியூபெக்கின் சட்டம் அரசியலமைப்புக்கு அமைவாக இல்லாத

தால் செல்லுபடியற்றதென்றும் தீர்ப்பு வழங்கியது. பிரெஞ்சுக் கனடா உறுப்புரை 33 பட்டயத்தில் தொடர்ந்திருக்கவேண்டுமென வாதிட, ஆங்கிலக் கனடா உறுப்புரை 33 ஐ அகற்ற வேண்டுமெனப் பிரச்சாரத்தை முடுக்கிவிட்டுள்ளது. வியாபாரப் பெயர்ப்பலகைகளில் பிரெஞ்சு மட்டுமென கியூபெக் தனது மாநிலத்தில் வலியுறுத்த மீண்டும் உயர்நீதிமன்றம் தலையிட வேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் 'ஒரே மொழி' பற்றிய சட்டமூலம் 101 ஐ வலிதற்றதென உயர்- நீதிமன்றம் டிசம்பர் 1988 இல் தீர்ப்பளித்துவிட்டது. இதன் பின்னர், கியூபெக் தலைமையமைச்சர் இன்னொரு சட்டத்தின் மூலம் - ஆங்கிலப் பெயர்ப்பலகைகள் வியாபாரத்தலங்களின் உட்புறத்தில் இருக்கலாம்-வெளிப்புறத்தில் அல்ல என ஒரு சமரசத்தை முன்வைத்துள்ளார்.

மீச்வேக் உடன்படிக்கை (THE MEECH LAKE ACCORD)

மேற்கண்ட சர்ச்சைகளுக்கு தீர்வு காணவும் கியூபெக்கை அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த நீரோட்டத்திற்குள் இழுத்து வரவும் பாரம்பரியமாகப் பேணப்பட்டு வந்ததான 'மகாணங்களது ஏகமனதான ஆதரவு' நடபடியை வலியுறுத்தவும் (இது 1982 இல் பலவீனப்படுத்தப்பட்டிருந்தது) பத்து மாகாணங்களது தலைமையமைச்சர்களும் பிரதமரும் கியூபெக்கிலுள்ள மீச்வேக் என்னும் இடத்தில் கூடிப் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தனர். இதன் விளைவாகப் பிறந்த உடன்படிக்கை 1987 யூன் 3 ஆந்திகதி பதினொரு பேரதும் கையெழுத்துக்களுடன் வெளியிடப்பட்டது. ஆரம்பம் முதலே இது சர்ச்சைக்குரிய ஓர் உடன்படிக்கையாகவே இருந்து வந்தது.

CONSTITUTION ACT OF 1982 இன் படி ஐந்து விதமாக அரசியலமைப்பு திருத்தப்படக்கூடியதாக இருக்கிறது. பிரிவு 38 இன்படி பாராளுமன்றமும் மூன்றிலிரண்டு மாகாண சட்டவாக்க சபைகளும் சேர்ந்து திருத்துவது ; பாராளுமன்றமும் பத்து சட்டவாக்க சபைகளுஞ் சேர்ந்து திருத்தும் ஏகமனதான முறை (பிரிவு 41); பிரிவு 43 இன்படியான இருப்படைத்திருத்தம் - இதில் பாராளுமன்றமும் சம்பந்தப்பட்ட மாகாணங்களும் உள்ளடங்கியிருக்கும்; பிரிவு 44 இன் படியான மத்திய அரசாங்கத் திருத்தம் - இதில் பாராளுமன்றம் மட்டும் தனித்து திருத்தத்தை கொண்டுவரல் ; பிரிவு 45 இன் படியாக மாகாணச்சட்டவாக்க சபைகள் தமது மாகாண அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவருந் திருத்தம் என்பன இவையாகும். எந்த விடயந்

தொடர்பாகத் திருத்தம் கொண்டு வரப்படுகிறதோ அந்த விடயத்தைப் பொறுத்து மேலுள்ள பிரிவுகளுள் ஏதாவது ஒன்றின் ஏற்பாட்டைப் பின்பற்றவேண்டியிருக்கும்.

மீசுலேக் உடன்படிக்கை அரசியலமைப்புக்கான ஒரு திருத்தமே என்பதாலும் மேலும் இது அடிப்படை விடயங்கள் பல தொடர்பாக ஏற்பாடு செய்வதாலும் பிரிவு 41 இன் படியான 'ஏகமனதான' திருத்தம் அவசியமாயிற்று. ஆயின், கியூ பெக்கின் சம்மதம் பெறப்படவேண்டும். 1982 இல் தன்னைப்

புறக்கணித்தமைக்காகக் கறுவிக் கொண்டிருந்த கியூ பெக் இம்முறை 'தாராள' மனதுடன் கலந்து கெனாண்டு ஐந்து நபந்தனைகளை முன்வைத்தது. கியூ பெக்கைத் தனித்துவமான சமூகமாக அங்கீகரித்தல் (DISTINCT SOCIETY); குடிவரவு, கலாச்சார ஒன்றிணைப்பு விடயங்களில் கூடுதலான தத்துவங்கள், மத்திய அரசாங்கம் செய்யும் செலவுகள் தொடர்பான தத்துவங்களில் மட்டுப்பாடு; அரசியலமைப்பு விடயங்களில் கியூ பெக்குக்கு 'வீற்றோ' எனும் இரத்து வாக்கு (VETO) அளிக்கும் உரிமை, உயர்நீதிமன்றத்துக்கு நீதிபதிகளை நியமித்தலில் கியூ பெக்குக்கும் பங்கிருக்கவேண்டும் என்பனவே இந்தக் கோரிக்கைகளாகும். கியூ பெக்குக்கு மட்டும் இந்த ஐந்து சலுகைகளையும் வழங்குவதைவிட இயன்றளவு எல்லா மாகாணங்களையுமே திருப்திப்படுத்துவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இதன் விளைவாக, வீற்றோ அதிகாரம் எல்லா மாகாணங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல் விடயம், குடிவரவு விடயங்களில் அதிகரித்த தத்துவம் என்பவையும் மாகாணங்களுக்குச் சாதகமாக விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. இவையெல்லாவற்றையும் விட, கியூ பெக்குக்கு வழங்கப்பட்ட 'தனித்துவ சமூக அமைப்பு அங்கீகாரமே குட்டையைக் குழப்பிவிட்டது. இலங்கையில் இனப்பிரச்சனைத் தீர்வுக்கான ஆலோசனைகளில் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழர் தாயகக் கோட்பாடு, தேசிய இன அங்கீகாரம் என்பவற்றை ஒத்தவிடயமே இது. 1867 இன் CONSTITUTION ACT இன் பிரிவு 2 திருத்தப்பட்டு புதிய பிரிவை மீசுலேக் உடன்படிக்கை புகுத்தியது. இதன்படி அரசியலமைப்பானது பிரெஞ்சுக் கனேடியர்களது உள்ளமையையும் கியூ பெக்கின் தனித்துவ சமூக அமைப்பையும் அங்கீகரிப்பதாக அமைந்துவிட்டது.

இந்த ஏற்பாட்டை முன்னாள் பிரதமர் ரூட்டோ 'ஐக்கிய

கனடாக் கனவுக்கான பிரியாவிடை' எனக் கண்டித்தார். தனது மாகாணத்துக்குள் வித்தியாசமான மொழி, கலாச்சாரத்தை ஊக்குவிக்கும் உரிமையைக் கியூபெக் பெற்றுவிட்டதால் 1960 களில் அங்கு ஏற்பட்டிருந்த அமைதிப்புரட்சி சட்ட அந்தஸ்தைப் பெற்று இரண்டு கனடாக்களை உருவாக்குகின்றது என்பது ரூட்டோவின் கருத்தாகும்.

ஆனால் மறுபுறத்திலோ, கியூபெக் தேசிய வாதிகளான PARTI QUEBECOIS வினர் 'கியூபெக் தலைமையமைச்சர் கியூபெக் மாகாணத்தைச் சந்தை விலையிலும் குறைவாக விற்று விட்டார்' என எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். இந்தத் தனித்துவ சமூக அமைப்பு அங்கீகாரத்துடன், உயர்ந்திமன்றத்தில் எப்போதும் கியூபெக்கின் மூன்று நீதியரசர்களும் இருப்பர் என்பதையுஞ் சேர்த்துப் பார்த்தால் கியூபெக் தொடர்ந்து BLACK MAIL பண்ணமுடியும் என இணைப்பாட்சி ஆதரவாளர்கள் கூக்குரலிட்டனர். ரூட்டோவின் இன்னொரு குற்றச்சாட்டு யாதெனில் - கனேடிய உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் பட்டயத்திலுள்ள உறுப்புரை 33 ஐ வாபஸ் பெறுவதற்கான சம்மதத்தை மாகாணங்களிடமிருந்து பேரம்பேசிப் பெற்றிருக்காமல் அவை கேட்டதெல்லாவற்றையும் மீசலேக் மூலம் மத்திய அரசாங்கம் அவற்றுக்கு வழங்கிவிட்டது என்பதேயாகும். இந்த வாதம் அறிஞர்கள் மட்டத்திலும் மனித உரிமைகள் வாதிகளிடத்திலும் ஆதரவைப் பெறத் தவறவில்லை.

குடிவரவு விடயங்களில் கூடுதலான அதிகாரங்கள் என்னும்போது BNA ACT இன் பிரிவு 95 இன் கீழ் மத்திய அரசாங்கம் கொண்டிருந்த தத்துவங்கள் மாகாணத்துக்குக் கையளிக்கப்படவேண்டும் என்பதாகிறது. மாகாணங்கள் அரசியலமைப்பு வழியாக அதிகாரங்களைப் பெறுவதால் எதிர்காலத்தில் இது விடயத்தில் திருத்தம் மேற்கொள்வது கடினமாகப் போய்விடும் என்றே உடன்படிக்கையின் எதிர்ப்பாளர்கள் கூறினர். கியூபெக் தனது சனத்தொகை வீதாசாரத்திலும் பார்க்க 5% கூடுதலாகப் புதியவர்களை குடியேற்றும் தத்துவத்தையும் பெற்றுவிட்டது. மாகாணங்களும் மத்திய அரசாங்கமும் குடிவருநர்கள் தொடர்பில் செய்யும் உடன்படிக்கைகளை அவை விரும்பின் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்துடையவையாக மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

செலவிடும் தத்துவங்களிலும் கட்டுப்பாடு மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசாங்கம் முன்

னெடுக்கும் சமூக நலத்திட்டத்தை ஒத்தவிடயத்தை மாகாண அரசாங்கம் தானே நடாத்தி வந்தால் அது மத்திய அரசாங்கத்தின் திட்டத்தினுள் சேராமல் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். அதே வேளை, மத்திய அரசாங்கம் குறிப்பிட்ட தொகையொன்றை இழப்பீடாக அம்மாகாணத்துக்கு வழங்குதல் வேண்டும். இதிலுள்ள அபாயம் - இரண்டு அரசாங்கங்களிலும் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் இருக்கும் ஆட்சியாளரது அரசியற் சார்புகள் இத்திட்டங்களைப் பாதிக்கும் என்பதால் மத்திய - மாகாண உறவு சீர்குலையலாம் என்பதே. பழமைவாதக் கட்சி மத்தியிலும் முற்போக்காளர் கட்சி மாகாணத்திலும் ஆட்சியிலிருந்தால் எத்தகைய சமூக நலத்திட்டங்களை இரு கட்சிகளும் முன்னெடுக்க முடியும்? யாரிடமிருந்து யார் ஆதரவை எதிர் பார்க்க முடியும் என்பதெல்லாம் வினாவுக்குரியதே.

1971 இல் விக்டோரியா நகரில் (பிரிட்டிஷ் கொலம்பிய மாகாணத்தின் தலைநகர்) கூடிய தலைமையமைச்சர்கள் மாநாட்டில் உடன்பட்டதன்படி அரசியலமைப்புக்குத் திருத்தங்கள் செய்ய ஒரு புதிய முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. பொதுவான திருத்தங்களாக இவையிருப்பின் ஒன்றாறியோ, கியூபெக், இரண்டு கிழக்கு மாகாணங்கள், இரண்டு மேற்கு (பசுபிக்) மாகாணங்கள் ஆதரவளிக்கவேண்டும் என உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இதன்படி ஒன்றாறியோவும் கியூபெக்கும் வீற்றோ' பெற்றிருந்ததாகவே கொள்ளலாம். ஆனால் பின்னர் கியூபெக் தலைமையமைச்சர் இந்த உடன்படிக்கையிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். மீச்லேக்கில் கியூபெக் மீண்டும் வீற்றோவைக் கேட்டதால் அது எல்லோருக்குமே வழங்கப்பட வேண்டியதாயிற்று.

BNA ACT பிரிவு 101 இன் படி உயர்நீதிமன்ற விடயம் யாவுமே பாராளுமன்றத்தின் நியாயாதிக்கத்தினுக்குட்பட்டதாகும். 1971 இன் விக்டோரியா பட்டயத்தின்படி உயர்நீதிமன்ற நீதிரயசர்கள் நியமன விடயத்தில் மாகாணங்களுக்கும் பங்கெடுக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இது வெறுமனே ஆலோசனை கலக்கும் உரிமை மட்டுமேயாகும். மத்திய அரசாங்கமே நியமனங்களைச் செய்தது. ஆனால் மீச்லேக்கின் படி - மாகாணங்கள் சமர்ப்பிக்கும் பட்டியலிலிருந்தே ஆள்பதி நீதிபதிகளைத் தெரிந்தெடுத்து நியமிக்கவேண்டியவராகிறார். இந்நீதிபதிகளில் மூவர் கியூபெக் மாகாணத்தவராக இருக்க வேண்டும் என்ற தேவைப்பாடுமுள்ளது. இந்நிலையில் கியூ

பெக் பட்டியலைச் சமர்ப்பிக்க மறுத்தால் கனேடிய உயர்நீதிமன்றம் ஆறு நீதியரசர்களுடனேயே இயங்க வேண்டியிருக்கும். உயர்நீதிமன்றத்தை மாகாணங்கள் தூரத்தியக்கி (REMOTE CONTROL) மூலம் கட்டுப்படுத்த முடியும் எனச் சிலர் கண்டனத் தெரிவிக்கின்றனர். இதனால் மத்திய அரசாங்கத்தின் செல்வாக்கும் பிடியும் மங்கிவிடும் என்பது இவர்களது வாதமாகிறது.

இந்த மீசுலேக் உடன்படிக்கை நடைமுறைக்கு வந்தால் மாகாணங்கள் முன்னைய உரிமைகள் சுதந்திரங்கள் பட்டயத்தின் கீழான உறுப்புரை 33 ஐ உதவிக்கழைத்து பிரிவுணர்வைக் காட்டாது ஒன்றுபட்டுச் செயற்படும் என எல்லோரும் எதிர்ப்பார்த்தனர். தற்போதைய பிரதமர் பிரையன் மல்ரோனி இதனை ஒரு சாதனையாகவே காட்டி இரண்டாம் முறையும் தேர்தலில் வெற்றி கண்டுவிட்டார். ஆனால் உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிட்ட பத்து தலைமையமைச்சர்களில் இருவர் ஏற்கனவே தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டனர். பாராளுமன்றத்திலும் எல்லா மாகாணங்களது சட்டவாக்க சபைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டதன் மேல் சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட மீசுலேக் பரிதாபமான முடிவை எதிர்கொண்டு விட்டது. மூன்றாண்டு காலத் தவணைக்குள் எல்லா மாகாணங்களது ஆதரவையும் பெற அது தவறிவிட்டது. 1990 யுன் மாதத்திற்கு முன்னர் இந்த ஆதரவு பெறப்பட்டிருக்கவேண்டும். கிழக்கு (அத்திலாந்திக்) மாகாணமான நியூபிறன்ஸ்விக்கும் மேற்கு மாகாணமான மணிற்றோபாவும் தமது சட்டவாக்க சபைகளில் இந்த உடன்படிக்கையை நிறைவேற்ற மறுத்துவிட்டன. இது கியூபெக்குக்கு மட்டுமல்ல மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் பலத்த அடியாகவே அமைந்துவிட்டது. குறிப்பிட்ட இரு மாகாணங்களும் எதிர்ப்புக் காட்டுவதற்கு முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாக அமைந்தது கியூபெக் - வியாபாரப் பெயர்ப்பலகை விடயத்தில் உயர்நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்த கருத்துக்களும் பட்டயத்தின் உறுப்புரை 33 ஐ அது நிரந்தரக் கேடயமாகப் பாவிக்கக் காட்டிய விருப்புமேயாகும்.

போடின் - டொப்பி குழுச் சிபார்சு

புதிய கனடாவை உருவாக்கும் நோக்குடன் அமைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த விசேட குழுவே போடின் - டொப்பி குழுவாகும். பத்து செனட்டர்களும் (மேலவை உறுப்பினர்கள்) 20 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும், கொண்ட

இக்குழு நாடு முழுவதும் பயணஞ்செய்து எல்லாத்தர, தளமக்களையும் சந்தித்து ஆய்வுகளை நடாத்தித் தற்போது சிபார்சுகளை முன்வைத்துள்ளது. மீச் லேக் போல் இம்முறையும் தோல்வியில் முடிவடையக்கூடாதென்பதில் எல்லாத் தரப்பினருமே மிகவும் கவனஞ்செலுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாக, ஆதிவாசிகளது உரிமைகள், மாகாண அந்தஸ்து பெறாத யூகோன், வடமேற்கு ஆள்புலங்களுக்குச் சுயாட்சி வழங்குதல் போன்றவற்றில் அதிக பங்களிப்பும் அக்கறையும் காட்டப்பட்டுள்ளமை வரவேற்புக்குரியதாகும். இவ்விசேட குழு தமது விதப்புரையை 1992 பெப்ரவரி 28 இல் சமர்ப்பித்துள்ளது. இதன் விதப்புரைகளைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்

புதிதாக அறிமுகப்படுத்தவென அரசியலமைப்புக்கான பாயிரம் ஒன்று சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதிலுள்ள FAMILY OF NATIONS என்ற சொற்றொடர் சிறுபான்மையினருக்கு மகிழ்வு தரும் வகையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். 1867 இன் CONSTITUTION ACT பிரிவு 2 இல் சேர்க்கப்படவென (CANADA CLAUSE) கனடா வாசகம் ஒன்று முக்கியமாக விதந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் கியூபெக்கின் தனித்துவ சமூக அமைப்பு ஏற்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் வாசக அமைப்பு மீச் லேக்கில் இருந்தளவுக்கு வெளிப்படையாக இல்லை. 'தனித்துவ சமூகம்' என்ற அங்கீகாரமானது சட்ட, சமூக, கலாச்சார வேறுபாடுகளின் ஒட்டுமொத்தமான உள்ளமையை ஏற்றுக் கொள்வதாக அமையும். QUBEC ACT OF 1774 லிருந்து படிப்படியாக ஆக்கப்பட்டு வந்துள்ள சட்டங்கள் இத்தனித்துவத்தின் உள்ளமையைக் காட்ட, நிரூபிக்க உதவமுடியுமே தவிர வேறெவ்விதத்திலும் பொருள்கோடல் செய்ய உதவமாட்டா.

1867 இலேயே கனடாவில் இரட்டைமொழி அரசமைப்பு நிறுவனங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டமை அரசியற் சமூகத்தின் சுயாட்சியை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளமையை மறுக்கமுடியாது. 1982 இல் இந்த இரட்டை மொழிக் கொள்கை கனடா முழுவதற்கும் முன்னரை விடத் தெளிவாகவும் உறுதிபடவும் விஸ்தரிக்கப்பட்ட போதிலும் கியூபெக் அரசாங்கத்தின் முறைப்படியான ஆதரவைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது ஞாபகத்திலிருக்கலாம். எனவே தற்போது தனித்துவ சமூகம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் கியூபெக்கையும் அவணைத்துச் செல்லமுடியும். ஆனால் அங்ஙனம் செய்யும் போது கனடா உரிமைகள், சுதந்திரங்கள்

பட்டயத்தின் பொருள்கோடல் முன்னரைவிடக் குறுகியதாக - கியூபெக்கில்- கொள்ளப்பட இடமேற்படும். இதைத் தவிர்ப்ப தற்காகவே - சிறுபான்மை என்ற சொல்லை -மொழிரீதியில் - கியூபெக்கிலுள்ள ஆங்கில மொழி பேசுவோரையும் கியூபெக் குக்கு வெளியேயுள்ள பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோரையும் - கவனத்தில் எடுத்தே பட்டயம் பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும் எனக் கூறும் விதப்புரை ஒரு சமரச ஏற்பாடாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆதிவாசிகளைப் பொறுத்தளவில், இக்குழுவினர் அறிக்கையில் அவர்களுக்கு சுயாட்சி (SELF GOVERNMENT) வழங்கும் வகையில் 1982 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் பிரிவு 35 இல் நிலையுன்றும் படியான வாசக அமைப்புத் தேவையென சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது மட்டுமன்றி அவர்கள் தொடர்பான எவ்விடயத்திலும் அரசியலமைப்புத் திருத்தப்பட வேண்டுமானால் அவர்களது சம்மதம் பெறப்படல் வேண்டும் என்பதுடன் அரசியலமைப்பு மாநாடுகளுக்கு அவர்களின் பிரதிநிதிகள் அழைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் குழுவின் அறிக்கை கூறுகிறது.செனட்டிலும் அவர்களுக்கு இடமிருக்கவேண்டும் என்றும் குழு தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டுள்ளது. கனடா வாசகத்தில் குறிப்பிடப்படும் FIRST PEOPLES என்பது இந்த (native) Indians, Inuits, Metis மக்களையே குறித்து நிற்பதுடன் அவர்களது மொழி, கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களைப் பேணி வளர்ப்பதையும் உத்தரவாதப்படுத்தும் ஏற்பாட்டுக்கும் இடமளிக்கின்றது.

விலக்களிப்பு வாசகம் என்பதே பட்டயம் தொடர்பிலும் கியூபெக்கின் அணுணுகுமுறை தொடர்பிலும் பலத்த சர்ச்சையைக் கிளப்பியதை மேலே பார்த்துள்ளோம். சீர்திருத்தம் பற்றிய விசேட குழு இவ்விடயத்தை மிகக் கவனமாக ஆராய்ந்த போதிலும் தீர்க்கமான ஒரு முடிவை முன்வைக்க முடியாமல் போய்விட்டது. பட்டயத்தின் உறுப்புரை 33 அடியோடு நீக்கப்படவேண்டுமெனச் சிலர் வலியுறுத்தி நின்றதால் ஏகமனதான முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. பாராளுமன்ற மேலாண்மையில் நீதிமன்றம் ஊடுருவல் செய்ய அனுமதிக்க முயடிாது என்பது மத்திய அரசாங்கம், பெரிய மாகாணங்கள் ஆகியவற்றின் வாதமாகும். வழங்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளின் சமத்துவத்தை தட்டிக் கழிக்க சட்டவாக்கத்துறைக்கு வழி செய்கின்றது இந்த உறுப்புரை என்பது சிறிய

மகாணங்களதும் உரிமைக் குழுக்களதும் வாதமாகும். குழுவிலும் கருத்து வேறுபாடு நிலவியமையால் இவ்விடயத்தை (ஆறப்போட்டு) தற்போதைக்கு பின்போட்டு வைப்பதே மேல் என்ற முடிவுக்கே குழு வரவேண்டியிருந்தது.

அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத் தொடர்பில் விதப்புரைகள் செய்யப்பட்டாலும் இவற்றில் முக்கியமான இழுபறியைக் கொண்டு வந்த விடயம் செனட் சபையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய ஆலோசனையேயாகும். கனடாவின் பாராளுமன்றம் பிரித்தானியாவைப் போலவே (1948 - 71 வரையில் இலங்கையிலும் இருந்தவாறே) முடி (இராணி), செனட் (மேலவை), பொதுமக்களவை (கீழவை) என்ற மூன்று அங்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. செனட்டில் 104 ஆசனங்களும் பொதுமக்களவையில் 295 ஆசனங்களும் உள்ளன. இவற்றை மகாண ரீதியாகப் பார்ப்போம். இறுதியிலுள்ள இரண்டும் மாகாண அந்தஸ்துப் பெறாத ஆள்புலங்களாகும். ஆனால் சுயாட்சி அதிகாரங்களைப் படிப்படியாகப் பெற்ற வண்ணம் வளர்ந்து வருபவை.

மாகாணம்	பொதுமக்களவை	செனட்சபை
நியூபவுண்லாந்து	07	06
நோவாஸ்கோஷியா	11	10
நியூபிறண்ஸ்விக்	10	10
பிறின்ஸ் எட்வோர்ட் ஐலண்ட்	04	04
கியூபெக்	75	24
ஒன்ராறியோ	99	24
மணிற்றோபா	14	06
சாஸ்கச்சேவன்	14	06
அல்பேட்டா	26	06
பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா	32	06
யூகோன்	01	01
வடமேற்கு ஆள்புலங்கள்	02	01

செனட்சபை நிதான சிந்தனையின் இருப்பிடம், இரண்டாவது சிந்தனைக்குரிய இடம் என்று ஏற்றியுரைக்கப்படுவதும் வயது அறுபதுக்கு மேற்பட்டோர் அமர்ந்து விடயங்களை ஆறப்போடுமிடமென்று இறக்கியுரைக்கப்படுவதுமுண்டு. 'கட்டுப் பெட்டித்தனமான' பழமைவாதிகளே செனட் சபைக்கு நியமிக்கப்படுவதால் முற்போக்கு நடவடிக்கைகளுக்கு முட்டுக்கட்டை

போடும் இடம் என்று இடதுசாரிகள் இதனை இகழ்வது முண்டு. இக்காரணத்துக்காகவே 1971 இல் இலங்கையில் செனட்சபை ஒழிக்கப்பட்டமை ஞாபகமிருக்கலாம். பிஸ்மார்ச் அரசியல் பற்றிக் கூறுகையில் இது இரண்டாந்தரத் திறமையாளர்களது கலை (POLITICS IS THE ART OF THE NEXT BEST) என்றான். ஆக, உண்மையிலேயே திறமையுள்ளவர்கள் அரசியலுக்குள் நுழைவதில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டே, புத்திஜீவிகளையும் நிதான போக்குடையோரையும் அவர்களது கொள்கைகளை அடகு வைக்காத முறையில் அரசியலுக்குள் இழுத்து வர செனட் மூலம் முயற்சிக்கப்படுகிறது. இதில் ஏமாந்த அறிஞர்களுமுண்டு.

கனடாவில் செனட் மறுசீரமைப்பு முயற்சியானது பிரதேச ரீதியான பிரதிநிதித்துவம், தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, சமஉறுப்பு

ரிமை என்பனவான பல பிரச்சனைகளுக்கு விடை காண்பதாக அமையவேண்டும் என வலியுறுத்தப்பட்டது. மக்கள் தம்மை மாகாண அரசாங்கத்தின் வாயிலாகவா அல்லது பிரதேச ரீதியாகவா அடையாளங்காட்ட விரும்புகிறார்கள் என்பதில் ஆய்வு நடாத்தப்பட்டு மாகாண அரசாங்க வாயிலாகவே அடையாளங் காட்ட விரும்புகிறார்கள் எனக் கண்டறியப்பட்டது. எனவே செனட்டர்கள் தமது மாகாண மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த ஆணைபெறவில்லையென்றும் - அதே வேளை மாகாண அரசாங்கத்துடன் தம்மை இணைத்துக் காட்டும் அவசியமும் தேவையில்லையென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆகவே உண்மையான பிரதிநிதித்துவத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் செனட்டர்கள் அமெரிக்காவில் உள்ளது போல நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். எனவும் சிபார்சு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுமக்களவைப் பிரதிநிதிகள் நேரடித் தேர்தலில் - தொகுதிவாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதால் - வாக்கு விகிதாசாரத்தைக் கருத்தில் கொண்டு செனட்டர்கள் (ஆஸ்திரேலிய முறையில்) விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதே சரியான நடைமுறையாகும் என பல அமைப்புக்கள் வலியுறுத்தி வந்துள்ளதை ஏற்றுக்கொண்ட குழுவானது - பொதுமக்களவையிலிருந்து மாறுபட்ட அமைப்பைக் காட்டும் விதத்தில் செனட்சபை விகிதாசாரப் பரிநிதித்துவ முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக அமையவேண்டும் எனச் சிபார்சு செய்துள்ளது.

மேற்கு மாகாணங்கள் விடாப்பிடியாக வலியுறுத்துவது 'சம எண்ணிக்கை' செனட்டில் வேண்டுமென்பது. அதாவது 0.5 % சனத்தொகை கொண்ட பிறின்ஸ் எட்வேட் ஐலண்டுக்கும் 36.6% சனத்தொகை கொண்ட ஒன்ராறியோவுக்கும் அல்லது 25 % சனத்தொகை கொண்ட கியூபெக்குக்கும் செனட்டில் ஒரே எண்ணிக்கையான செனட்டர்கள் இருக்கவேண்டும் என்பது. அல்பேட்டா மாகாணம் வற்புறுத்தி வரும் TRIPLE E செனட் சபை என்பது (ELECTED, EQUAL AND EFFICIENT) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதும், ஒரேயளவு எண்ணிக்கையுடையதும் பயனுறு செயற்பாடுடையதுமான செனட் சபையைக் குறிக்கின்றது. எல்லா மாகாணங்களுக்கும் ஒரேயளவிலான செனட் உறுப்பினர்கள் என்றால் சிறிய மாகாணங்களது பேரம்பேசும் வல்லமை அதிகரிப்பதைத் தவிர்க்கமுடியாது. ஆனால் செனட்டின் உறுப்பினர் தொகை அதே மாகாண பிரதிநிதிகளவை உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை விஞ்சக்கூடாதென்ற அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுமுள்ளது.

செனட் சீர்திருத்தம் தொடர்பான முன்னேற்றமான இன்னோர் அம்சம் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகார உறவுகள் தொடர்பிலும் செனட்டுக்கு 'வீற்றோ' அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சிபார்சேயாகும். வழக்கத்தில், தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களில் செனட் முட்டுக்கட்டை போடாமல் தடுப்பதற்காக அதற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதான (ஆறுமாதங்களுக்கு மசோதாவைப் தாமதப்படுத்தல்) அதிகாரங்களே வழங்கப்படுவதுண்டு. ஆனால் தற்போது, பூரண வீற்றோ அதிகாரஞ் சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளது. செனட் உறுப்பினர்கள் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படப் போவதால் அவர்களுக்கு பொதுமக்களவை உறுப்பினர்களுக்குரிய அதே தத்துவங்களும் உரித்தாக்கப்பட வேண்டும் எனக் குழு கருதியுள்ளது. எனவே, இச்சிபார்சுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டால் கனடாவின் செனட் சபையும் அமெரிக்காவின் செனட் சபை போல வெளிநாட்டு விவகாரங்களிலும் பாதுகாப்புச் செலவின விடயங்களிலும் கூடுதல் செல்வாக்கைச் செலுத்தப் போவது வரவேற்புக்குரியதாயிருந்தது.

சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் தொடர்பில், இலங்கைக்கு ஏற்புடைய மிகப் பொருத்தமான நடபடி முறை ஒன்றைக் கனடாவின் செனட்சபை அறிமுகப்படுத்த இருந்தது. இதனை இரட்டைப் பெரும்பான்மை (DOUBLE MAJORITY) என்று குறிப்

பிடலாம். மொழி, கலாச்சார ரீதியில் சிறுபான்மையினராக உள்ளவர்களது நலன்களைப் பேணும் அதிசிறந்த நடவடிக்கை இது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இதையெல்லாம் ஜீரணித்து ஏற்கும் மனப்பக்குவம் எம்மவருக்கு உள்ளதா என்பதை வாசகர்களே தீர்மானிக்கவேண்டும். இந்த ஏற்பாட்டின்படி - குறிப்பிட்ட ஒரு மொழி அல்லது கலாச்சாரம் சம்பந்தமான விடயம் வாக்கெடுப்புக்கு வரும்போது - செனட்டில் பெரும் பான்மை வாக்குகளால் அவ்விடயம் நிறைவேற்றப்படவேண்டும். உதாரணமாக, பிரெஞ்சு மொழி, கலாச்சாரம் அல்லது சிவில் சட்டம் தொடர்பான எவ்விடயமும் செனட் சபையிலுள்ள சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் பிரெஞ்சு மொழி பேசும் செனட்டர்களுடைய பெரும்பான்மை ஆதரவும் பெற்றே நிறைவேற்றப்பட முடியும். வாக்கெடுப்பு இரண்டு தடவைகள் நடாத்தப்படவேண்டும். ஜனநாயகம் என்பது 'பெரும்பான்மையினர் ஆட்சி தானே' என எகத்தாளமாய்க் கொட்டமடிப்போர் இந்த இரட்டை வாக்கு முறை நிலைநாட்ட விரும்பும் ஜனநாயகத்தைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்களோ?

கனடா உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் பட்டயம் தற்போதைய சீர்திருத்த ஏற்பாடுகள், செனட்டின் மறுசீரமைப்பு வடிவம் யாவுமே அரசியலமைப்பு ரீதியாகக் கனடா தெற்குநோக்கிச் சாய்வதையே காட்டி நிற்கின்றன. அடிப்படை உரிமைகளைப் பேணுவதில் நீதிமன்றம் தலையிடுவதும் சில சட்டங்கள் செல்லுபடியற்றவை என நீதிமன்றால் விளம்பப்படுவதும் பிரித்தானிய அரசியலமைப்புப் பாரம்பரியத்துக்கு ஒவ்வாத விடயங்கள். ஆனால் அமெரிக்காவில் இவை சாதாரணமாகவே நிகழும் விடயங்கள். கலாச்சார, பொருளாதார சாய்வுகளைப் போலவே சட்ட முறைமையிலும் கனடா, அமெரிக்கா பக்கஞ்சாய்வதால் கியூபெக்கின் 'தனித்துவம்' பல போராட்டங்களினூடாகவே பேணப்பட வேண்டியதாக வரக்கூடும். மொத்தத்தில், கியூபெக்கின் மனக்கிலேசத்தை நீக்கும் வகையில் தகுந்த விதப்புரைகளையே தெரிவுக்குழு முன்வைத்திருந்தது.

கியூபெக்

இம்மாகாணத்தின் தோற்றம் பற்றியும் அது வளர்ந்த மாற்றையும் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளேன். கனடா என்ற முழுப்பரப்பளவு ரீதியாகப் பார்க்கையில் கியூபெக்கில் வாழும் பிரெஞ்சு இனத்தவர் 25 % மாகவே உள்ளனர். 1867 இல் கனேடிய கூட்டமைப்பு உருவாகும்போது சிறுபான்மையினரது

உரிமைகளுக்குப் பூரண உத்தரவாதங் கிடைக்கும் என்ற உறுதிமொழியின் பேரிலேயே மாகாணங்கள் ஒன்றிணைய விருப்பந் தெரிவித்தன. இது ஒரு முன் நிபந்தனையாகக் கூடக் கருதப்படமுடியும் என 1932 இலேயே கோமறைக் கழகம் *Re Aerial Navigation v.A.G.Canada* என்ற வழக்கில் தீர்ப்பளித்திருந்தது. எனவே கியூபெக் கோரும் உரிமைகளைத் தரமுடியாதென மறுக்கும் தத்துவம் வேறு எந்த அதிகார நிறுவனத்துக்கும் கிடையாது. சட்டப்படி எந்நேரமும் பிரிந்த போகக்கூடிய நிலையிலேயே கியூபெக் இன்றும் உள்ளது. 1867 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்திக் கனடா தானே சுயமாக அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை ஆக்கும் அதிகாரத்தைப் பெறும் வகையில் 1982 ஏப்ரல் 17 ந் திகதி கொண்டு வரப்பட்ட முக்கிய திருத்தத்தில் கியூபெக் அரசாங்கம் பங்குபற்றவில்லை. எனவே இன்றைய ஏற்பாடுகள் யாவும் அதனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை. இதனை நிவர்த்திக்கவே மீசுலேக் உடன்படிக்கை மூலம் முயற்சிக்கப்பட்டது. அதுவும் தோல்வியில் முடிந்துவிட்டதால் கியூபெக் மீண்டும் ஒரு சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்தித் தான் பிரிந்து போக வேண்டுமா என்பதைத் தீர்மானிக்க விரும்புகிறது. கியூபெக் தனிநாடாகப் போய்விட்டால் எஞ்சியுள்ள ஆங்கிலக் கனடா ஐக்கிய அமெரிக்காவின் மாநிலங்களாக நாளடைவில் மாறவேண்டியிருக்கும் என்ற அச்சம் ஆங்கிலக் கனேடியரை வாட்டாமலில்லை. எனவே தான் கியூபெக்கை இயன்றவரை இழுத்துப் பிடிக்க கனடா இறுதிவரை முயற்சிக்கிறது.

கியூபெக்கில் 1960 களில் ஏற்பட்ட 'அமைதிப்புரட்சி' காரணமாக வளர்ந்துவிட்ட தேசியவாதத்தை அறிவார்த்த ரீதியில் குறைசொல்ல முடியாமல் தவிக்கிறது ஆங்கிலக் கனடா. இக்காலப்பகுதியில் தொழிற்றுறை நவீனமயப்படுத்தப் பட்டதோடு பல்கலைக்கழகப் பட்டப்படிப்பு ரீதியிலும் கியூபெக் முன்னின்று பிரசவித்த புத்திஜீவிகள் கட்டியெழுப்பியுள்ள அரணைத் தகர்க்க ஏனைய மாகாணங்களினால் ஒருபோதும் முடிவதில்லை. 1969 இல் உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தையும் நிறைவேற்ற வைத்துத் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது கியூபெக். இதைவிட, கியூபெக்குக்கு வெளியில் நியூபிரன்ஸ் விக், ஒன்ராறியோ மாகாணங்களிலும் பிரெஞ்சுமொழி பேசுவோர் சமூகம் துரித வளர்ச்சி கண்டுவருகிறது. தற்கால அரசாங்க சாதனங்கள், அமைப்புக்கள், வர்த்தக வாழ்க்கை என்

பவற்றிலும் கியூபெக் பாரிய மாற்றங்களை உள்வாங்கி முன்னணியில் திகழ்கிறது. இந்த அசுர வளர்ச்சி காரணமாக அது தன்னிடத்தேயுள்ள ஆங்கிலக் கனேடியர்கள் தொடர்பிலும் தனக்குவெளியேயுள்ள பிரெஞ்சுக் கனேடியர்கள் தொடர்பிலும் புதிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தும் அவசியம் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது.

1982 இன் அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின்படி இரட்டை மொழி கனடா முழுவதுக்குமாக உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டு விட்டதால் மேற்கொண்டு கியூபெக் எதுவும் முறையிட முடியாது என்றே இணைப்பாட்சி வாதிகள் வாதிகுகின்றனர். ஆனால் இதற்கும் ஒரு படி மேலேபோய், தனது மொழி, கலாச்சாரத்தைப் பேணி வளர்க்கும் முக்கிய கடப்பாட்டை கியூபெக் கொண்டுள்ளது என்பதை மற்றவர்கள் ஏற்றிட வேண்டும் என்கிறது கியூபெக்.

பிரெஞ்சு மக்களது சட்டமுறைமையான குடியியல் சட்டமுறைமையே (CIVIL LAW SYSTEM) கியூபெக்கில் நிலவுகிறது. கனடாவின் ஏனைய பகுதிகளிலிருப்பது பிரித்தானியச் சட்டமுறைமையான பொதுச்சட்ட முறைமை (COMMON LAW SYSTEM). இரண்டிற்கும் இடையில் நிரம்பிய வேறுபாடுகளுள்ளன. உள்ளடக்கதிலும் நடபடி முறையிலும் வித்தியாசமான இவற்றை ஒத்திணக்குதல் சாத்தியமில்லை என்பதுடன் பிரெஞ்சு இனத்தவரது தனித்துவத்தையும் இம்முயற்சி பாதிப்பதாக அமையலாம். போதாதற்கு, கனடா உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் பட்டயம் நாடு முழுவதற்கும் ஏற்புடையதாகையால் அது எவ்விதம் கியூபெக்கில் பொருள்கோடல் செய்யப்படும் என்பதும் முக்கிய பிரச்சினையாகும். ஏனெனில் பொதுவில் இத்தகைய உரிமைகள் பட்டயங்கள் யாவும் ஆங்கிலோ-சாக்ஸன் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாக வைத்துப் பொருள் கொள்ளப்படுபவை. எனவே தான், கனடாவின் உயர்நீதிமன்றத்தில் கியூபெக்கைச் சேர்ந்த மூன்று நீதியரசர்கள் அமர்ந்து 'தனித்துவத்தைப் பேண' உதவவேண்டியிருக்கிறது.

'அரசியலமைப்புத் திருத்தம்' என்ற துருப்புச் சீட்டைக் கியூபெக்கின் கையிலிருந்து 1982 இல் பறித்துவிட்டதாகக் கருதினா முன்னாள் பிரதமர் ரூட்டோ. 'அங்ஙனம் பறிக்கப்படவில்லை. அல்லது பறித்த முறை சரியில்லை. நான் மீசுலேக் மூலமாகக் கௌரவமாக அச்சீட்டைப் பெற்றுவிட்டேன்' என்றார் இந்நாள்

பிரதமர் மல்ஹோனி. ஆனால் மீச்லேக்கும் தோல்வியில் முடிந்ததால் துருப்புச் சீட்டு மீண்டும் கியூபெக் வசமே வந்து விட்டது. 'கேட்டதெல்லாம் நாம் தருவோம் எம்மை நீ வெறுக்காதே' என ஆங்கிலக் கனடா தற்போது ஓராண்டாய் 'கெஞ்சுவதாகவே' தெரிகிறது. 'விரும்பினால் கொடு. இல்லையேல் ஆளை விடு' என்று மிடுக்குடன் நிற்கிறது கியூபெக்.

1976 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் பிரச்சாரத்தின்போது கியூபெக் தலைமையமைச்சர் தனது கியூபெக் கட்சி (PARTI QUEBECOIS) கனடாவின் கூட்டமைப்பிலிருந்து கியூபெக்கை பிரித்தெடுக்க முயலுமுன் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒன்றை இதுதொடர்பில் நடாத்துமென உறுதியளித்திருந்தார். அவர் வெற்றி பெற்றுப் பதவிக்கு வந்ததும் இதன்படியே சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒன்றுக்கு ஏற்பாட்டினைச் செய்தார். எம்மவர்கள் 1976 ஆம்

ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டு அதன் மீதான ஆணையை மக்களிடம் கேட்டதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் கியூபெக் கட்சி தீர்மானத்தை எடுப்பதற்கான ஆணையை முதலில் மக்களிடம் கேட்டது. அப்படி ஆணை கிடைத்தால் அதனடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி அதன் விளைவுகளை மீண்டும் மக்கள் முன் வைப்போம் என்றது இக்கட்சி. வட்டுக்கோட்டையில் தமிழீழத் தீர்மானத்தை எடுத்துவிட்டு அடுத்த ஆண்டில் வந்த பொதுத்தேர்தல் தமிழ் ஈழம் மீதான சர்வசனவாக்கெடுப்பாகக் கருதப்படும் என்றது தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி. தீர்மானம் எந்த நோக்கோடு எடுக்கப்பட்டது என்பதைத் தேர்தலின் பின்னரான சம்பவங்கள் வட கிழக்கில் வெளிப்படுத்தத் தவறவில்லை. மாறாக கியூபெக் கட்சியோ எனில் தான் மேற்கொள்ளலிருக்கும் பேச்சுவார்த்தை அடிப்படையைக் குறிப்பிட்டு அதன் மீதான கருத்தையே மக்களிடம் கேட்டிருந்தது.

இத்தகைய ஒரு வாக்கெடுப்பை நடாத்தும் அதிகாரம் சட்டப்படியாக மாகாண அரசாங்கத்துக்கு உள்ளதா எனச் சிலர் வினா எழுப்பியபோதிலும் மத்திய அரசாங்கம் இதில் தலையிட விரும்பவில்லை. ஆனால் 'இறைமைப்' பிரயோகத்துக்குப் பதிலாக புதிய கூட்டமைப்பு ஏற்பாடுகளை முன்வைக்கப் போவதாக அப்போதைய பிரதமர் ரூட்டோவும் மற்றைய தலைமையமைச்சர்களும் கியூபெக்கில் முகாமிட்டிருந்து பிரச்சாரஞ் செய்தனர். மாகாண ஆளுங்கட்சியான கியூபெக் கட்சி 1979 டிசம்பரில் மக்கள் முன்வைத்த வினா இது தான்:

"தேசங்களது சமத்துவம் என்ற அடிப்படையில் கியூபெக் அரசாங்கமானது கனடாவின் ஏனைய பகுதிகளோடு புதிய உடன்படிக்கை ஒன்றைச் செய்வது தொடர்பாகப் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கான தனது யோசனையை பகிரங்கப் படுத்தியுள்ளது."

"இப்புதிய உடன்படிக்கையானது கியூபெக் தனது சட்டங்களை தானே ஆக்கவும் வாரிகளை நிர்வகிக்கவும் வெளிநாட்டு உறவுகளை ஏற்படுத்தவும் பிரேத்தியேக தத்துவங்களைப் பெற்றுத்தரும்.

அதாவது - இறைமை - அதே நேரத்தில் - பொதுவான நாணயம் உள்ளிட்டதாகக் கனடாவுடன் பொருளாதாரத் தொடர்பொன்றைப் பேணிடல் என்பது.

"இந்தப் பேச்சுவார்த்தையின் விளைவாகப் பெறப்படும் அரசியல் அந்தஸ்து மாற்றம் எதுவும் மக்களிடம் சர்வசனவாகக் கெடுப்பு மூலமாக (மீண்டும்) சமர்ப்பிக்கப்படும்."

"இந்த நியதிகளின்படி, குறிப்பிட்ட உடன்படிக்கை தொடர்பில் கியூபெக்கும் கனடாவும் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதற்கான (சட்ட) ஆணையை நீர் (கியூபெக்) அரசாங்கத்துக்கு வழங்குகின்றீரா?"

ஆம் .....

இல்லை.....

இவ்வினா எவ்வளவு நுணுக்கமாகவும் எச்சரிக்கையுடனும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது பாருங்கள். எல்லாவற்றையும் விட இதிலுள்ள 'உண்மைத் தன்மையே' மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. ஆனால் இலங்கையில் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி இதற்கு முற்றிலும் மறுதலையாக நடந்து கொண்டது. கட்சியில் தமிழீழத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிட்டு அதைக் காட்டிப் பொதுத்தேர்தலில் குதித்து - பொதுத்தேர்தல் வாக்குகளை - சர்வசன வாக்கெடுப்பாக கருதுவதாகக் காட்டி வெற்றி பெற்றது ஒரு புறமிருக்கட்டும். தேர்தல் முடிந்த கையுடனேயே பல்லவியை மாற்றிப்பாடி - அரசாங்கம் தரும் தீர்வைக் கொண்டு மீண்டும் மக்களிடம் போவோம் என்றனர். அப்படியானால் முதலில் தமிழீழத்துக்கென மக்கள் வாக்களித்தார்கள் எனக் கூறியது பொய்யென்று பொருளா? அல்லது வாக்களித்தவர்கள் முட்டாள்கள் என்று பொருளா? என்பது புரியாத புதிராகவே போனது. தமிழீழம் பேச்சுவார்த்தை மூலம் கிடைக்காது எனத் தெரிந்தவர்கள் மக்கள் ஆணையைத் தேர்தலில்

பெற்றிருக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லையே. ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். மக்கள் தாம் முட்டாள்களாக்கப்பட்டதை உணர்ந்து கொண்டார்கள் என்பதன் அடையாளமே பின்னைய ஆயுத அரசியலின் அடிப்படையானது. தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி இதனோடு மட்டும் நின்றிருந்தால் தேவலை. அது தானில்லை.

தன்னைத் தவிர தமிழ் ஈழம் பற்றி வேறெவரும் பேசுவதற்குக் கூட உரிமையில்லை என்ற எழுதா விதியைச் செயற்படுத்த முனைந்தது. தமிழீழத் தவிர்ந்த ஏனைய தீர்வு பற்றிப் பேசியோரும் தமிழ் ஈழம் பற்றிப் பேசியோருள் தன்னைச் சாராதோரும் துரோகிகளே என முதன்முதலில் முத்திரை குத்திய பெருமை தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணிக்கே உரியது என்பதை இங்கு ஞாபகப்படுத்தியேயாக வேண்டும். மேயர் துரையப்பாவும் காரை தியாகரும் முதலாம் வகைக்குள் அடக்கப்பட்டு அகற்றப்பட்டனர். அடங்காத் தமிழர் சுந்தரும் சுயாட்சி நவமும் இரண்டாம் வகுப்பில் அடக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டனர். முத்திரை குத்தியோர் முதுகிலேயே முத்திரை திருப்பிப் பொறிக்கப்பட்டுவிட்டமை காலத்தின் கோலமே.

இனி வாக்கெடுப்பின் முடிவுக்கு வருவோம். 44 லட்சம் வாக்காளர்களைக் கொண்டிருந்த கியூபெக் மாகாணத்தில் 80 % மானோர் வாக்களிப்பில் கலந்து கொண்டனர். இதுவே கனடாவின் அரசியல் முதிர்வின் முதல் அறிகுறி. இவர்களுள் 59.5% மானோர் இல்லை என்றும் 40.5 %மானோர் ஆம் என்றும் வாக்களித்தனர். கனடாவின் கூட்டமைப்பு பலவீனமான தென்றும் கியூபெக் இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் கனடா வளைகிறது என்று கண்டித்தோரும் கியூபெக் மக்களது அரசியலறிவு, விவேகம் கண்டு வியப்படைந்தனர். உண்மையான சுயாட்சி கியூபெக்கின் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றுத்தர போதுமானது எனக் கருதிய மக்களே இறைமையை நிராகரித்து இணைப்பாட்சியை இன்னும் சிறப்புற ஆக்குங்கள் என வாக்களித்தனர். வெற்றி ஆங்கிலக் கனடாவுக்கல்ல. பிரெஞ்சுக் கனடாவுக்கே. தான் பிரிந்து தனிநாடாகப் போய் பெறவேண்டிய யாவற்றையும் பிரிந்து செல்லாமல் கூட்டமைப்புக்குள் இருந்து கொண்டே பெறமுடியுமென்றால் ஏன் தான் பிரிவினை தேவையாகிறது? இதுவே கியூபெக் மக்கள் உலகெங்குமுள்ள சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களுக்கு அன்று அனுப்பிய செய்தியாகும்.

இன்றைய கனடா

அக்டோபர் 26 என்பது கியூபெக் மாகாணம் இறைமை பற்றிய இறுதி முடிவு எடுப்பதற்காக மத்திய அரசாங்கத்துக்கு விதித்திருந்த காலக்கெடுவின் முடிவைக் குறிக்கும் நாளாகும். ஏனெனில் தான் பிரிந்து போவது தொடர்பில் இத்தினத் தன்றே மக்கள் தீர்ப்பு வாக்கெடுப்பை நடாத்தப் போவதாக அது ஏற்கனவே எச்சரிக்கை விடுத்திருந்தது. எனவே இத்தினத் திற்கு முன்னராக கியூபெக்கைச் 'சரி செய்யும்' அவசரத்தில் தலைமையமைச்சர்களும் பிரதமரும் விடாது முயன்றனர். இதுவரை பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்குபெற்றாதிருந்த கியூபெக் தலைமையமைச்சர் றொபேட் பொராசா இப்போது பங்குபற்றச் சம்மதித்தார். இம் முறை இறுதித்தீர்வு எடுப்பதற்காக இத்த லைவர்கள் பிறின்ஸ் எட்வேர்ட் ஜலடின் தலைநகரான சார் லடவுணில் கூடினர். ஏற்கனவே நான் விபரித்திருக்கும் போடன் - டொப்பி குழுவின் சிபார்சுகளை அமுல் படுத்துவ தற்கான வழிவகைகளை ஆராய்ந்தனர்.

இதில் இரண்டு பிரதான முட்டுக்கட்டைகள் எதிர்நோக் கப்பட்டன. சம எண்ணிக்கையான மேலவை உறுப்பினர்கள் என்பதற்கு கியூபெக் ஒப்புக்கொள்ளுமா? அதாவது 24 விருந்து உறுப்பினர்தொகை 06 ஆகக் குறைவதை ஏற்க விரும்புமா? என்பது ஒரு வினா. மேற்கு மாகாணங்கள் கியூபெக்குக்கு 'தனித்துவமான சமூக' அமைப்பையும் உயர்நீதிமன்றிற்கு அது மூன்று நீதியரசர்களை நியமிக்கும் அதிகாரத்தையும் ஏற்க விரும்புகின்றனவா என்பது மறுவினா. ஏராளமான விட்டுக் கொடுப்புக்களுக்கும் சமரசங்களுக்கும் மத்தியில் ஆகஸ்ட் 28 ஆந் தேதி இறுதி முடிவு எட்டப்பட்டது. கியூபெக் முதலமைச் சர் பாராளுமன்றத்தில் தனது மாகாணத்துக்கு 25% க்குக் குறையாத உறுப்புரிமையை உறுதி செய்துகொண்டு சம எண் ணிக்கை மேலவை உறுப்பினர் என்ற கோரிக்கையை (ஆச்ச ரியப்படத்தக்க விதத்தில்) ஏற்றுக் கொண்டார். இதன்படி பொதுமக்களவையில் கியூபெக்கினதும் ஒன்ராறியோவினதும் உறுப்பினர் தொகை தலா 18 ஆல் அதிகரிக்கும். செனட் உறுப்பினர் தொகை 104 இலிருந்து 62 ஆகக் குறையும்.

செனட் விடயத்தில், ஏற்கனவே செய்த சிபார்சுகளின்படி முதன்முதலாக நேரடித் தேர்தல் மூலம் உறுப்பினர் தேர்ந் தெடுக்கப்பட இருந்தமையும் முக்கியமானது. ஆனால் கியூபெக் தனது மாகாண சட்டவாக்க சபை மூலம் செனட்டர்களைத்

தெரிவுசெய்ய விரும்புவதாகக் கூறி அந்த உரிமையையும் பெற்றுவிட்டது.

கியூபெக் நடாத்த இருந்த மக்கள் தீர்ப்பு வாக்கெடுப்புக்குப் பதிலாக இப்போது சார்லடவுண் உடன்படிக்கை நாடளாவிய ரீதியில் அதே அக்டோபர் 26இல் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டது. கியூபெக் மாகாண எதிர்க்கட்சியான Parti Qubecois, வலதுசாரிக் கட்சியான சீர்திருத்தக் கட்சி (Reform Party), சுதேசிகள் இயக்கங்களில் ஒருசில, கனடாவின் முன்னணி பெண்ணுரிமை அமைப்புகள் சில இந்த உடன்படிக்கைக்கு எதிராகப் பிரச்சாரஞ்செய்தன. ஆனால் இது பொதுக் கொள்கை மீதமைந்த எதிர்க் கூட்டணியல்ல. வழமை போலவே 'கிழச்சிங்கம்' ரூட்டோவும் குகையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பி தனது எதிர்ப்பு முழக்கத்தை ஒலிக்கத் தொடங்கினார். 'கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தால் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் கியூபெக்குக்கு ஒரேயடியான பதில் 'இல்லை' என அவர் வாதிட்டார். இது முடிவில்லாத வெருட்டுதல் (Blackmail). இதற்கு அஞ்சாமையுடன் 'இல்லை' பதிலளிப்போம் என்றார் அவர்.

உடன்படிக்கை போடன் - டொப்பி சிபார்சின் மீதமைந்தது. செனட்சபைச் சீர்திருத்தம் மட்டுமே புதிதாக ஒத்துக் கொள்ளப்பட்ட விடயம். மேலும் சமூக உரிமைகள் பட்டயம் கைவிடப்பட்டு வெறுமனே சமூக கோட்பாடுகள் விளம்பப்பட்டன. இவை நீதிமன்றால் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட முடியாதன. மூன்றாவது ஒழுங்கிலான (மத்திய,மாகாண, சுதேசிகள் சுயாட்சி) சுயாட்சி முறையமைப்பு பூர்வீகக் குடிகளுக்கு உறுதியளிக்கப்பட்டது. இந்த உடன்படிக்கை தோற்றால் கனடா தோற்கிறது என்றார் பிரதமர் மல்ரோனி. பிரிவினை தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். கனடாவின் பொருளாதாரம் இனிப் பிழைத்தெழுவது சாத்தியமேயில்லை என்றும் அவர் அச்சஞ் தெரிவித்தார்.

மறுபுறத்தில் கியூபெக் மாகாண எதிர்க் கட்சியினர் - இந்த உடன்படிக்கையால் கியூபெக்குக்குப் பயனேதும் இல்லை. எனவே இறைமைப் பிரயோகத்துக்கான வாக்கெடுப்பை கியூபெக் மாகாண அரசாங்கம் நடாத்தவேண்டும் என வாதிட்டனர். தரப்பட்டிருப்பது உருப்படியானது அல்ல என்பது அவர்கள் தர்ப்பு வாதம். இத்தனை வாதங்களுக்கும் காரணமான உடன்படிக்கை தொடர்பில் அக்டோபர் 26இல் மக்கள்

முன் வைக்கப்பட்ட வினா இதுதான்:

"ஆகஸ்ட் 28 இல் எட்டப்பட்ட உடன்படிக்கையின் அடிப்படையில் கனடாவின் அரசியலமைப்பு புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கு நீர் உடன்படுகின்றீரா?"

சார்லடவுண் முடிவுகளை மக்கள் ஏற்கின்றார்களா இல்லையா என்பதற்கான விடையை இதன் மூலம் அறிய முடியும் என்றாலும் இந்த எத்தனம் மேற்கொள்ளப்பட்ட காலகட்டம் கனடா மக்களைப் பொறுத்தளவில் உகந்ததாக இருக்கவில்லை. பொருளாதாரத் தேக்கத்தினால் அவதியுறும் மக்கள் தங்கள் ஆத்திரத்தை வெளிக்காட்டத் தருணம் பார்த்திருந்த நேரம் இந்த வாய்ப்பு அவர்களைத் தேடிவந்தது. மறுபுறத்தில் கியூபெக்கிலும் எதிர்க்கட்சிகளின் செல்வாக்கு வளர்ந்திருந்தது. முதலமைச்சர் லிபரல் கட்சியின் மிதவாதி. தீவிரவாதிகள் கை அம்மாகாணத்தில் ஓங்கிவருகின்றமை பிரிவினையில் போய்முடியும் என்று கூறமுடியா விட்டாலும் பிரச்சனைக்கு ஓய்வு கொடுக்காது என்று மட்டும் திடமாகக் கூறலாம். 1964 இல் கியூபெக் வந்திருந்த பிரெஞ்சு அதிபர் சாள்ஸ் டி கோல் 'சுதந்திர கியூபெக் நீ வாழ்க' என முழங்கி கனடாவையும் பிரிட்டனையும் அச்சுறுத்திவிட்டுப் போயிருந்தார். அச்சுதந்திரக்கனவை கியூபெக் நனவாக்கும் என அம்மாகாணத்திலேயே பெரும்பாலானோர் இன்னும் நம்ப வில்லையாயினும் இன்றைய உலக நடப்புகள் இணைப்பாட்சி முறைமைக்குப் பாரிய சவாலாக மாறிவிட்டமையைக் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

அக்டோபர் 26 ஆந் தேதிய வாக்கெடுப்பில் மக்கள் தீர்ப்பு வருமாறமைந்தது: அரசியலமைப்பு புதுப்பிக்கப்படுவதை எதிர்த்து 53.3 % மக்களும் ஆதரித்து 45.6 % மக்களும் வாக்களித்துள்ளனர். கியூபெக் கூடிய 'சுளை' பெறுவதாக எப்போதும் முணுமுணுக்கும் மேற்கு மாகாணங்கள் கூடுதலாக 'இல்லை' என வாக்களிக்க, செனட் சபையில் தமக்குஞ் சமஉரிமை கிடைக்கும் என்ற நற்பாசையில் கிழக்கு (சிறிய) மாகாணங்கள் அதிகளவில் 'ஆம்' என வாக்களித்துள்ளன. இப்போது உடன்படிக்கை பழங்கதையாகிவிட்டது. இது பிரதமரது தனிப்பட்ட தோல்வியா அல்லது கனடா மக்கள் இணைப்பாட்சியில் நம்பிக்கை இழக்கின்றார்கள் என்பதையா காட்டுகின்றது என்பதைக் கண்டறிய அடுத்த ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல் வரை காத்திருக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். வாக்கெடுப்புக்கு வந்த

விடயத்தில் கியூபெக்கின் பிரச்சனையை மட்டுமன்றி சுதேசிகளது அரசாங்கம், சமூக உரிமைகள் பற்றிய விளம்பல், கிழக்கு - மேற்கு மனக்குமுறல், பெரிய மாகாணங்களது ஆக்கிரமிப்பு என்ற பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்திருந்தமையும், ஆளுங்கட்சி மீதான வெறுப்புமே உடன்படிக்கை தோற்றதற்கு முக்கிய காரணமென ஆய்வாளர் கூறுகின்றனர். கனடாவில் இணைப்பாட்சியே இன்று இழுபறியில் இருக்கும் போது- இலங்கையிலோ வெறுமனே மாகாண இணைப்புக்கே 'மாரடிப்பு' நடைபெறுவது வேடிக்கையான வேதனை. கண்ணை மூடிப் பாலருந்தும் கெட்டிக்காரப் பூனைகள் கண்திறப்பதற்கு கனடாவின் அக்டோபர் 26 வாக்களிப்பு வகை செய்துள்ளது. கியூபெக் பிரிந்து போவதாக மிரட்டலாம். அல்லது உண்மையிலேயே பிரிந்து விடவுந் தீர்மானிக்கலாம். கனடாவின் எதிர்காலம் இப்போது முழுக் கனடாவின் மக்களது கரங்களிலிருந்து - கியூபெக் மாகாண மக்களது கரங்களுக்கு மாறிவிட்டது.

ஆங்கிலக் கனடாவின் தீவிரவாதிகள் கருத்தில் 'இப்படி அடிக்கடி மிரட்டப்படுவதிலும் பார்க்க ஒரேயடியாகக் கையைக் கழுவிவிட்டாலும் தேவலை' என்ற போக்கு மேலோங்குகிறது. கியூபெக் இதைப்பற்றியெல்லாம் அலட்டிக் கொள்வதில்லை. திறமை படைத்த அறிஞர் குழாம், வலிமை மிக்க மாகாணப் படைபணி, துரித வளர்ச்சி கண்ட பொருளாதாரம் - எல்லாவற்றையும் விட - மக்களது அரசியலறிவில் அசையாத நம்பிக்கையை வைத்துத் தனிநடை போட்டு வரும் அது - மக்கள் ஆணையிட்டால் மறுநாள் கனடாவிலிருந்து தன்னைக் கழட்டிக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறது. பிரிந்து போய் புதிதாக எதனைச் சாதிக்கப் போகிறோம் என்பது தான் கியூபெக் மக்கள் முன்னாலுள்ள இன்றைய வினா. பிரான்ஸ் கூட இன்று இப்பிரிவினையில் அக்கறை காட்டுவதாக இல்லை.

பாரிஸில் தலைமையகத்தைக் கொண்டிருக்கும் பிரெஞ்சுமொழி பேசும் நாடுகளமைப்பில் கனடாவும் உறுப்புரிமை பெற்றுள்ளது. இதன் மாநாடுகளில் கனடாவின் பிரதமருடன் தானும் சரிசமமாக அமர்ந்து சர்வதேச பொருளாதார, அரசியல் விடயங்களை ஆராய்ந்து வரும் கியூபெக் தலைமையமைச்சர் இதற்குமேல் எதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறார் என்கிறது ஆங்கிலக் கனடா. வேண்டுமானால், நியூயோர்க் இல்ஐநா.

தலைமைக் கட்டிடத்துக்கு வெளியே தமது நீலவர்ணக் கொடியைப் பறக்கவிட்டு - ஒரு மாடிக் கட்டிடத்தை வாடகைக்குப் பெற்று தூதுவராலயம் அமைப்பதைத் தவிர கியூபெக்குக்கு உள்ளே பெரிதான மாறுதல்களும் சுபீட்சமும் மலரப் போவதில்லை என இணைப்பாட்சிவாதிகள் வாதிடுகின்றனர்.

அரசியலமைப்புச் சட்டரீதியாகவும் மனித உரிமைகள் தொடர்பிலும் பார்த்தால் கியூபெக் தனது சுயநிர்ணய உரிமையைப் பூரணமாக அனுபவித்து வருகிறது. தொடர்ந்தும் அனுபவிக்க முடியும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அதே உரிமையைப் பிரயோகித்து அது பிரிந்து போகவே விரும்பினால் அதைத் தடுப்பதற்கு எவராலும் முடியாது. விவாகரத்துக்கான உரிமையுடன் தானே விவாகங்கள் நடைபெறுகின்றன. அதற்காகக் கட்டாயமாக விவாகரத்துப் பெறத்தான் வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாதல்லவா. இங்கே நம் நாட்டு நிலையை ஒப்பிடுவதானால்- முதலில் விவாகரத்து உரிமையுண்டா என்று கேட்கிறார்கள். ஆம் என்கின்றோம். ஆமோதிப்பதற்கு அயலவர்கள் கூடத் தயாராக இல்லையே! கனடாவைப் பொறுத்தளவில் ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்விங்கே. நம் நாட்டைப் பொறுத்தளவிலோ எனில் ஒன்று பட்டுப்போனால் தான் மற்றது வாழும் என்ற நிலை. இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் இறுதியாகக் கூறக்கூடியது இதுதான்: தமிழ் மக்களது சுயநிர்ணய உரிமை என்று அங்கீகரிக்கப்படுகின்றதோ அன்றுதான் இலங்கை ஒன்றாகும்!

The first thing I noticed when I stepped
 out of the train was a warm, humid breeze.
 It felt like a giant hand reaching out to
 embrace me. The air was thick with the
 scent of wet earth and tropical flowers.
 I had heard that the weather here was
 perfect, and now I knew why. It was
 just what I needed after a long, cold
 winter. The sun was shining brightly,
 and the colors of the buildings and
 the people were so vibrant and alive.
 I felt like I had found a new world,
 one that was full of life and possibility.
 I was excited to see what the future
 held for me here. I was ready to
 start a new chapter in my life, and
 I was confident that I would find
 everything I needed right here.

புங்குடுதலில் 1955இல் பிறந்தவர் திரு. வி.சி. தமிழ்மாறன். மீன்குஞ்சின் நீச்சலாக ஆரம்பித்தது இவரது எழுத்துப்பணி. இவரது முதல் கட்டுரையே அரசியல் கட்டுரையாக அமைந்து "விடுதலை" பத்திரிகையில் வெளிவந்தபோது இவருக்கு வயது 14 கதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என நிறையவே எழுதும் தமிழ்மாறன் நாடறிந்த எழுத்தாளர். நல்ல

தமிழ்ப் பேச்சாளர். இவர் கருதிய மெல்லிசைப் பாடல்களையும், தொடர் உரைகளையும் இன்னும் இவ்வகை வானொலியில் கேட்க முடிகிறது. எழுந்த மானமாகவே கவிபாடி கவிப்பாடல்களை ஒரு கலைக்குக் கலக்கியவர். பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று ஆரோக்கியமான அரசியல் விவாதங்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த முன்னோடி.

பல்கலைக்கழக இறுதித்தேர்வில் தமிழ்மாறன் தோற்றிய மும்மொழி மூல மானவாகவினும் அதிகபடியானவர்கள் பெற்று முதலாவதாக வந்த தமிழ்மாறன் மாற்றுக் கருத்துக்களையும் மிக அமைதியாக செலிமடுக்கும் மனப்பக்குவம் பெற்றவர். காயதல், உலகதல் இன்றிய இவரது கருத்துக்கள் வெளிப்படையானவை. அதே வேளை காட்டினானவை. இதனால்தான் 95 வீதம் பெரும்பான்மையினத்து விசிவுளையாளர்களே உறுப்பினர்களாக உள்ள கொழும்புப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் சங்கம் இவரைத் தனது செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுத்தது.

சிறுமை கண்டு பொங்கும் சிறந்த மனித உரிமைகள் வாதியாகவும் விலைபோகாத கொள்கையாளராகவும் விளங்கும் தமிழ்மாறன், தனது வெளிநாட்டுப் பயணங்களின்போது இவங்கை இனப்பிரச்சினையின் செந்நெய்க்கண்ண வெளிப்படுத்தத் தவறியதேரில்லை. சாவதே சடபம், மனித உரிமைகள் சடபம் சாவதே உறவுகள் ஆகியவற்றில் புணமைபெற்று ஆர்ப்பாட்டமில்லா அறிஞராக வளரும் தமிழ்மாறனைத் தமிழலகம் இன்னும் தன்னாக்கவே பாண்படுத்திடவேண்டும்.

கொழும்பு

செழியன்